

Thiên Niên
TỬ DẠ DẠNG BÔ

Mục lục

Chương 0: Giới Thiệu

Chương 1: Kinh Bối Đại Tướng Quân

Chương 2: Vách Núi Cử Động

Chương 3: Đại Lộ Hoàng Kim Bi Thảm

Chương 4: Người Bị Đánh Nát Bét

Chương 5: Đại Đạo Hoàng Kim Bi Thảm

Chương 6: Ta Chính Là Loại Người Giết Hại Bằng Hữu

Chương 7: Ta Họ Lãnh

Chương 8: Một Cái Cây, Một Đám Mây, Một Dòng Sông Lớn

Chương 9: Kiếm Chủ Phù Trần

Chương 10: Dao Trượng Khởi Lạc.

Chương 11: Bê Gãy

Chương 12: Mười Một Câu Âm Thi.

Chương 13: Ác Đấu Ác Đấu Ác

Chương 14: Mỹ Lệ Là Nàng

Chương 15: Thông Minh Như Người.

Chương 16: Tàn Nhẫn Như Thế

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠİ DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 0: Giới Thiệu

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Chương 0: Giới Thiệu.

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Thiếu niên Tử đại danh bộ nằm trong hệ liệt Tử đại danh bộ Đấu tướng quân.

Hệ liệt này hiện chưa hoàn, tổng cộng có 64 tập đã xuất bản gồm:

Bộ 1: Thiếu niên Lãnh Huyết (16 tập đầu)

Bộ 2: Thiếu niên Truy Mệnh (đến tập 32)

Bộ 3: Thiếu niên Thiết Thủ (đến tập 48)

Bộ 4: Thiếu niên Vô Tình chính truyện + ngoại truyện (đến tập 64)

Ngoài ra còn có "Thiếu niên Tử đại danh bộ" (Bộ 5) chưa thấy thông tin gì và "Thiếu niên Gia Cát" mới ra tiêu đề tập 1 và tít luôn từ đó đến nay.

Dịch giả sẽ đi theo thứ tự 1 > 2 > 3 > 4 như trên.

Nội dung chính là trận chiến giữa Tử bộ và Kinh Bối Đại tướng quân, đồng thời kể về thời niên thiếu của bốn người.

Bản dịch được đăng song song trên diễn đàn Tàng Thư Viện và blog cá nhân, vui lòng không mang đi nơi khác.

Mọi ý kiến đóng góp về bản dịch xin nhắn tin trên diễn đàn hoặc để lại bình luận dưới mỗi chương trên blog.

Xin đa tạ!

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠO DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kinh Bối Đại Tướng Quân

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 1: Một không làm, hai không nghĩ, ba không quay đầu

Chương 2: Kinh Bối Đại tướng quân

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Trong lịch sử thường thấy kẻ xấu chặn đường, tiểu nhân đắc thế, không phải vì người tốt không đủ thông minh, không may mắn, mà vì người tốt thường có nhiều cố kị hơn (bao gồm cả trách nhiệm về mặt lương tri và nhân tình). So với người tốt, kẻ xấu luôn tàn nhẫn hơn. Trong trận chiến thật sự giữa người với người, càng nhẫn tâm thì càng dễ giành thắng lợi, cố kị quá nhiều lại khó thành sự.

Khi hãn dẫn bảy huynh đệ kết bái xông vào, lập tức nhìn thấy toàn gia lớn bé của ân nhân hãn đang dùng cơm, ai nấy ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn hãn, tỏ vẻ không tin nổi, không hiểu nổi vì sao hãn đột nhiên xông vào nhà họ.

Lãnh Hồi Thiện là ân nhân, là cấp trên, cũng là Tổng minh chủ, thậm chí là lão đại kết nghĩa của hãn. Ông ta ngạc nhiên đứng dậy ra nghênh đón:

- Sao đệ về rồi mà không báo một tiếng? Đến sớm hơn mọi người nhi. Đệ vất vả rồi, lại đây cùng ăn bữa cơm đoàn viên nào...

Kinh Bồ Đại tướng quân giọng gấp gáp:

- Cơm của huynh, đệ không ăn được nữa. Lão đại, án bị phá rồi, mau trốn đi...

Lãnh Hối Thiện thắc mắc:

- Án bị phá? Án nào cơ?

Lúc này Kinh Bồ Đại tướng quân đã sải bước đến trước mặt Lãnh Hối Thiện, xoay người về phía ông ta như muốn tiết lộ chuyện cơ mật, Lãnh Hối Thiện lại gần, chăm chú lắng nghe, đột nhiên vùng bụng truyền tới cảm giác ấm nóng lại lạnh đến thấu xương, ông ta gầm lên một tiếng, đẩy đối phương ra, ép Đại tướng quân thối lui, còn mình lùi về phía sau, đột ngột vùng lên, tay búng chỉ, phi thân, rầm một tiếng, lưng đụng vào tường, quay ra thì ngã khụy xuống, chiếc bàn bị lật đổ, ghế nứt toác ra, cốc chén, bát đĩa rơi loạn xạ, trên bức tường thạch cao lưu lại một vết đỏ sậm nhìn rất dọa người.

Một thanh đao đâm vào bụng, một thanh khác cắm trên yết hầu. Lãnh Hối Thiện lắp bắp bật ra những tiếng thảm thiết:

- Người...người...người...

Mỗi tiếng “người” là một búng máu.

Nói đến chữ thứ ba, máu ông ta trào ra ướt đầm hai lỗ mũi, cổ họng, lục phủ ngũ tạng, hết như một vò rượu bị lật.

Dao chưa đâm hẳn vào thân thể ông ta, không những đau mà còn ngứa.

Lưỡi đao này có tâm độc!

Là loại độc có được tính cực mạnh của “Lão Tự Hào” Ôn gia ở Lĩnh Nam! Lãnh Hối Thiện định vận công bức độc, nhưng không vận nổi chút nào. Giữa tiếng gào thét kinh hoàng của già trẻ lớn bé Lãnh gia, Kinh Bồ Đại tướng quân hạ lệnh:

- Giết!

Sau đó hần tiến lại gần Lãnh Hối Thiện. Kinh Bồ Đại tướng quân dẫn theo bảy huynh đệ kết bái, giả bộ như tới chúc mừng ngày vui nhưng lại nhằm ngay lúc đó để ra tay. Lãnh gia một nhà đang quây quần bên bữa cơm tất niên, người cao tuổi nhất là cụ già 85, nhỏ nhất là đứa trẻ sơ sinh mới ba tháng, hoàn toàn không có thời gian, cũng không đủ sức phản kháng, họ rơi vào tay những tên sát thủ tàn nhẫn như hổ báo sài lang đã kinh qua trăm trận chiến, tiếng kêu la khóc lóc thảm thương vang vọng, thậm chí con gà hầm và lợn quay bày trên bàn ăn còn không thể thảm bằng.

Lúc này Kinh Bồ Đại tướng quân mới tiếp tục ra tay lần nữa với lão đại của hần.

Lãnh Hối Thiện là Tổng minh chủ của “Đại Liên Minh,” ngoại hiệu Bất Tử Thần Long, đã trải qua 615 trận đánh nhỏ, 512 trận đánh lớn, trước đây ông ta từng để người ta treo trên cây, quất roi suốt bốn ngày bốn đêm mà không chết; từng bị chế trụ huyết đạo, lột da sống, lột được một nửa thì ông ta tự mình giải huyết; từng một mình đột nhập vào nơi ở của quân địch, toàn thân trúng 31 mũi tên, sáu mũi thương mà không chết, thậm chí trong tình trạng thương thế không ra hình người như vậy mà vẫn có thể chuyển bại thành thắng, khởi tử hồi sinh, giết sạch địch nhân. Ông ta là kiểu người có ý chí chiến đấu hừng hực như một thanh đao nung đỏ. Nhưng lần này vừa giáp trận đã trọng thương, bất kỳ ai đã bị một thanh đao nặng 41 cân cắm trên người, cắt đứt huyết quản kinh mạch, đều không thể tác chiến nổi.

Vả lại, vết thương do đao chém tuy đau, nhưng bị lão nhị mình vô cùng tin tưởng ám toán, sự thật đáng sợ này mới là nhát đao xuyên tim.

Vết thương lòng luôn nặng hơn vết thương trên thân thể. Đáng sợ nhất chính là mỗi khi giao thủ một chiêu lại nghe thấy tiếng kêu thảm của người thân trước khi chết. Như thế còn đau đớn hơn so với chính bản thân hẳn chết.

Kinh Bố Đại tướng quân sớm đã quen thuộc với toàn bộ võ công của vị đại ca kết nghĩa.

Để theo đuổi kế hoạch này, hắn đã chuẩn bị, ăn nhẩn, cần mật suốt 30 năm. 30 năm, quá đủ rồi.

Lãnh Hối Thiện bị thương nghiêm trọng như vậy, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm chết 30 lần, nhưng ông ta vẫn đủ sức giao thủ với hắn 30 chiêu. Kinh Bố Đại tướng quân vô cùng kinh ngạc.

Có điều đến chiêu thứ 40, Lãnh Hối Thiện nghe thấy tiếng đứa bé ba tháng tuổi bị ném rơi trên đất, rớt cuộc hẳn nhịn không nổi phần nộ gào lên:

- Ngay cả nó mà người cũng...

Chỉ lờ một khắc, đã bị Kinh Bố Đại tướng quân nắm được yếu huyệt ở cổ.

Từ bụng đến cổ Lãnh Hối Thiện đều trúng đao, ông ta vừa cử động, từ chỗ đâm truyền đến một cơn đau, Kinh Bố Đại tướng quân nắm trúng nhược điểm này.

- Vì sao người làm thế này?

Lãnh Hối Thiện rít lên, giọng đầy bi thảm.

- Ta đối đãi với người không tệ!

- Vì người luôn ngáng đường ta.

Kinh Bồ Đại tướng quân ngũ khí hoà hoãn, thân mật.

- Ai bảo người là lão đại!

Nói xong, hần cười, bẻ gãy cổ Lãnh Hồi Thiện. Sợ đối phương chưa chết hẳn, hần rút đoản đao đâm vào ngực ông ta. Hai thanh đao gần như tiếp giáp nơi yết hầu Lãnh Hồi Thiện. Bây giờ Kinh Bồ Đại tướng quân mới hài lòng buông tay.

Cùng lúc đó, bảy huynh đệ kết nghĩa của hần đã hạ sát toàn bộ hơn 20 người nhà Lãnh gia.

Kinh Bồ Đại tướng quân cho gọi hai đệ tử quen mặt người nhà Lãnh Tổng minh chủ nhất là Trang Vô Tụ và Tống Vô Hư, ra lệnh xác nhận từng li từng tí xem có giết nhầm, có bỏ sót ai không, hần cũng đích thân đi kiểm tra tỉ mỉ.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng, hần chợt lo đứa bé ba tháng bị quăng trên đất chưa chết hẳn, trước khi bỏ đi định giẫm lên bụng nó thêm một phát, chợt nghe thấy một tiếng kêu, không rõ gần hay xa, từ tương lai hay quá khứ, từ ngàn năm trước hay trong một khoảnh khắc truyền tới. Hần thử người ra một chốc, xốc lại tinh thần, phát hiện đó không phải là tiếng kêu ai oán. Lúc đó có một người võ vãi chạy vào, chân không chạm đất phi thân tới, người chưa đến gần đã thấp giọng nói:

- Bẩm Đại tướng quân, tướng quân phu nhân và thủ lĩnh của nội tam đường, ngoại tam đường, ngũ đại phân minh tới Khuyển Hồi Đình, hiện đã đến nơi rồi ạ!

- Hử?

Kinh Bố Đại tướng quân biết rõ hàng năm vào thời điểm này, tất cả các nội, ngoại phân đường của Đại Liên Minh đều sẽ đến chúc Tết Lãnh Tổng minh chủ. Năm nay ai cũng cho rằng Kinh Bố Đại tướng quân không ở đây mà đang bận đánh nhau với “Cô Hàn Minh,” vì vậy tướng quân phụ nhân phụ trách dẫn các đường chủ tới bái phỏng trước. Năm sau, họ sẽ không cần tới đây nữa mà sẽ tới chúc Tết ta, phải không nhỉ? Kinh Bố Đại tướng quân vừa nghĩ đến đó, không nhịn được mà đắc ý sờ sờ đỉnh đầu trọc lốc bóng loáng. Hắn luôn cho rằng mình thông minh tuyệt đỉnh, tài năng đệ nhất cho nên tóc mới rụng sạch bách. Hắn luôn háo thắng, chỉ trừ chuyện đầu tóc, mỗi lần cao hứng lại cạo sạch không chừa cọng nào. Mà thôi, tâm trạng đang vui thì tinh thần sáng khoái theo, đầu trọc cũng chẳng sao!

- Cho một môi lừa, thiêu sạch chỗ này đi.

Hắn sai bước ra ngoài, trước khi rời đi bỗng dừng lại bất thành linh, quay sang phân phó hán tử có khinh công tuyệt đỉnh khi này vừa tới báo tin cho hắn:

- Cái Hồ Lam, người phụ trách đốt sạch sẽ toàn bộ.

Gã hán tử cung kính chấp tay lễ phép:

- Vâng ạ.

Kinh Bố Đại tướng quân lại đi tiếp vài bước, bảy huynh đệ đang định nhấc chân theo sau, chợt Kinh Bố Đại tướng quân lại dừng đột ngột, vụt xoay người qua, giọng nói có phần gấp gáp:

- Nhớ kỹ, không lưu lại bất cứ kẻ sống nào, kể cả trẻ con, tuổi càng nhỏ càng phải cho thêm hai nhát. Các người đã nghe chuyện này chưa? Có một vụ án diệt môn, nhưng lại để lọt lưới một đứa bé, nó ngày ngày khổ luyện một thân võ công cao cường, sau này báo được đại thù. Ta tuyệt đối không cho chuyện hoang đường quái gở như thế phát sinh!

Khi nói chuyện, giọng nói của hắn không giống người mà giống ác ma đang niệm chú. Cái Hồ Lam cảm thấy trong đầu ong ong lên một tiếng, giống như có hàng vạn con ong đi qua tai chui vào trong não.

Hắn vội vàng đáp:

- Vâng ạ!

- Châm lửa đi.

Tướng quân truyền ra một câu hờ hững nhàn nhạt chẳng khác nào nói “Uống trà nào.”

Sau đó Kinh Bồ Đại tướng quân mới bỏ đi. Lần này là đi thật. Bộ hạ của hắn cũng theo hắn đi nốt, không lưu lại dấu vết gì.

Đại tướng quân vừa đi, Cái Hồ Lam tức thì làm ngay một việc. Hắn nhanh chóng ôm đứa bé khi nãy lên.

Đứa trẻ chưa đầy ba tháng này bị quăng mạnh như vậy mà vẫn chưa chết, chỉ là sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lơ lơ nửa nhắm nửa mở, không khóc không nháo, cứ như nó biết có đại nạn rơi xuống đầu.

Cái Hồ Lam vừa ôm đứa bé, vừa làm một chuyện hoàn toàn trái ngược.

Hắn châm lửa.

Hắn đã thay Kinh Bồ Đại tướng quân phóng hoả tổng cộng 78 lần, dù là trước hay sau khi giết người. Trên đời có rất nhiều người bị giết hại, bị cưỡng bức, bị trọng thương, hứng chịu kiếp nạn, hắn sớm đã nhìn quen, tâm hồn chai sạn. Có kinh nghiệm phong phú, từ 15 năm trước hắn đã trở thành một cao thủ phóng hoả.

Lửa bùng lên rất nhanh. Ánh lửa dâng cao chọc trời.

Ngọn lửa xung thiên.

Gian đại trạch rộng lớn khi bắt lửa, không còn giống một căn phòng, mà giống một con mãnh thú hung ác, phát ra tiếng rít ai oán, không cam lòng tan thành tro bụi.

Cái Hồ Lam nhanh nhẹn nhảy ra từ đám cháy.

Trong lòng hẩn vẫn ôm đứa bé, sắc mặt nó hơi vàng do ánh lửa phản chiếu.

Không ai ngờ được một người vừa phóng hoả thiêu đốt cả một toà trang viện lại có dáng vẻ hiền hoà như thế khi cúi đầu đỡ dành đứa bé.

Hẩn nói chuyện với nó, ngọn lửa bùng bùng đáng sợ vẫn đang cháy hừng hực như hoà nhịp với giọng nói thầm thì giống niệm kinh gõ mõ:

- Ráng chịu thêm một lúc, bé ngoan, kiếp nạn này rồi sẽ qua nhanh thôi...

Đột nhiên cả người hẩn chột nhảy lên. Khi hạ xuống, chỉ thấy ánh lửa phản chiếu lên một mũi châm sau lưng hẩn. Mũi châm thép, 127 mũi đều cắm trên phạm vi nhỏ hẹp là tấm lưng hẩn, tạo thành một hình tròn nhỏ ước chừng chỉ to bằng miệng cái bát.

Loại châm này gặp thịt mềm sẽ cắm lút tận xương, gặp máu sẽ theo máu di chuyển, nhanh chóng đi vào tim, nhưng 127 mũi châm này chỉ cắm vào da thịt, chưa xâm nhập vào nội tạng, vì ngay lúc trúng chiêu, Cái Hồ Lam đã vận nội công bức châm lại.

- Các người...

Cái Hồ Lam run rẩy toàn thân, thanh âm nức nhen.

- Chật chặc, tuổi già nựng cháu, vui vẻ làm sao.

Một giọng nói khác vang lên:

- Đại tướng quân thật không nhìn lầm người, ngài sai chúng ta ở lại theo dõi, xem xem người thu dọn tàn cục thế nào, quả nhiên!

Trên tay người tay có một thanh đao.

Cái Hồ Lam biết điểm đáng sợ nhất của hãn không phải đao pháp, mà chính là cây đao đó.

Thanh đao này không dùng để chém giết, từ trong thân đao có thể phóng ra ám khí, ít nhất 64 loại, có loại thường thấy, có loại tẩm độc, có loại tuyệt môn, độc gia, to thì bằng cây pháo hoa, nhỏ thì như con bọ, lực phát nổ như sấm sét, lực sát thương đủ để san bằng một nhánh quân. Bởi lẽ hãn chính là cao thủ trong Đường môn: Đường Đại Tông.

Ngoài bảy huynh đệ kết bái, Kinh Bối Đại tướng quân còn có 14 đại tướng tâm phúc dưới tay. Đường Đại Tông đứng thứ tư, là một kẻ rất đượ việc. Kẻ đi cùng hãn còn chưa xuất thủ.

Trông hãn hơi thâm hại, bộ mặt nhìn không khác gì con chó săn bên bờ sông Ô Tô Lý.

Cái Hồ Lam sợ hãn còn hơn cả sợ Đường Đại Tông. Sở thích của Đường Đại Tông là ám toán người khác.

Lý Các Hạ lại ham mê giết người.

Nghe nói hãn không thích nhìn nữ nhân, chỉ thích ngắm khuôn mặt người chết, nhất là những người chết dưới tay hãn. Hãn thường lột da mặt các nạn nhân, đem treo lên tường làm “kỷ niệm.”

- Không phải ta có ý phản bội Đại tướng quân, ta chỉ cảm thấy Tổng minh chủ đối đãi với chúng ta tốt như vậy, chúng ta nên lưu lại chút hương

hoả cuối cùng cho ông ấy. Bảo hộ hậu duệ duy nhất còn lại của ông ấy...

Không rõ Cái Hồ Lam vì thống khổ hay vì sợ hãi, da mặt co rút liên hồ.

- Các người hiểu lầm rồi...Xin hãy thay ta bẩm báo với Đại tướng quân, cầu ngài minh xét! Cái Hồ Lam tuyệt đối không có ý tạo phản, lưu lại đứa trẻ này, về sau ta cam đoan không hé răng nửa lời với nó về chuyện hôm nay, xin hai vị giơ cao đánh khẽ...

Đường Đại Tông thờ người ra, ngẫm nghĩ: Thật sự hẳn chỉ có ý đó? Giả sử không nói cho đứa bé về mối huyết hải thâm thù hôm nay, thì cũng không tính là để lại mầm hoạ nhỉ? Trước giờ Cái Hồ Lam luôn một lòng tận trung, liều chết vì Đại tướng quân, chắc không đến mức phản bội. Tổng mình chủ đối đãi với mọi người không tệ, lưu lại cho ông ta chút hương hoả, cũng là việc nên làm. Có điều Cái Hồ Lam đã trúng 127 mũi châm, cho dù thả hẳn đi, khó nói sau này hẳn không ghi hận, vạ nhất...

Đột nhiên Lý Các Hạ rít ra một chữ từ kẽ răng:

- Giết!

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vách Núi Cử Động

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 1: Một không làm, hai không nghĩ, ba không quay đầu

Chương 2: Vách núi cử động

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Chữ “giết” vừa ra khỏi miệng, Cái Hồ Lam tức thì tung mình nhảy lên.

Hắn không dám ham chiến.

Hắn chỉ có thể xông tới.

Hắn không còn đường lui nào khác.

Trong số các cao thủ bên cạnh Kinh Bối Đại tướng quân, trừ bản thân Đại tướng quân và ái tướng “Tiểu Hàn Thâu” Tiêu Kiếm Tăng, về mặt khinh công không ai qua được hắn. Hắn phi thân chuyển mình, toàn thân co rút gần như đầu và chân tiếp giáp, ôm chặt đứa bé trước bụng, hắn không nhắm về phía trước, không lui về phía sau, không xoay trái phải mà như một tinh cầu lăn thẳng vào trong đám cháy.

Lửa cháy phùng phùng.

Tử địa hoá sinh cơ.

Đi theo Kinh Bối Đại tướng quân nhiều năm, Cái Hồ Lam biết rõ cách tìm đường thoát thân khi ở giữa ranh giới sống chết.

Xông vào đám cháy như vậy, hầu như toàn thân hần đều bắt lửa, trừ phía trước.

Nhưng hần vẫn vui mừng.

Hần đã cắt đuôi được Đường Đại Tông, kẻ đuổi theo hần vào đám cháy. Lửa trên người hần vẫn chưa dập hết, đột nhiên bên tai có tiếng động.

“Lên!”

Hần nghe thấy kiếm phong, ngay khi cảm thấy mũi kiếm tiến lại gần, trước ngực đã trúng một kiếm.

Một thanh kiếm nhỏ.

Tiểu kiếm.

Lưỡi kiếm xinh đẹp, nhỏ nhắn, dài đúng ba thốn ba phân.

“Lão Lý Phi Kiếm”!

Cái Hồ Lam gầm lên một tiếng, mang theo những vụn lửa, bảy chỗ bị cháy trên y phục, lưng cũng vết thương nặng do 127 mũi châm, gắt gao ôm chặt đứa bé sơ sinh chưa rõ sống chết, dùng hết sức bình sinh, toàn lực thi triển tuyệt thế khinh công, dựa vào dũng khí như sấm sét, tốc độ như điện xẹt, dốc toàn lực tiến lên như gió cuốn, dường như đó là chút sức mạnh sinh tồn cuối cùng còn sót lại nhưng đủ sức giết kẻ sống, hồi sinh kẻ chết, chút lương tri, đạo nghĩa cuối cùng có thể hoá thành vạn mặt trời từ những đốm sáng nho nhỏ, thậm chí bùng cháy mãnh liệt hơn ngọn lửa khi nãy.

Hần chạy một hơi đến “đường cùng.”

Đường Đại Tông và Lý Các Hạ vẫn theo sát không tha.

Chúng không dám để mất dấu Cái Hồ Lam, bằng không còn mặt mũi nào về gặp tướng quân.

Chúng tuyệt đối không theo kịp khinh công của Cái Hồ Lam, nhưng hẳn đã bị trọng thương, không tài nào cắt đuôi được chúng.

Từ trên núi chạy đến bờ vực.

Gió thổi mạnh như tát thẳng vào mặt.

Mặt trăng thật gần.

Ánh trăng bàng bạc thê lương như một chiếc màn thâu cứng ngắt.

Cái Hồ Lam kinh hoàng nhận ra.

Không còn đường để chạy nữa.

Cùng đường rồi.

Vách đá trước mặt sao mà giống chân trời đến vậy.

Cái Hồ Lam gấp gáp chạy trốn, hẳn cảm thấy hình như vách núi cử động.

Ngay cả Lý Các Hạ và Đường Đại Tông điên cuồng truy đuổi, trong một khắc thất thần bỗng sinh ảo giác: Vách núi kia quả thật biết cử động, nghênh đón bọn chúng, tựa như mời chào chúng đến với cơn thịnh nộ của thần linh.

Cảm giác quỷ dị trong những lúc như thế này khiến cho hai đại sát thủ muốn ngừng việc truy tung.

Nhưng Kinh Bối Đại tướng quân quân lệnh như núi, so với vách đá im lìm kia còn đáng sợ hơn, không thể kháng cự. Nếu đêm nay không giết được Cái Hồ Lam và đứa trẻ trong lòng hắn, chỉ e cả đời này chúng đành chôn chân tại đây.

Khi chúng truy sát con mồi, dường như có một thế lực vô hình nào đó cũng đồng thời truy sát chúng.

Lúc này Cái Hồ Lam đã đến sát bờ vực. Hắn đã đến đường cùng, không còn nơi nào khác để đi nữa.

Hắn đột ngột dừng lại, mạnh mẽ quay đầu, vừa kịp nghênh đón một đạo kiếm quang.

Cái Hồ Lam không kịp tránh, không kịp nấp, kiếm đâm vào ngực, hắn không thấy đau, cũng không cảm nhận được vết thương, chỉ thấy đứa trẻ trong lòng chấn động, lẽ nào nó bị đâm trúng rồi?

Cái Hồ Lam nhìn xuống, nương theo ánh trăng, đứa trẻ nhắm chặt hai mắt, trông như một pho tượng Phật thu nhỏ đầy bi phần.

Cái Hồ Lam chỉ còn biết ngẩng đầu thở dài.

Vách núi kia như một cơn ác mộng không bao giờ vượt qua nổi.

Lý Các Hạ và Đường Đại Tông từng bước từng bước tiến lại gần hắn và đứa bé trong lòng hắn. Cái Hồ Lam chợt nghĩ: Hắn giờ này Tướng quân phu nhân và các đường chủ đã phát giác toàn gia Tống đường gặp phải kiếp nạn? Liệu họ có biết trên đời có một đại tướng quân giết địch vô số nhưng giết bằng hữu còn nhiều hơn, giờ đang trốn trong chấn ảm nệm êm cười thầm?

Sau khi Tướng quân phu nhân Tống Hồng Nam phát hiện toàn gia Tống đường chết thảm, bà khóc lóc thương tâm hơn bất kỳ ai, giống như

một đoá hoa gãy rụng, ngất lên ngất xuống, không màng ăn uống, ốm liệt giường suốt hai tháng mới hồi lại chút huyết sắc, nhưng vẫn ôm con cả ngày giấu mình trong phòng, mặt ủ mày chau, không nở nụ cười.

Điều này càng khiến cho Kinh Bối Đại tướng quân có lý do danh chính ngôn thuận giương cao lá cờ chính nghĩa, dựa vào sự phẫn nộ, bất bình sôi sục, kêu gọi ngũ đại phân đường của Đại Liên Minh gồm Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ, bày tỏ sự phẫn nộ và tuyên bố quét sạch Cửu Liên Minh, báo mối huyết hải thâm thù diệt môn cho toàn gia Tổng minh chủ.

Đêm hôm đó, khi sắc trời lộ ánh bình minh, Lý Các Hạ và Đường Đại Tông hối hả chạy về Thiên Triều Sơn Trang cấp báo với Kinh Bối Đại tướng quân:

- Đại tướng quân đoán không lầm, tên phản đồ Cái Hồ Lam muốn cứu đứa con trai út của Lãnh Hối Thiện là Lãnh Lăng Khí.

Kinh Bối Đại tướng quân hoàn toàn không dao động.

- Ủ?

- Nhưng bọn thuộc hạ đã giết chúng rồi ạ.

- Đứa bé thì sao?

Kinh Bối Đại tướng quân đột ngột đổi giọng hiền từ.

- Giết rồi ạ.

Kinh Bối Đại tướng quân chột sa sầm sắc mặt.

- Các người quả thật nhẫn tâm!

Đường Đại Tông và Lý Các Hạ sắc mặt đại biến, nhất thời không biết phải làm sao.

- Có điều đây mới là phong thái của người làm đại sự.

Cuối cùng sắc mặt Kinh Bối Đại tướng quân đã hoà hoãn lại, giống như đang nhìn hai con ngựa tốt trong trang trại.

- Ta muốn dùng chính là loại người như vậy.

Hai kẻ Đường, Lý nghe câu này, có cảm giác như tiền đồ dát đầy hoàng kim đang trải rộng trước mặt chúng.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đại Lộ Hoàng Kim Bi Thảm

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 1: Một không làm, hai không nghĩ, ba không quay đầu

Chương 3: Đại lộ hoàng kim bi thảm

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Thời buổi này nhân tài võ lâm nhiều như nấm mọc sau mưa, giang hồ phong vân biến động khó lường, xem ra chỉ cần nương nhờ được vào nơi danh tiếng là có thể kiếm chác được phần nào trên con đường hoàng kim trải thảm trong võ lâm. Có điều phàm là người đã từng lăn lộn trên chốn giang hồ, từng nếm trải phong ba bão táp đều biết đây bất quá chỉ là một đại lộ hoàng kim bi thảm, nhìn cứ tưởng vàng bạc châu báu, đến lúc lâm trận tất sẽ đổ máu đổ mồ hôi.

78 ngày sau khi tru diệt toàn gia “Bất Tử Thần Long” Lãnh Hồi Thiện - Tổng minh chủ của Đại Liên Minh - Kinh Bối Đại tướng quân, Phó Tổng minh chủ kiêm Hình Đường Đường chủ thuận lý thành chương giành được mọi sự ủng hộ, lên ngôi Tổng minh chủ.

Sau khi yên vị trên ghế Tổng minh chủ, việc đầu tiên Kinh Bối Đại tướng quân làm chính là mặc một thân áo trắng, bên ngoài khoác đồ tang, đầu chít khăn hồng, mắt hồ đồ ngẫu, phát thệ bằng mọi giá sẽ báo thù cho cố Tổng minh chủ, đoàn kết các nhánh đồng đạo trong Đại Liên Minh, tiêu

diệt kẻ thù hại chết 32 người già trẻ lớn bé nhà Lãnh lão đại: kẻ thù đó là Cửu Liên Minh.

Khi đó, tinh anh và thực lực của các môn phái võ lâm đều nằm trong “Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh.”

Sau này các minh chủ của Cửu Liên Minh bất đồng ý kiến, ngày ngày xung đột, trong đó Ngũ minh gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ nghe theo lời kêu gọi của Lãnh Hội Thiện, lập ra “Đại Liên Minh,” đối đầu với “Cửu Liên Minh.”

Cửu Liên Minh mất đi Ngũ minh, rất nhanh đã bổ sung bằng năm nhánh thế lực đang lên trong giang hồ gồm có Xà minh, Cáp minh, Yến minh, Quy minh, Hạc minh, cùng với các nhóm ban đầu gồm Ưng minh, Long minh, Báo minh, Hồ minh, một lần nữa liên thủ, xưng là “Cửu Liên Minh,” kiên trì phản đối Đại Liên Minh gia nhập “Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh.”

Họ liên thủ tẩy chay “Đại Liên Minh,” trừng phạt các minh đã li khai và phản bội ngày trước. Đại Liên Minh tất nhiên không chịu nhượng bộ, cùng Cửu Liên Minh minh tranh ám đấu, không ai nhường ai.

Về phần “Thất Bang,” “Bát Hội,” họ chỉ toạ sơn quan hổ đấu, nhìn nhưng không nhúng tay vào.

“Đại Liên Minh” và “Cửu Liên Minh” tranh giành nhau từng tấc đất, dốc toàn lực tấn công đối phương, cho nên những bên đứng ngoài như Cô Hàn Minh, Hắc Sơn, Bạch Thủy Kim Hoa Lục Thảo Lam Thiên, Bạch Thành Nhất Phái, Trảm Kinh Đường, Thái Hoa Bang, Bạo Hành Tộc, Thiên Triều Môn, Vạn Kiếp Minh, các thế lực tổ chức này đều trở thành đối tượng giành giật của các lộ bang phái.

Gần đây “Cô hàn Minh” tỏ dấu hiệu muốn quy thuận “Cửu Liên Minh,” muốn trở thành “Thập Liên Minh,” việc này dĩ nhiên chọc người

của Đại Liên Minh nổi trận lôi đình. Tuy Lãnh Hối Thiện trước giờ không tán thành chuyện hai minh tranh đấu, bởi lẽ chỉ làm tiêu hao thực lực của hai bên, nhưng cũng đành thuận theo “sách lược Binh Gián” của Kinh Bồ Đại tướng quân.

Muốn dùng vũ lực đối phó với Cô Hàn Minh, binh đến thành hạ, không lo chúng không sợ, dạy cho chúng một bài học, đây là kế giết gà dọa khỉ, đề phòng ai nấy thi nhau quy thuận “Cửu Liên Minh.”

Thế nhưng toàn quân của Kinh Bồ Đại tướng quân bao vây Cô Hàn Minh, chưa thấy kết quả đâu thì Lãnh Hối Thiện đã gặp nạn diệt môn. Nội bộ Đại Liên Minh có biến, chưa đầy ba tháng sau Kinh Bồ Đại tướng quân đã ngồi vững lên vị trí Tổng minh chủ, hành động đầu tiên khiến ai nấy kinh ngạc chính là sát nhập Cô Hàn Minh vào Đại Liên Minh, cùng Đại Liên Minh xưng huynh gọi đệ, đứng chung một chiến tuyến.

Sau khi gia nhập Đại Liên Minh, hãn liên tục lập chiến công, được phong làm Đại tướng quân trong vòng năm năm.

Trên chiến trường, hãn dũng mãnh hiếm thấy, khí thế bức người, ngạo khí ngút trời, thế động núi sông, địch nhân thường bị bẻ gãy dưới tinh thần đó của hãn, hoặc bị áp lực đè bẹp, không đánh mà bại, đánh thì chết thảm, cho nên người quen cũ gọi hãn là Kinh Bồ Đại tướng quân.

Biệt danh này gọi mãi thành quen, người ta dần quên luôn tên thật của hãn, mà bản thân hãn cũng thập phần đặc ý với tên gọi đó. Ngay cả sau khi hãn được tôn làm Tổng minh chủ của Đại Liên Minh, hãn vẫn giữ nguyên cách xưng hô này.

Sau 13 năm nhập minh, cuối cùng hãn cũng được Tổng minh chủ tín nhiệm, kết nghĩa kim lan, vô cùng trọng dụng. Trong Đại Liên Minh, hãn chỉ dưới một người, trên muôn vạn người. Lãnh Hối Thiện hoàn toàn tin tưởng hãn, thực ra “dưới một người” chỉ là trên danh nghĩa. Trong Đại Liên

Minh, rất nhiều đệ tử chỉ biết có Kinh Bồ Đại tướng quân, không biết đến Lãnh Tổng minh chủ.

Nhưng hãn vẫn ra tay sát hại Lãnh Hối Thiện, lại mượn danh báo thù, tập hợp các hảo hán dưới lá cờ “Đại Liên Minh,” một đòn quét sạch Báo Minh, Sinh Tiến Bang và Đa Lão Hội, còn lại “Lục Bang Thất Hội Bát Liên Minh, nếu không bị hãn đánh cho tan tác không gượng dậy nổi thì cũng không dám chống đối Đại Liên Minh nữa.

“Đại Liên Minh” ngày càng mạnh lên, tăng cường bành trướng phạm vi thế lực, môn đồ ngày một nhiều, nhanh chóng trở thành một “tiểu triều đình” cao ngạo. Kinh Bồ Đại tướng quân nắm đại quyền trong tay, thế lực vững chắc, “Thiên Triều Môn” bí mật đầu nhập “Thiên Triều Sơn Trang” của hãn, đến bước này, thế lực và thực lực của Kinh Bồ Đại tướng quân đã lên đến đỉnh cao.

Thực ra Kinh Bồ Đại tướng quân đã sớm dựa vào thực lực và tài lực cường đại, lén lút thông đồng với gian quan, nịnh thần trong triều đình, mọi hành động của hãn đều được triều đình ngầm chấp thuận, thậm chí còn thăng quan tiến chức cho hãn, hạ chiếu phong hãn làm “Trấn Biên Đại tướng quân,” cho phép hãn tự do hành động, lấy lý do luyện binh bảo hộ biên cương, diệt trừ thảo khấu để chiêu binh mãi mã, độc bá một phương, hoành hành khắp ba huyện, 41 quận, hô mưa gọi gió suốt một thời gian dài.

Mắt thấy đại cục đã định, trong ba năm tiếp sau đó, Kinh Bồ Đại tướng quân muốn yên ổn đi làm một chuyện.

Hãn gia nhập Long Minh 18 năm, chiếm Đại Liên Minh 15 năm, còn việc này hãn đã nôn nóng muốn làm từ 33 năm về trước.

Nhưng hãn nhẫn nhịn đến ngày hôm nay.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến cho một bá vương không để ai trong mắt như Kinh Bồ Đại tướng quân phải kiên trì chờ đợi lâu đến vậy?

Năm tháng là kẻ thù lớn nhất của một anh hùng.

Bất kể anh hùng hảo hán hay phàm phu tục tử, khi đứng trước sự cướp đoạt của năm tháng, tất cả đều bình đẳng.

Cho dù Kinh Bối Đại tướng quân có tính là anh hùng hay không, ít nhất chính bản thân hẳn tuyệt đối tự cho mình là một anh hùng.

Nhưng anh hùng chân chính chỉ có thể thành vật hi sinh. Sở dĩ anh hùng được gọi là anh hùng vì họ biết sẽ phải hi sinh nhưng vẫn nguyện ý làm. Đối với họ, hi sinh chính là sự hoàn thành. Cầu hùng giả làm anh hùng lại không theo nguyên tắc đó, chúng không phải anh hùng mà là cầu hùng, có phúc cùng hưởng, có họa người gánh; hai bên cùng rút đao, một bên nửa vờ; đi qua núi đao biển lửa; một bên sẽ bỏ cuộc, trợ giúp kẻ mạnh, đàn áp kẻ yếu, dặt hoa trên gấm, dốc hết toàn lực, thả đá xuống giếng, nghĩa bất dung từ. Nhờ đó chúng mới bình an vô sự, trường thọ phú quý, bất kể thiên cổ vạn cổ, toàn gia yên vui. Có điều, cầu hùng cũng được, anh hùng cũng thế, Đại tướng quân tuổi tác ngày một cao, cái chết chậm rãi đến gần, có rất nhiều chuyện không thể không làm.

Khi Đại tướng quân nổi giận, đôi tay có thể xé đứt đầu sư tử. Khi hẳn nổi cơn thịnh nộ, tiếng gầm của hẳn đủ biến vại thiên tài đứng cạnh thành thiếu năng. Khi hẳn nổi cơn tam bành, hẳn từng cắn đứt đôi tay ngọc của một sủng thiếp vừa hay đang bưng thịch đứng trước mặt hẳn.

Nhưng Đại tướng quân thông minh hơn bất kỳ ai.

Trong võ lâm, trên con đường hoàng kim bi thảm người người thêm khát, mỗi cái nhấc tay, mỗi bước chân, thậm chí mọi nỗi buồn vui phần nộ, li li hợp hợp, chìm chìm nổi nổi, cho dù có khí công bao bọc, dùng nội công hạ cờ, lấy đấm khí đánh bài, lấy huyết khí xua cơn khát, nhưng đã bước lên sân khấu là phải diễn.

Võ công cao cường không đủ, mà cần có khả năng diễn xuất.

Nhiều khi làm nên chuyện còn quan trọng hơn làm người.

Đại tướng quân hiểu rất rõ đạo lý này.

Chỉ có loại ngu ngốc như Tần Thủy Hoàng mới vọng tưởng “thuốc trường sinh bất tử.”

Còn hẳn biết cái chết là không tránh được, hẳn chỉ muốn nó đến chậm hơn một chút, sống vui vẻ khoái hoạt hơn bất kỳ ai. Hẳn là kiểu người cực kỳ nóng tính, trước khi nghiệp lớn của hẳn thành, hẳn đương nhiên nắm rõ quy tắc nhãn nhện là vàng, sau khi được cất nhắc, hẳn chỉ kìm cơn giận trước cấp trên và khi đối mặt với đại sự. Đến hôm nay, hẳn không cần phải cúi mình với ai nữa, trái lại mọi người đều phải ngoan ngoãn nuốt cơn giận khi đứng trước mặt hẳn.

Tuổi tác lớn dần, ngày một già đi, nộ khí của hẳn dường như cũng dịu bớt. Tóc rụng càng nhiều, hẳn càng giống một bậc cao tăng.

Thế nhưng đợi đến khi hẳn quét sạch mọi chướng ngại, độc bộ thiên hạ, ngạo khí đó lại lùi bước quay đầu, trở về như xưa.

Việc ta nhãn nhện bao lâu nay, cuối cùng đã có thể thoải mái đi làm rồi.

Rốt cuộc Đại tướng quân muốn làm chuyện gì?

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠO DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Người Bị Đánh Nát Bét

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 1: Một không làm, hai không nghĩ, ba không quay đầu

Chương 4: Người bị đánh nát bét

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Thực ra cũng không có gì ghê gớm.

Chẳng qua hãn chỉ muốn “thu dọn” một chút.

“Thu dọn” cũng mang nghĩa “thanh lý.” Phòng ốc bừa bộn, nếu không “thu dọn” qua thì một chút thì không sắp xếp gọn gàng được. Môn hộ nhiệm bản, không “thanh lý” thì không tinh lọc được. Muốn khơi thông kênh rạch, nhất định phải nạo vét bùn đất trước, muốn bảo toàn quyền lực, bắt buộc phải loại bỏ những kẻ cũng có khả năng sai sử quyền lực.

Quan trọng hơn là kẻ nào có thanh danh, có bia miệng tốt hơn hãn, hãn sẽ trừ khử hết những kẻ đó trước, như vậy hãn sẽ là kẻ đức cao vọng trọng hơn ai hết.

Chỉ đơn giản như thế.

Việc này đối với Kinh Bố Đại tướng quân đâu có gì khó.

Chẳng qua phải tiến hành thật cẩn trọng, nhìn trước ngó sau.

Tuy hãn nóng tính, cao ngạo, nhưng hơn bất kỳ ai, hãn hiểu rõ yếu quyết của tranh đấu không phải là dùng một cây gậy trúc đánh rớt hết những người khác xuống thuyền cùng một lúc, mà là dùng một gốc trúc đánh từng người ở những thời điểm khác nhau. Bởi lẽ cách đầu tiên có thể sai sử những kẻ khác nhất tề liên thủ đá địch nhân xuống thuyền, còn cách thứ hai có thể khiến họ tự động thủ đánh lẫn nhau, sau cùng tất cả đều rớt xuống, người trên thuyền chỉ còn lại mình hãn.

Tranh đấu thực ra chỉ là một thủ đoạn bảo đảm giúp người an toàn vượt gió rẽ sóng sang bờ bên kia, bỏ lại những kẻ khác chới với giữa dòng nước cuồn cuộn.

Nhằm mục tiêu “thu thập” một vài “thứ” ở bên cạnh, hơn mười năm nay, hãn đặc biệt huấn luyện bốn người đảm nhiệm thi hành trọng trách này.

Bọn họ chính là Tứ tướng “Ô Cung Thố Cầu.”

Tên của họ rất kỳ quái.

Võ công của họ càng quái đản hơn.

Trong võ lâm hầu như không ai biết đến họ.

Ngay cả người của Đại Liên Minh cũng không biết họ là thần thánh phương nào.

Họ chỉ phục tùng mệnh lệnh của Kinh Bối Đại tướng quân.

Đó là “Đại Phách Quan” Đường Tiểu Ô, “Xạ Bạch Đại Vương” Lôi Đại Cung, “Nhất Liễu Bách Liễu” Thố Đại Sư, “Nhất Tử Bách Liễu” Cầu Đạo Nhân.

Một chuỗi các nhiệm vụ.

Không ngờ là loại nhiệm vụ này.

Phản ứng của họ luôn nhanh nhạy, chuyện từng nghe, sách từng đọc, miễn là chi tiết quan trọng, họ có thể ngay lập tức thuộc lòng từng câu từng chữ như cháo chảy. Có điều họ nghe xong nhiệm vụ đơn giản lần này, suýt chút nữa thỉnh Kinh Bồ Đại tướng quân lặp lại lần nữa.

Kinh Bồ Đại tướng quân cho rằng cơ hội chỉ có một lần duy nhất. Hôm nay không giết hãn, chưa biết ngày sau hãn có tha cho người hay không. Hãn đã lớn tuổi, trán như gương đồng, bóng loáng đến mức có thể phản chiếu mặt người. Mỗi đêm mưa gió, những vết thương cũ trong quá khứ lại kêu khóc nỉ non đến độ xương cốt toàn thân đều nghe thấy. Hãn phải tính toán cho tương lai, con trai hãn còn nhỏ, con gái còn thơ dại, chỉ có vợ cả và Đồng phu nhân. Hãn tin rằng yếu quyết của thành công là không sợ thành công, nhưng thành công rồi thì phải triệt hạ mọi con đường có thể dẫn kẻ khác đến thành công, như vậy mới bảo đảm thành công của hãn kéo dài mãi mãi. Kẻ địch càng mạnh tất sẽ có nhược điểm, nắm được nhược điểm mới dễ dàng đánh bại đối phương, mà nhược điểm của đối thủ cũng ẩn giấu trong ưu điểm, chỉ cần để tâm quan sát sẽ tìm ra. Giờ đây hãn đã bành trướng thế lực ở Đại Liên Minh, đã có thể giết Tổng minh chủ đời trước rồi ngồi vào vị trí đó, cho nên hãn nhất định không cho phép kẻ khác lớn mạnh rồi giết ngược lại hãn!

Vì vậy hãn phi cấp truyền thư, triệu gấp minh chủ của Cô Hàn Minh là Thái Qua Hán đến mật nghị.

Thái Qua Hán dẫn theo ba đại tướng thủ hạ: Quỷ Phát, Quỷ Cước, Quỷ Giác, cùng tới Thiên Triều Sơn Trang.

Họ vào Tam Bạ Trai, đóng cửa bàn bạc.

- Ta có chuyện cơ mật muốn bàn với người.

- Người nói đi.

- Phó minh chủ của Đại Liên Minh chúng ta muốn giết người.

- Tăng Thuỳ Hùng?

Thái Qua Hán gầm lên.

- Hãn có gan đó? Hãn dám làm thế với ta?

- Giữa chúng ta, việc giết người không cần đến gan to.

Đại tướng quân nói.

- Mà cần có sức lớn.

Hãn vỗ tay, thuộc hạ lập tức kéo một người vào.

Người này đã không còn ra hình người.

Toàn thân hãn bị đánh bầm dập, thậm chí bàn tay chỉ còn trơ lại đốt xương.

Mặt hãn còn nát hơn.

Thái Qua Hán đã trải qua bảy trăm năm mươi một trận chiến, liếc mắt là nhìn ra ngay. Người này bị đánh như tử khắp người khi đang còn sống nhăn răng. Bây giờ hãn còn nát bét hơn một cái bát sứ bị rơi vỡ.

- Hãn là ai?

Thái Qua Hán hỏi.

- Hãn đã gây ra chuyện gì?

Kinh Bồ Đại tướng quân cười.

Hắn hiếm khi cười.

Lúc không cười, hắn làm người ta kinh hãi, khi hắn cười càng khiếp đảm hơn.

- Là...Tăng Phó Tổng minh chủ...muốn...tôi...giết...ngài...

Kẻ bị đánh nát bét kia vừa thấy Đại tướng quân cười, đến tim phổi cũng muốn nát bét, sợ vãi cả ra quần.

- Đại tướng...quân...bắt...được...tôi...

Kinh Bối Đại tướng quân phất tay, thủ hạ lập tức lôi người kia ra ngoài.

Thái Qua Hán nổi trận lôi đình.

- Tên tiêu tử Tăng Thuỳ Hùng! Ta phải xé xác hắn! Ta nhất định phải...

- Ừ, người giết hắn rồi, chức Phó Tổng minh chủ sẽ do người hoặc người của người ngoài vào.

Kinh Bối Đại tướng quân cất giọng uể oải.

- Ta mệt rồi, cần người thừa kế.

Thái Qua Hán không ngờ lại có chuyện tốt như vậy, cứ như loạng quạng đi trên đường tình cờ gặp duyên kỳ ngộ với mỹ nhân.

Mấy năm nay hắn lăm le thâm nhập vào trung tâm quyền lực của Đại Liên Minh, tiêu phí không ít tâm tư nhưng vẫn chưa thành.

- Người đi sắp xếp một chút đi.

Kinh Bối Đại tướng quân nhìn hắn bằng cặp mắt tín nhiệm, đánh giá “lão chiến hữu” này kỹ càng từ trên xuống dưới một lượt, khiến cho vị

minh chủ ba mươi năm của Cô Hàn Minh cảm thấy hơi ngượng nghịu, sau đó mới nói:

- Nếu ta biết xem tướng, chắc chắn ta sẽ phán người sắp gặp vận đào hoa.

Đào hoa có phải vận?

Hay là kiếp?

Nếu là kiếp nạn, cứ sao ai nấy đều chơ mòng? Nếu là vận may, cứ sao đào hoa luôn mang theo bóng ma ganh ghét?

Sau khi cùng ba thủ hạ đắc lực sắp đặt chu toàn kế hoạch ám sát Tăng Thuỳ Hùng, Thái Qua Hán mệt bã người.

Từ khi mới hơn 19 tuổi, hãn đã bắt đầu khởi nghiệp, lãnh đạo “Tam Thập Tinh Sương,” lập ra “Cô Hàn Minh.” Vài lần đụng độ các bang phái khác, tổn thất không ít nhân thủ, khiến hãn không thể không nương tựa vào Đại Liên Minh, nhưng địa vị của hãn từ đầu đến cuối vẫn luôn vững chắc, vì hãn quả thực có tài năng hơn người.

“Thương Hàn Chương” của hãn độc bộ thiên hạ. Trên giang hồ, những người được gọi là “trăm bước giết người, ngàn bước đả thương người, vạn bước khống chế người” khi cùng hãn giao thủ, có người chưa kịp nhìn rõ đã bị hãn khống chế, đả thương, chịu chết.

Hãn dựa vào thất thương bát độc, luyện thành tuyệt môn tuyệt kỹ “Thương Hàn Chương,” nghiêm khắc rèn luyện bản thân. Hãn không thích nữ sắc, không nghiện rượu, không mê mỹ thực, không ham chơi bời, vì thế ý nghĩa của “Cô,” “Hàn” trong “Cô Hàn Minh” hình dung chính xác con người hãn, lập dị, cô độc mà cao ngạo, người ở trên cao đón gió lạnh.

Trong một tầng nghĩa khác, có lẽ vì Thái Qua Hán là người nước Việt, “Cô Hàn” có nghĩa là keo kiệt. Hãn còn có ngoại hiệu “Một cọng không nhổ,” cực kỳ ki bo bủn xỉn, người nhà ăn cơm tuyệt đối không được để thừa hạt nào trong bát. Cho dù là cơm tất niên cũng chỉ được giết một con gà, trong đó đầu gà, mỏ gà, phao câu (thậm chí lông gà - mà dù sao lông gà vẫn có đất dụng võ, có thể sai Lục thẩm gom lại dán lên gậy làm thành cái chổi), hãn một hơi “xử lý” hết, ăn đủ sáu ngày mới chịu. Bình thường khi lên phố bàn công chuyện, hãn toàn bắt thuộc hạ bỏ tiền túi ra mời khách (đương nhiên “khách” ở đây bao gồm cả hãn). Ngay cả khi hỉ sự của hãn, mọi chi phí đều lấy từ tiền mừng, cỗ cưới sơ sài thảm hại, qua loa cho có. Khách khứa ai nấy đói teo ruột, giữa đường phải tạt vào đâu đó làm tô mì mới có sức lết về nhà. Vậy mà vẫn đông người đến dự, vì ngày Thái minh chủ bày tiệc thết đãi, kiểu gì cũng có vài người bán hàng nhanh chân chạy đến khu phố phụ cận kiểm chác, có thể vét được đầy tô đầy bát.

Hãn cũng không thích thuộc hạ ăn sang, hãn sợ họ phung phí tiền thay hãn.

Nhưng tối nay lại khác.

Một bàn thịt cá ê hề thịnh soạn, đều do Kinh BỐ Đại tướng quân chi trả.

Tiêu tiền của mình và tiêu tiền của người là hai chuyện khác nhau.

Một kẻ tiết kiệm tiền của mình chưa chắc đã tiết kiệm cho hầu bao của người khác.

Thái Qua Hán quả nhiên không phải kiểu người lo thay ví tiền của thiên hạ.

Kinh BỐ Đại tướng quân thấy hãn đã mệt, liền mời hãn uống loại rượu ngon nhất, ăn những món thịnh soạn nhất, chỉ chuyên tâm đánh chén, cười đùa đến khi hãn hết mệt mỏi, lúc này một mỹ nhân tuyệt sắc mới bước ra.

Trong dáng vẻ mảnh mai, yếu ớt, anh khí, lại có vẻ không nơi nương tựa, thoát nhìn cứ ngỡ là một cậu bé, nhìn kỹ mới nhận ra đây là một tiểu cô nương, nhan sắc vừa đượm buồn vừa kiều diễm.

Thái Qua Hán nhìn nàng, trong lòng nghĩ: Ta không háo sắc, không nghiện rượu, không ham mỹ thực, không thích chơi bời, nhưng...con bà nó, nếu dùng tiền của người khác đi uống rượu, đánh chén, tìm nữ nhân chơi đùa, thế lại là một nhẽ!

Khi hắn đã ngà ngà say bảy phần, rõ ràng người dìu hắn là ba thuộc hạ tâm phúc, thế nào khi về đến phòng lại gặp gương mặt nhỏ nhắn mang vẻ đẹp thể diễm kia.

Nhìn nàng thật mảnh khảnh, trong có vẻ chưa hoàn toàn trưởng thành. Nhưng loại mê hoặc như thế lại càng đáng sợ hơn gấp trăm lần so với một nữ nhân thành thực!

Thái Qua Hán chợt cảm thấy một luồng sức mạnh cỡ cây cổ thụ dâng lên từ đan điền, ngay trong khoảnh khắc đó, hắn cho rằng làm một dã thú còn thống khoái hơn làm người.

Nữ tử kia dịu dàng ngoan ngoãn, làm tan chảy sài lang hổ báo trong hắn.

Đúng lúc hắn hạ quyết tâm nghênh đón vận đào hoa trước mắt, đứng trên bờ cuồng hoan khoái lạc, nữ tử kia khẽ kêu một tiếng, hôn hắn thật sâu, động tác cuồng nhiệt này khiến hắn vô cùng thích ý, thậm chí run rẩy. Nàng dụng lực rất mạnh, hệt như một con cá quẫy đuôi nhảy lên tảng đá, sau cùng cắn đầu lưỡi hắn.

Thái Qua Hán đắc ý cười ha hả. Không có nam nhân nào không khoan khoái khi có nữ nhân tìm thấy sự mãn nguyện trên người hắn. Hắn dùng bàn tay to lớn núc ních vỗ về tấm lưng mảnh dẻ của tiểu cô nương, vừa nói

đến câu: “...Chắc lâu lắm rồi nàng chưa có nam nhân nhỉ...” từ sau đó, mọi âm thanh phát ra nghe không khác gì tiếng một con voi và một con ngỗng.

Nữ tử kia bất thành linh bật dậy.

Sắc mặt nàng biến thành tái xanh, tựa như tảo xanh lục mọc bên dưới lớp phấn trang điểm.

Nàng ta nhanh chóng mặc y phục vào.

Khi nàng mặc đồ xong, từ đầu lười đến hạ bộ Thái Qua Hán đang có ít nhất mười một chỗ nhanh chóng lở loét, mưng mủ, tốc độ thối nát nhanh hơn nguyệt thực.

- Muốn giết Tăng Phó Tổng mình chủ ư?

Nàng ghé sát lại gần, dưới ánh đèn, nhan sắc hồng nhuận mơn mớn như trái đào, nhưng ngữ khí lạnh lẽo như sương giá.

- Người còn non lắm!

Nói xong, nàng xoay mình, thoáng chốc đã biến mất.

Thái Qua Hán không kêu nổi, không gào nổi, ngay đến giọng nói cũng nát bét.

Hắn miễn cưỡng bò lên giường, va phải chân bàn, “đình đàng” một tiếng, đồ vật trên bàn rào rào rơi xuống đất, lúc này mới nghe thấy tiếng người, sang sảng mà cao ngạo, là ba ái tướng Quý Phát, Quý Cước, Quý Giác đang xông vào trong tiếng la hét.

“Tăng Thuỳ Hùng!”

Phun ra ba chữ xong, tiếng nói của Thái Qua Hán - kẻ xưng hùng suốt nửa đời người - tức thì đứt hẳn, người cũng tuyệt khí.

Tam Quý gần như không còn kịp nâng hân ra khỏi phòng, thân thể hân
nhũn nát như một nồi cháo gạo nếp đen bị đổ!

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đại Đạo Hoàng Kim Bi Thảm

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 1: Một không làm, hai không nghĩ, ba không quay đầu

Chương 5: Đại đạo hoàng kim bi thảm

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Tam Quý của Cô Hàn Minh tập hợp nhân thủ trong “Tam Thập Tinh Sương,” muốn lên án “Thần Nhất Khôi” Tăng Thụy Hùng.

Tăng Thụy Hùng kinh hãi tột độ. Trước giờ hãn cư xử ôn hoà, hiền hậu hơn Kinh Bồ Đại tướng quân, cho nên rất được thủ hạ yêu mến. Sự việc lần này làm danh tiếng của hãn tụt dốc thảm hại, khiến hãn hoang mang vô cùng. Mồ hôi ướt đầm lưng áo, hãn hốt ha hốt hải đi cầu xin Kinh Bồ Đại tướng quân.

Khi diện kiến vị Tổng minh chủ có cái đầu bóng loáng như quả trứng khổng lồ, hãn cảm thấy thất bại đang từng bừng nhảy múa ca khúc khải hoàn trước mặt hãn.

- Thuộc hạ nên làm thế nào bây giờ?

Bộ dạng hãn lo sợ nơm nớp.

Kinh Bồ Đại tướng quân cười như ho một trận, sau đó xoa xoa cái đầu trọc.

- Người anh em, bọn chúng muốn kiếm chuyện với người đó.

Hắn nói.

- Với những kẻ thích gây sự, người sẽ đối phó thế nào?

- Thuộc hạ sẽ giết chúng.

Tăng Thuỳ Hùng cảm thấy mình không còn đường lui nữa.

- Được!

Ngữ khí của Kinh Bồ Đại tướng quân còn cứng hơn đá.

- Ta ủng hộ người.

Tăng Thuỳ Hùng vừa đẩy cửa bước vào, tức thì có bảy mươi ba mũi cấp tiến, sáu mươi sáu loại ám khí, mười hai thanh trường mâu, mười lăm thanh trường thương, còn có ba mũi trường kích đồng loạt xông tới, cái thì chọc, cái thì xuyên, tất cả đều đâm vào người hắn.

Lúc này Kinh Bồ Đại tướng quân mới thông thả bước ra, tay cầm một thanh đại chước đao, một nhát chém đứt đầu Tăng Thuỳ Hùng, hắn chết đứng trong tư thế mắt mở trừng trừng đầy phần uất.

Đầu bị chặt mà mắt vẫn không nhắm lại, cái đầu lăn lông lốc một hồi đến khi đụng trúng bàn thờ ông địa trên đất mới dừng lại, nhân cầu hãy còn đơng đưa liếc nhìn về căn cổ của chính mình chỗ vừa bị chém đứt.

Sau đó, trước toàn bộ người chứng kiến, Đại tướng quân, vị Tổng minh chủ nhiệt huyết, hào hiệp, vì đại nghĩa diệt thân đột nhiên quỳ mọp xuống, ngẩng mặt lên trời, cất tiếng gào khóc thương tâm ai oán:

- Trời cao đất dày ời! Ta vì muốn báo thù cho Thái nhị ca, nhưng lại phải giết Tăng nhị đệ, người ta hết lòng bồi dưỡng! Lão Thanh Thiên, sao ngài nữ giày vò ta như thế này!

Những người có mặt tại hiện trường hôm đó kể cả “Tam Quý” quả thực đều nghe thấy sấm chớp ùng ùng, họ tin rằng đó là dấu hiệu trời cao cảm động, khi quay về liền hạ lệnh cho mọi thành viên trong Cô Hàn Minh phải tỏ ý tạ tội với Kinh Bồ Đại tướng quân.

Nghe nói người nào đang gặp vận đỏ, trên mặt sẽ xuất hiện một luồng khí rực rỡ màu vàng, thức màu vàng nhàn nhạt đó sáng lấp lánh không thua gì ánh nến chiếu trên giấy tín tiên, ánh mặt trời chiếu trên đám mây lúc bình minh. Gần đây khí sắc đó xuất hiện trên mặt Đại tướng quân, nhìn đẹp vô cùng. Cái đầu hãn là một quả trứng lớn, khi gặp ánh nắng trông như phần lòng đỏ bên trong đặc biệt nhiều, vừa to vừa mập mạp.

Có một thầy tướng số sau khi nhìn khí sắc của Kinh Bồ Đại tướng quân liền phán “trước giờ chưa có, sau này cũng không, tự cổ chí kim, vô tiền khoáng hậu,” ông ta mô tả đây là long đằng chi tướng, bản thân mình tuy xem tướng cho người ta suốt hai mươi năm, cuối cùng cũng gặp được một khuôn mặt có tướng đẹp như vậy, tuyên bố từ giờ sẽ rửa tay gác kiếm, không xem cho ai nữa. Ông ta nói như vậy trước bàn dân thiên hạ, nói xong lập tức bẻ cờ phá tiệm rồi bỏ đi không ngoảnh đầu lại. Dân chúng thấy thế không khỏi ngạc nhiên, xì xào bàn tán.

Thẳng đến một tháng sau, có người phát hiện thi thể ông ta nổi lên ở bờ sông, không rõ nguyên nhân làm sao mà chết. Sau này có một bộ khoái điều tra ra ông ta từng gia nhập Đại Liên Minh hai lần. Trước đây ông ta có thời gian làm bộ hạ dưới trướng Đại tướng quân, thành tích không có gì nổi bật, không mấy ai biết đến ông ta. Điều tra được đến đây thì đứt mọi manh mối, bởi lẽ bộ khoái kia bị ngã từ trên vách đá cao chín trượng xuống mà chết. Án này cứ thế bỏ không.

Về sau còn có một vị danh y đến chữa trị chút bệnh vặt cho Kinh Bồ Đại tướng quân, người này nhìn ra không chỉ trên mặt Đại tướng quân toả ra ánh sáng vàng mang điềm lành mà ở vùng Bách Hội trên trán cũng phát ra ngoại khí vàng nhạt, thậm chí màu vàng đang chầm chậm hoá xanh, có khả năng sau này sẽ từ từ biến thành xám.

Ông ta cho rằng hiện tượng này ẩn chứa nguy cơ “cực thịnh tất suy.”

Kinh Bồ Đại tướng quân cười hỏi:

- Phương pháp hoá giải là gì?

Y sư nghĩ ngợi hồi lâu rồi đáp:

- Bớt tạo sát nghiệp.

Nói xong câu này, tướng chừng hăn sẽ bị một đám tay chân của Đại tướng quân đánh cho nát mặt.

Không ngờ Đại tướng quân lại trọng thưởng vàng bạc cho hăn.

- Chúng ta chấp nhận lời phê bình thiện chí của tất cả mọi người, cho dù là người đã bị kẻ có ác ý mua chuộc.

Sau đó hăn sai người đưa y sư rời khỏi Thiên Triều Sơn Trang.

Ba tháng sau, ở một nơi gọi là Tiểu Tổ Giang cách Thiên Triều Sơn Trang một trăm bốn mươi tám dặm, người ta phát hiện vị y sư này trong tư thế ngửa bụng lên trời, cái bụng trương phình như mang thai mười tháng, tay nải khoác trên vai đã biến mất, ai cũng nói ông ta bị sơn tặc giết hại, cướp tiền rồi đẩy ông ta xuống sông, nguy trang thành một vụ chết đuối.

Trái lại, sắc mặt Kinh Bồ Đại tướng quân vẫn nhàn nhạt sắc vàng trông rất đẹp. Với bộ dạng sát khi đấng đấng đó, nếu ngồi trong miếu

đường, thấp vài nén hương, cách một làn khói mờ ảo nhìn vào trông chẳng khác một ông thần.

Trong thời gian này, người ngoài rất khó gặp được hãn, thậm chí sáu vị huynh đệ kết bái cũng không ngoại lệ (Cái Hồ Lam đã “mất tích,” để tưởng niệm hãn, Kinh Bối Đại tướng quân còn đặc biệt thu hồi ngoại hiệu của hãn, sau này không ai được dùng lại danh hiệu đó nữa. Ai cũng tấm tắc ca ngợi Kinh Bối Đại tướng quân đối đãi với thuộc hạ ân sâu nghĩa trọng, tình cảm dạt dào).

Tất nhiên đúng là Kinh Bối Đại tướng quân bận rộn. Mỗi ngày hãn lo trăm công nghìn việc, động tĩnh thiên cơ, hơn nữa còn phải nuôi dưỡng, chỉ huy một đám người phía sau, cùng hãn vượt qua rất nhiều nguy cơ mai phục phía trước.

Cũng trong khoảng thời gian này, sáu vị huynh đệ kết bái tiếp xúc khá nhiều với “Cái Thế Vương” Liễu Duệ Kỳ, minh chủ của Thiên Triều Môn.

Liễu Duệ Kỳ là một diệu nhân. Ca vũ thanh sắc, đánh bài uống rượu, cầm kỳ thi thư, thao lược đánh trận, môn nào cũng tinh, môn nào cũng thạo, được Kinh Bối Đại tướng quân tín nhiệm, cứ như hãn sinh ra để làm tâm phúc cho tướng quân.

Cả đời hãn lấy việc thua trận làm vui, thua trăm trận không nản, không mất đầu chí.

Hễ hãn không thích người nào, bất kể người đó là ai, hãn sẽ chửi như tát nước thẳng vào mặt (dĩ nhiên Đại tướng quân là ngoại lệ), hoàn toàn không chút nể tình. Ngược lại nếu hãn đã xem người là bằng hữu thì dù nước sôi lửa bỏng, hãn sẽ lấy nước uống, lấy lửa sưởi ấm vì người, tuyệt không chau mày.

Thời gian trôi đi, mọi người dần hiểu con người hãn, ai cũng muốn cùng hãn kết giao sâu đậm, vừa yêu mến vừa kính trọng hãn.

Cho đến một ngày.

Hắn đột nhiên “biến mất.”

Cứ như tan vào không khí.

Hôm đó mở tiệc ở Bát Nghịch Thính, Kinh Bồ Đại tướng quân đứng ra chủ trì.

Sáu huynh đệ kết bái rất phấn khởi, lâu rồi họ không được gặp Kinh Bồ Đại tướng quân.

Hôm nay Đại tướng quân xuất hiện, tất có việc quan trọng cần giao phó. Trong lòng họ đều đình ninh như thế, lén lút xoa tay. Loại người như họ tuyệt đối không sợ chém gậy bảo đao, chỉ sợ đao bị rỉ sét. Đối với họ, để đao rỉ sét còn khó chịu hơn so với đứng im bất động để mốc xanh lên đầy mặt.

Sáu người này đã kết bái sinh tử với Kinh Bồ Đại tướng quân từ khi đại sự của ông ta còn chưa thành.

“Quá Thiên Hoàng” Đường Bá Phượng đã cùng Kinh Bồ Đại tướng quân trải qua bốn mươi một trận, lần nào cũng bị thương nhưng vẫn sống sót. Nhiều người nói nếu không có vết thương của hắn, e rằng Đại tướng quân khó tránh được kiếp nạn.

“Quá Thiên Hiếu” Đường Bá Mã thay Kinh Bồ Đại tướng quân thi hành ba mươi hai nhiệm vụ, chưa từng thất bại. Hắn mù một mắt, tay trái chỉ còn lại ba ngón, chân phải đi khập khiễng, tai trái còn lại một chút gốc tai, mặt có ba vết sẹo, nhưng hắn chưa từng thất bại khi được Kinh Bồ Đại tướng quân giao nhiệm vụ.

“Lão Đang Đang” Ngô Diêm. Da trắng như tuyết nhưng mặt đã đầy nếp nhăn. Hắn đi theo Kinh Bồ Đại tướng quân lâu nhất, từ trước khi Đại

tướng quân thành danh, đã ba mươi lăm năm. Hãn cứu Đại tướng quân hai lần, bảy năm trước đại phu chẩn đoán hãn mắc sáu chứng bệnh nan y. Nhưng hãn vẫn sống khoẻ đến hôm nay, long tinh hổ mãnh.

“Lão Trương Phi” Thạch Nam Trùng. Hãn là người nóng tính nhất trong cả bọn, động chút là nổi cáu. Hãn là kiểu người có thể đi chết vì một câu nói của Đại tướng quân nhưng chỉ cần một câu không hợp tai hãn, hãn sẽ quay lại chống đối.

“Tiểu Thiên Biến” Chu Bắc Ngưu có ngoại hình đẹp nhất trong cả bọn. Hãn tinh thông thuật cải trang, khinh công cực tốt, quen mặt người trong giang hồ. Nhờ có hãn, Đại tướng quân đào thoát thành công bốn lần.

“Lâu Sơn Hồ” Hồ Hoa và “Sơn Liệp Ưng” Hồ Tiến cũng giống Đường Bá Phượng và Đường Bá Mã, là một đôi huynh đệ, họ từng li khai Đại Liên Minh năm lần, rồi lại tái nhập minh năm lần. Thực ra năm lần li khai đó là phụng mệnh Đại tướng quân trà trộn vào các môn phái khác làm gián điệp. Trong năm lần đó họ tiêu diệt năm phái tương đương năm đội quân tinh nhuệ.

Dưới sự chỉ huy của Kinh Bố Đại tướng quân, những người này đều đã từng ra trận, lập đại công, cũng là những đại nhân vật có máu mặt trong võ lâm. Đại tướng quân hết sức coi trọng họ.

“Xin mời dùng tiệc.”

Lâu rồi họ chưa được ngồi cùng mâm cơm với Kinh Bố Đại tướng quân.

Dịp này khiến họ nhớ lại những ngày nương tựa vào nhau trong thời khắc sinh tử năm xưa, khiến cho tinh thần họ phấn chấn hẳn lên.

(Liệu còn có lần sau? Như vậy thì thật là khoái ý trường ca, phong động vân phiêu, ngẩng đầu cười ngạo nghễ, đứng trên thiên hạ!)

Ai nấy đều khen khí sắc của Đại tướng quân thật tốt, tươi tắn sáng láng. Trông thật giống tượng Phật. Có người nói giống trái đào. Người khác mắng hăn, sao dám ví Đại tướng quân với quả đào? Kẻ mắng gãi rách cả da đầu, sau cùng đưa ra so sánh với mắt hươu, thế là hăn lại bị người khác mắng lại. Có kẻ buột mồm nói khí sắc đó giống màu nước tiểu...Cả đám không nhin được cười phá lên.

Kinh Bồ Đại tướng quân hoàn toàn không tức giận.

Hăn cũng cười theo.

Tiếng cười của hăn như cơn mưa buổi sớm rơi trên gỗ khô.

Hăn làm cho mọi người thấy thoải mái, cảm giác như quay lại tháng ngày xông pha giang hồ trước kia.

- Uống canh nào.

Người hầu bưng lên một nồi canh lớn, Đại tướng quân mạnh tay xoa xoa cái đầu trọc:

- Canh này ngon lắm, đặc biệt hầm cho các huynh đệ đó.

Ai nấy đang lúc hưng phấn vui vẻ, càng không dám phụ ý tốt của Đại tướng quân, mỗi người uống liền mấy bát to, lại ăn không ít thịt và đồ nấu kèm trong canh, mùi thơm sực nức trong miệng, uống rồi lại càng muốn uống nữa, càng uống càng khát, càng khát càng nghiện, càng muốn uống thêm.

- Đây là canh gì vậy?

Một người hỏi.

- Canh đặc biệt hầm cho các huynh đệ.

Đại tướng quân mỉm cười đáp.

Ánh mắt từ bi như Phật tử nhìn xuống chúng sainh, như Thiên đế nhìn xuống đồ tể lễ.

- Ngon, ngon lắm.

- Thêm bát nữa đi.

Họ muốn thể hiện mình không phụ tâm ý của Đại tướng quân, phô diễn sức ăn như rồng cuốn, chứng minh tinh lực không hề thua kém năm xưa, nhất định có thể hoàn thành mọi trọng trách.

Cho đến khi ai đó múc lên một con mắt.

- Đây là mắt người!

Hắn hốt hoảng kêu lên.

- Ăn nói vớ vẩn!

Một kẻ khác vừa cười nhạo hắn, vừa vô tình múc lên một cái tai.

Lần này tất cả đều nhìn rõ: Đó là một lỗ tai người!

Sau đó lại có người vớt lên một tinh hoàn, một cái răng hàm và một ngón tay áp út.

Có người nhận ra ngón tay đó!

- Trời ơi! - Hắn kinh hãi kêu lên - Đây là canh gì thế này?

- Canh đặc biệt hầm cho các huynh đệ.

Đại tướng quân đáp.

- Hầm những gì trong đó?

- Đều là dược liệu tốt: Lao Phục Tử, Ngọc Trúc, Thạch Hộc, Nhân Sâm, Điền Thất, Kỳ Tử, Ngũ Vị Tử, Sinh Địa, Phục Linh, Thục Địa, Khương Hoạt...Còn có một loại thịt.

- Thịt! Là thịt gì?

- Thịt gì ư?

Đại tướng quân nhếch mép quý dị như một pho tượng biết cười.

- Canh đặc biệt hầm cho các người, dĩ nhiên phải dùng nguyên liệu là vị bằng hữu tốt của các người: “Cái Thế Vương” Liễu Duệ Kỳ!

Bảy người kinh hoàng chấn động, vô thức định đứng dậy, lúc này mới phát giác tứ chi và xương cốt toàn thân đều mềm nhũn vô lực, lại có một cảm giác ngứa ngáy đến mức câu hồn đoạt phách dâng lên từ đan điền, giống như một con độc xà khổng lồ sắp nuốt chửng bọn họ.

- Ngài...vì sao ngài làm thế này?

- Ta không làm thế này, nói không chừng sẽ có ngày các người làm thế với ta.

Kinh Bồ Đại tướng quân nói rất khẽ, chỉ mình hăn nghe được, sau đó hăn cất giọng buông ra một chữ, ra vẻ như tội nghiệp, như ai oán.

- Giết!

Trái lại, ngữ khí lại nhu hoà như đang tâm sự với tình nhân.

Dao phủ đang xông vào chính là Thổ Đại Sư và Cửu Đạo Nhân.

Máu thịt tung toé bầy nhầy, không còn phân biệt được ai với ai, anh hùng, chiến binh đều nát bấy. Họ không thể cử động, chỉ có thể giương mắt nhìn hai đao phủ kia chém vào thân thể, còn “sâu sắc,” “gần gũi” hơn cả tình nhân quyến quít, bằm họ thành trăm ngàn mảnh, giả sử họ còn sống cũng không phân biệt nổi đâu là thịt da của kẻ khác, đâu là thịt da trên thân thể mình.

Họ không chết trên chiến trường, mà chết trên bàn ăn.

Kinh Bồ Đại tướng quân vừa quan sát cuộc hành hình, vừa ăn uống rất vô tư ngon miệng. Bữa cơm này đương nhiên đã được hai tâm phúc của hắn là Trương Vô Tu và Tống Vô Hư kiểm tra kỹ càng rồi mới dâng lên.

Các người theo ta mấy chục năm, đã có thể lực, ngày sau nếu ta không đề phòng, vợ ta yếu ớt, con ta nhỏ dại, nào có phải đối thủ của các người? Ta không thể không giết các người.

Đại tướng quân xoa xoa thật mạnh cái đầu trọc lốc, buông ra một câu.

- Các người biết rõ rành rành tên “Cái Thế Vương” kia dám dùng chữ “Vương” trong tên hiệu, trong khi Đại tướng quân ta hãy còn tại vị, vậy mà còn không nhìn ra dã tâm sai lang của hắn, đúng là đáng giết!

Hắn khẳng định lại một câu “Đáng giết.”

Thổ Đại sư và Cửu Đạo Nhân vô tình nghe thấy câu này, lưỡi đao trên tay bất giác dừng lại.

Họ cho rằng sắp có nhiệm vụ mới, họ sắp được đánh một trận thật dài, thật thống khoái.

Khi Đại tướng quân rời khỏi mật thất, mùi máu tanh đã sớm theo gió truyền ra ngoài, hắn cũng ngửi thấy một thứ mùi quý dị bám trên thân thể mình.

Điều này khiến hãn cảm thấy có phần bí bách.

Hãn đến bên hồ rửa tay.

Hồ này trong đến nỗi có thể nhìn thấy mấy con giun ngo ngoe dưới đáy hồ, ngay cả mấy con cá chép cùng bơi lại cạ tay hãn.

Cảnh tượng đó khiến hãn thích thú, hãn nhớ tới con gái.

Nhưng tiếng hãn rửa tay lại làm kinh động hai người vốn đang trò chuyện bên hồ.

Hai người này thò đầu ra nhìn xem rốt cuộc là ai, liền trông thấy hãn.

Họ vội vã đứng bật dậy chào.

- Đại tướng quân!

Nam nhân đeo một thanh đao không vỏ bên hông.

Kinh Bối Đại tướng quân không nói gì, chỉ trao đổi chuyện phiếm vài câu với họ rồi quay về Tam Bạt Trai.

Trên đường đi, hãn nhớ lại thiếu nữ trẻ trung vừa gặp khi nãy. Chàng thanh niên chính là người hãn tận lực bồi dưỡng, thông minh lại trung thành, “Tiểu Hàn Thần” Tiêu Kiếm Tăng. Hãn sủng ái Tiêu Kiếm Tăng đến nỗi bảy huynh đệ kết bái vừa vong mạng kia nhiều khi còn phát ghen, có điều quả thực Tiêu Kiếm Tăng chưa từng làm hãn thất vọng. Giao cho anh ta bất cứ nhiệm vụ gì, không cần nhiều lời, anh ta không hề thắc mắc, thay hãn hoàn thành gọn ghẽ, thậm chí còn làm tốt hơn hãn tưởng, không thừa không thiếu, đạt vừa đủ độ. Nếu làm quá tốt sẽ đụng chạm đến uy phong của Đại tướng quân.

Tiêu Kiếm Tăng rất anh tuấn, vì thế khi thi hành nhiệm vụ (thường là phục kích hoặc giết người), hãn hay phải đeo một chiếc mặt nạ dữ tợn.

Về phần thiếu nữ kia, chắc khoảng mười sáu, mười bảy tuổi? Vừa nhìn cô ta, Đại tướng quân lại thấy đói khát cho dù khi nãy vừa ăn thùng ỗng vại. Sao trên đời lại có người đẹp như vậy? Ngay cả làm nước trong vắt phản chiếu lên khuôn mặt nàng cũng biến thành bùn nhão. Đường như nàng còn nhẹ hơn không khí. Hình như trên môi nàng còn điểm chút son? Chắc hẳn là vì tên tiểu tử kia nên mới trang điểm? Gã ranh con đó thật có phúc khí!

Trong lúc nghĩ đông nghĩ tây, ánh mặt trời ban trưa chiếu từ trên đỉnh đầu xuống bóng râm dưới chân hắt hình như đặc biệt ngắn. Lần đầu tiên Đại tướng quân cảm giác mình đã già. Không biết nàng là con nhà ai? Có lẽ điểm này không quan trọng, nhìn làn da trắng mịn của nàng là đủ biết, nàng có giáo dưỡng, còn ngây thơ chưa trải sự đời, nghe lời nhưng có chút bướng bỉnh, phản nghịch. Từ ánh mắt có chút tội nghiệp mà tình tứ có thể nhận ra, nàng tự xem mình là dây leo, còn Tiêu Kiếm Tăng chính là cây đại thụ của nàng. Đại thụ, hừ, đại thụ. Đứng trước cuồng phong bạo vũ, chẳng có ai là đại thụ hết. Đúng rồi, chẳng phải trước giờ Tiêu Kiếm Tăng vẫn một lòng trung thành ngay thẳng đó sao? Nhưng Đại tướng quân không nhìn ra lai lịch võ công xuất thần nhập hoá của hã. Đại tướng quân không hề hỏi, hã luôn chờ thủ hạ tự thú nhận. Nếu không tự thú, hã đành tình nguyện coi như “không còn” thuộc hạ đó nữa. Vậy mà Tiêu Kiếm Tăng chưa từng nói gì với hã. Hừ, cây đại thụ này!

Kinh Bồ Đại tướng quân cơm no rượu say, đột nhiên trào lên một cảm giác ảo não khó chịu. Hay hồi nãy chưa ăn đủ? Ý nghĩ thoáng qua này làm hã cảm thấy: Nếu hã đã có thể hạ độc với bảy huynh đệ kết bái kia thì cho dù là Trương Vô Tu hay Tống Vô Hư, hai kẻ được tín nhiệm nhất cũng có thể sẽ hạ độc hã, hã nên chú ý đề phòng như coi chừng độc xà bên gối. Nhưng hã vẫn không quên cảnh tượng khi nãy: Đôi kim đồng ngọc nữ kia vội vàng đứng dậy bái kiến hã. Hình như y phục của họ không chỉnh tề? Phải chăng trên mặt còn hơi xấu hổ? Ha ha, ánh mắt nàng ta vừa hiểu kỳ lại có chút hoảng hốt, còn lén lút cẩn thận quan sát hã, lại tưởng hã

không biết! Nàng thật ngây thơ từ trong cốt tuỷ, mà cũng xinh đẹp vô cùng. Lúm đồng tiền trên gương mặt nàng thật là băng cơ ngọc cốt, vừa phong tình lại phảng phất nét quyến rũ chưa thành thực.

Một nữ tử như vậy, Kinh Bối Đại tướng quân kinh nghiệm phong phú, hẳn vừa bẻ đốt tay răng rắc, xoa xoa cái đầu trọc, vừa nghĩ: bên dưới lớp y phục kia hẳn cũng rất đẹp?

Hắn chợt nhớ lại những khối thịt vụn bên bàn ăn khi nãy.

- Đáng chết!

Cơ mặt hắn co rút như bị ong đốt, hắn đột nhiên chửi đồng.

- Nóng gì mà nóng thế hả trời!

Kỳ thực ánh mặt trời trong sân viện không giống như đang chiếu xuống, mà như lờ sẩy chân ngã chết trong đó.

Cùng lúc đó, tiểu cô nương đang hỏi cây “đại thụ” yêu quý của nàng.

- Ông ta có phải Đại tướng quân mà huynh vẫn nói?

Tiêu Kiếm Tăng gật đầu.

Ngũ quan của hắn sắc nét như được chạm trổ, gọt đẽo hết phần dư thừa.

- Sao ông ta hôi rình thế?

Tiểu cô nương nói.

Tiêu Kiếm Tăng giật thót.

Hắn vừa bật ra một tiếng kêu hoảng hốt, vừa vội vàng lấy tay bịt miệng tiểu cô nương.

Xung quanh không có người, chỉ có tiếng cá thối bong bóng trong hồ, còn có mặt trời tĩnh lặng nhưng không giống đang tỏa nắng mà như đang mai phục.

Khi được thả ra, tiêu cô nương đến từ kinh thành kia vẫn nhỏ giọng lầm bầm:

- Sao muội thấy ông ta chẳng giống một vị đại tướng quân chút nào. Sắc mặt ông ta vàng vàng rợn rợn, hết như tên đại đạo được mô tả trong sách, trong kịch ấy.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠİ DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ta Chính Là Loại Người Giết Hại Bằng Hữu

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 1: Một không làm, hai không nghĩ, ba không quay đầu

Chương 6: Ta chính là loại người giết hại bằng hữu

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Kế hoạch “thu dọn” đang tăng tốc.

Hành động “thanh lý” cũng bùng bùng khí thế kỳ quái.

Đang ngày hè, bỗng nhiên có một trận bão tuyết và một trận mưa đá hột nào hột nấy to hơn quả trứng gà đổ ập xuống Thiên Triều Sơn Trang, Tổng bộ của Đại Liên Minh.

Sau đó không lâu, gia đình của sơn trang phát hiện ra một cặp gián kích cỡ to hơn chuột, dẫn đầu hàng ngàn hàng vạn côn trùng chiếm lĩnh phòng bếp.

- Ta cho rằng trong Đại Liên Minh có kẻ phản bội.

Kinh Bối Đại tướng quân trấn tĩnh nói.

- Đây là lời cảnh báo của thần linh.

Ba ngày sau khi hãn nói câu đó, đột ngột truyền ra tin Kinh Bối Đại tướng quân chết bất đắc kỳ tử.

Ai nấy vừa lo vừa sợ, vừa mừng vừa nghi. Rất nhiều người nói Kinh Bối Đại tướng quân trước khi chết, thân thể vốn đã nhiễm mùi tử thi quá nặng, ông ta chết cũng là hợp tình hợp lý.

Hãn bị hạ độc chết ngay bên cạnh cỗ quan tài hãn tự chuẩn bị cho mình, chính tay ái tướng Tiêu Kiếm Tăng đặt xác hãn vào.

Nghe nói từ lúc khâm liệm cho đến khi hạ táng, chỉ mang xác hãn đến rồi đặt xuống, thế là xong.

Nghe nói xác hãn hôi thối đến độ bên cạnh quan tài, hoa nhài xếp thành một vườn.

Nhưng hoa nhài không ngăn được cảm giác buồn nôn của khách đến viếng.

Lúc đó Trang Vô Tụ và Tống Vô Hư, hai người phụ trách kiểm tra cơm nước của Đại tướng quân kiêm hộ vệ của Thiên Triều Sơn Trang, một người thì kinh hãi kiên quyết tìm đường xin chết, có điều nhất thời chết không nổi, trong lúc đau buồn khôn xiết đã cắt mạch máu định tự vẫn nhưng không chết, sau đó lại cắt cổ tay và yết hầu, lúc đó mới tuyệt khí. Người còn lại chỉ còn nước liều mạng đào vong, sau đó bị Tiêu Kiếm Tăng - kẻ mang mặt nạ quý - đuổi theo giết chết ở nơi cách Thiên Triều Sơn Trang một trăm chín mươi dặm.

Đêm tế lễ hôm đó, Ngũ minh minh chủ gồm Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ, tâm trạng vừa mệt mỏi vừa phấn khích, bắt đầu đóng cửa bàn bạc trong Bát Nghịch Thính (sảnh) để thảo luận xem nên chọn ai làm Tổng minh chủ mới.

Quần long vô chủ, ai nấy mồm năm miệng mười, võ bàn đập ghế, bàn mãi không ra lý do chính đáng, chủ đề thảo luận dần đá sang các chuyện vô thưởng vô phạt như: “Nếu ta làm minh chủ, nhất định sẽ đổi tên mấy chỗ ‘Tam Bạ Trai,’ ‘Bát Nghịch Thính’ này đi, toàn chữ không may mắn*.”

* “Bạ” trong “Tam Bạ Trai” nghĩa là “phản bội,” “Nghịch” trong “Bát Nghịch Thính” nghĩa là phản nghịch.

Có người chột ngửi thấy mùi hôi quen thuộc.

- Lẽ nào Đại tướng quân hiện hồn về?

Kẻ khác trêu chọc hấn.

- Phỏng chừng Đại tướng quân sát nghiệp quá nặng, cho nên chết rồi mà vẫn hôi thối thế này!

- Ai bảo thế? Lúc còn sống ông ta cũng thối um lên rồi!

Có người vô tình đá phải thứ gì đó dưới gầm bàn.

Đó là một cái giỏ trúc lớn.

- Cái gì đấy?

Vài người vừa ngửi thấy mùi hôi quen thuộc, lo lắng ngẩn cổ ra nhìn.

Đúng lúc đó, một tiếng ầm vang lên.

Trong giỏ giấu thuốc nổ.

Sức công phá cực mạnh.

Đáng sợ hơn cả thuốc nổ là ba ngàn năm trăm hai mươi bảy mũi “Cửu Thiên Thập Địa, Quỷ Thích Thần Châm” giấu trong giỏ, còn có hai mươi

tử quả “Lôi Chấn Tử” phát nổ cùng lúc. Đây là tuyệt môn ám khí hoá được và độc lực do Lôi Đại Cung khổ cực suốt mười năm mới chế ra được.

“Mộc minh” minh chủ “Mộc Nhân,” một thân công lực luyện đến cảnh giới “Nhập Mộc Tam Phân,” “Hành Tương Tự Mộc,” nếu bị đao kiếm đâm, ông ta sẽ dùng “Hủ Thi Công” đảo hô hấp, tựa như biến thành một thân gỗ.

Nhưng “Mộc Nhân” dấu sao vẫn là người.

Ông ta mất hai cánh tay sau vụ nổ.

“Thổ minh” minh chủ “Thổ Nhân,” khi giao thủ với kẻ địch, ông ta có thể chui xuống đất, tấn công đối phương từ bên dưới, trừ phi chân không chạm đất, nếu không tất sẽ dính đòn của ông ta.

Nhưng “Thổ Nhân” dấu sao vẫn là người.

Ông ta còn chưa kịp chui xuống đất đã trúng một châm. Ba ngàn năm trăm hai mươi bảy mũi, ông ta chỉ trúng một mũi.

Chỉ một mũi châm, nhưng khoảnh khắc trúng châm đó đủ làm ông ta mất mạng.

“Kim minh” minh chủ “Kim Nhân,” minh của ông ta giàu nhất trong Ngũ minh, “Kim Bảo Kỳ Ngoại” của ông ta còn mạnh hơn so với “Thập Tam Thái Bảo Hành Luyện,” “Tiên Thiên Nhất Sát,” “Kim Cương Bất Hoại Thần Công,” mấy thứ như “Kim Chung Tráo,” “Thiết Bỗ Sam,” “Thiết Giả Quy Nguyên” đều không đáng một xu trong mắt ông ta.

Thủ lĩnh Ngũ minh đều ghi nhớ đạo lý trên giang hồ trước phải cầu sinh, sau mới cầu thắng, trước tiên luyện tuyệt kỹ “đao thương bất nhập,” đã đến cảnh giới không bại, nhưng trong số năm người mới chỉ có Kim Nhân thực sự luyện được “Vô Kiên bất tòi, Vô Kiên khả nhập” (không

cứng mà vững, uyển chuyển linh hoạt). Toàn thân hẵn chính là một khối vàng.

Có điều, vàng sợ lửa.

Hai mươi chín quả Lô Chấn Tử tẩm thuốc không bao giờ bị tắt, đã khiến toàn thân ông ta “tan chảy.”

“Thuỷ Nhân” của “Thuỷ minh” tuy có thể “dùng thuỷ khắc hoả,” ông ta bị bỏng hai mươi bảy chỗ nhưng trong tích tắc khi đạn được phát nổ, ông ta “trôi” ra ngoài như nước trữ trong một căn mật thất bị phong kín.

Nếu không gặp phải Tiêu Kiếm Tăng, hẳn là ông ta đã chạy thoát.

Tiêu Kiếm Tăng một đao chém đứt đầu ông ta.

Hắn dùng chính thanh đao đầy rỉ sét hẵn vẫn đeo bên hông.

“Hoả minh” minh chủ “Hoả Nhân” lấy lửa chế lửa, nhưng tai ông ta đã bị điếc sau vụ nổ.

Ông ta không nghe được tiếng kêu la thảm thiết của Mộc Nhân bị nổ đứt hai tay.

Khói bay mù mịt trong căn mật thất, đột nhiên cửa lớn mở ra, một đám đệ tử của Đại Liên Minh ủa vào, khí thế như hùm như hổ, khoái đao chém lia lịa, bằm Mộc Nhân thành một đồng thịt vụn.

Hoả Nhân không nghe được, nhưng ông ta nhìn được.

Ông ta vừa điên cuồng dập lửa, vừa giết những kẻ đến gần, mở đường máu ra ngoài, khi đánh đến đại sảnh của Thiên Triều Sơn Trang, đột nhiên từ linh đường truyền ra một tràng âm thanh, nắp quan tài bật ra, Kinh Bồ Đại tướng quân ngồi thẳng dậy, tiện tay vơ một chiếc đũa trên bàn để đồ

cúng, phi một phát trúng giữa mi tâm của Hoả minh minh chủ đang trợn mắt há mồm ngây ra như phỗng.

Ba mươi năm sau, có kẻ trộm mộ đào được thi thể của họ ra, đào được một cái đầu lâu, trong đó có hai con chuột chạy ra, chính giữa trán đầu lâu vẫn ghim một cây đũa.

Kim, Mộc, Thuỷ, Hoả, Thổ Ngũ minh minh chủ, trong lúc nghị sự toàn bộ đều vong mạng.

- Ta không thể không giết các người, ta còn có thể tử, gia nghiệp, con cái. Các người đâu không lại ta vì các người không giỏi chiếm tiên cơ bằng ta, thủ đoạn không tàn nhẫn bằng ta.

Hắn thu thập từng mảnh đầu, ngũ quan, tứ chi, nội tạng của thủ hạ tâm phúc, thấp giọng lầm bầm:

- Ta khi hành sự, một không làm, hai không nghĩ, ba không quay đầu. Các người chết cũng đáng tiếc, sống cũng đáng sống!

Thế nhưng khi đối mặt với chúng đệ tử Đại Liên Minh và các nhân sĩ võ lâm đến phúng viếng, đương nhiên hắn sẽ nói kiểu khác.

- Ta là người có thể thất, gia nghiệp, nhi nữ, ta cũng rất đau lòng khi thấy các bằng hữu trong minh chết thảm như vậy. Nhưng họ tàn sát huynh đệ của ta, còn âm mưu đầu độc ta, xâu xé cơ nghiệp này, khiến ta không thể không báo thù cho các huynh đệ...

Hắn bày những mảnh thi hài của bảy huynh đệ kết bái lên bàn, giọng nghẹn ngào đau thương.

- Ta cũng không nhẫn tâm đi đến bước này, hẳn đây chính là báo ứng của họ? Tuy ta chiến đấu vì chính nghĩa, nhưng dẫu sao chính tay ta đã sát hại bằng hữu của mình!

Chúng nhân nghe xong, ai nấy nước mắt lưng tròng.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ta Họ Lãnh

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 1: Một không làm, hai không nghĩ, ba không quay đầu

Chương 7: Ta họ Lãnh

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Trong thời gian này, kế hoạch “thu dọn” đã gần hoàn tất, mùi hôi thối trên người Kinh Bồ Đại tướng quân càng lúc càng nặng, đứng từ xa người liền biết ngay là hắn, có điều bản thân hắn lại càng ngày càng không người ra.

Có người nghi ngờ hắn bị điếc mũi.

Thực ra không phải.

Những ngày này, hắn từng suýt bị ám sát ba lần (không tính người chưa đến gần hoặc chưa ra tay, không thì không tài nào đếm xuể).

Một lần khi hắn nửa đêm đi vệ sinh.

Vừa bước vào nhà xí, đột nhiên hắn cảm thấy trên nóc có người, nhưng cái mũi hắn lại nói với hắn, dưới hố phân có mùi hôi của người, cho nên hắn lập tức nhảy lên trên, cùng lúc tung song chưởng tấn công kẻ trốn trên nóc nhà và tránh được một kích của sát thủ nấp dưới hố phân.

Lần khác xảy ra vào dịp tết Nguyên Tiêu khi hấn đang ngắm hoa đăng.

Hấn đứng giữa đám đông, chúng đệ tử của Đại Liên Minh lần lượt đến chào. Trên đường đi, hấn say mê thưởng thức hoa đăng, tâm tình thư thái. Đột nhiên trong đám đông, một tiểu cô nương rụt rè hỏi mẹ.

- Cái kia là gì thế ạ? Vì sao trong hồ lại có chiếc đèn sáng như bạc?

Kinh Bồ Đại tướng quân chợt cảm thấy sát khí.

Hấn tức thì quay đầu lại, chỉ thấy một người đang đặt một ống tiêu bên thân ngựa, đuôi tiêu chĩa thẳng vào cổ hấn.

Hấn vội nghiêng đầu, là một mũi Hàn Mang, không đâm trúng chỗ yết hầu yếu hại trên thân thể hấn.

Hấn lập tức hạ lệnh:

- Phải tóm được hấn bằng mọi giá, bất kể sống chết!

Kết quả sau đêm Nguyên Tiêu đó, mười một người vô tội chết oan, ba mươi bảy người bị thương, có ba thai phụ, sáu trẻ em (bao gồm cả bé gái khi này chỉ ra trong ống tiêu giấu ám khí).

Gã thích khách kia bị Tiêu Kiếm Tăng chém chết tại trận.

Đạo pháp của Tiêu Kiếm Tăng chỉ biết giết người, không biết đả thương người.

Lần thứ ba là khi Kinh Bồ Đại tướng quân lên miếu Phật tổ dâng hương.

Hương vòng cháy đượm, hấn đang định rút một quẻ, chợt lờ mờ nghe thấy tiếng rên rỉ khe khẽ phát ra từ pho tượng Phật tươi cười cầm hoa trên điện thờ.

Hắn ra quyết định trong gang tấc, ném thẻ trúc trong tay đi, xuyên qua cặp mắt khép hờ của bức tượng, đâm trúng cổ họng tên sát thủ nấp sau bức tượng.

Hắn cầm tấm thẻ dính máu đi so số, rút lời phán, lúc đó mới biết đó là quẻ “gặp hung hoá cát.”

Dĩ nhiên hắn cao hứng vô cùng, lệnh cho toàn bộ hoà thượng, khách đến dâng hương và các thủ hạ truyền ra ngoài rằng:

- Không ai giết được Kinh Bồ Đại tướng quân, ông ta có thể tử, có nhi nữ, có gia nghiệp, có thể lực, lại có Bồ Tát phù hộ.

Sau khi “thanh lý” sạch sẽ đám người này, mỗi lần nhìn thấy ánh mặt trời, hắn lại nhớ tới tiểu cô nương kia, xinh đẹp, dịu dàng, tinh khiết, rụt rè, ngây thơ.

Tiểu cô nương tên Ân Động Nhi.

Nàng đến từ kinh thành.

Nàng là người Tiêu Kiếm Tăng yêu thương hết mực.

Kinh Bồ Đại tướng quân sai Lý Các Hạ và Đường Đại Tông đi dò la về tiểu cô nương, họ tra được chừng đó.

Như vậy đủ rồi.

Đại tướng quân không đợi được nữa, hể nghĩ đến thân thể trẻ trung mơn mớn, toả nắng ấm áp kia, hắn cảm giác như cạo đầu tái sinh.

Hắn có rất nhiều thiệp thất. Ngoại trừ phu nhân Tống Hồng Nam có cưới hỏi đàng hoàng, những người còn lại hể hắn thấy xinh đẹp là bắt về, đương nhiên hắn chơi chán rồi thì không đoái hoài gì đến họ nữa.

Có lần một súng thiếp kém hãn bốn mươi lăm tuổi lên dẫn nam nhân về, hãn làm như không biết, sau đó trực tiếp bắt gian tại trận.

Hãn sai người lột sạch quần áo của đôi gian phu dâm phụ, lôi ra phố thị, bắt làm chuyện ô nhục, sau đó mới hạ lệnh dùng đá ném chết, trừ phi hán tử kia chịu dùng roi đánh chết nữ tử trước bàn dân thiên hạ.

Hán tử quả nhiên đồng ý để bảo toàn tính mạng của mình, nữ tử bị roi đánh đến chết.

Tất nhiên hán tử đó về sau cũng mất mạng.

Lần này hãn hạ lệnh cho Lôi Đại Cung, Thổ Hoà Thượng và Cầu Đạo Nhân bắt Tiêu Kiếm Tăng lại.

“Xạ Nhật Thiên Vương” Lôi Đại Cung, “Nhất Liễu Bách Liễu” Thổ Đại Sư, “Nhất Tử Bách Liễu” Cầu Đạo Nhân, cả ba tuy hết sức im hơi lặng tiếng, nhưng vẫn không ám toán được Tiêu Kiếm Tăng.

Họ vừa đến gần, Tiêu Kiếm Tăng tức thì rút đao:

- Các người toả ra sát khí.

Sau đó hãn chợt ngửi thấy mùi hôi.

Quả nhiên là Kinh Bồ Đại tướng quân, hãn giậm chân bước tới như một con gấu.

- Ta biết Ô Cung Thổ Cầu không chế trụ được người.

Khi hãn nói chuyện, hai mắt sáng rực, tựa như mọi sự xấu xa trên người hoàn toàn không làm lu mờ thị tuyến của hãn.

- Trừ phi người tự nguyện bó tay chịu trời.

- Nếu người muốn giết ta...

Tiêu Kiếm Tăng nói.

- Ta chỉ còn cách liều mạng đối phó.

- Người đầu không lại ta đâu. Chống đối ta sẽ không có kết cục tốt. Đầu hàng mới là thông minh. Người vất vả công cao, ta sẽ không làm khó người.

- Rất nhiều người vất vả công cao hơn ta, kết cục vẫn là chết không chỗ chôn!

Tiêu Kiếm Tăng đáp.

- Ta chỉ không ngờ ngay cả ta người cũng không tha.

- Ta chỉ sai ba người họ đánh lạc hướng người thôi.

Kinh Bố Đại tướng quân nói.

- Ân Động Nhi đã rơi vào tay ta rồi.

Đúng lúc này, Đường Tiểu Ô xuất hiện.

Ân Động Nhi nằm trong tay hắn, yếu ớt vô lực, sai lầm ở chỗ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tiêu Kiếm Tăng cắn môi dưới đến bật máu.

- Thế nào? - Kinh Bố Đại tướng quân nhượng mày, - Người đầu hàng, ta thả cô ả.

Ân Động Nhi kêu lên:

- Không được! Huynh đừng nghe lời hản! Hản không chế huynh rồi nhất định sẽ giết muội! Hản là tên hỗn đản!

Kinh Bồ Đại tướng quân một tay bóp cổ Ân Động Nhi, khễ dụng lực, nghe “cách” một tiếng, Tiêu Kiếm Tăng điên cuồng hét lên:

- Đợi đã!

Kinh Bồ Đại tướng quân dừng tay, hỏi hản:

- Thế nào?

Tay Tiêu Kiếm Tăng run rẩy không ngừng.

Đột nhiên Kinh Bồ Đại tướng quân rút chuỷ thủ ra, cửa một vết lên má Ân Động Nhi, máu đỏ chảy xuống, tương phản trên làn da có lúm đồng tiền trắng như tuyết.

- Quyết nhanh lên - Kinh Bồ Đại tướng quân nói - Trước giờ ta không biết nhẫn nại là gì đâu.

Tiêu Kiếm Tăng như bị đao cửa vào tim, nghiêng răng ken két.

- Người thân là một Đại tướng quân mà lại dùng thủ đoạn này...

Kinh Bồ Đại tướng quân giơ đao, hươ hươ trên mặt Ân Động Nhi.

- Dừng tay!

Tiêu Kiếm Tăng hốt hoảng kêu lên.

- Hửm?

Dao của Kinh Bồ Đại tướng quân dừng giữa không trung nhưng tay trái vẫn bóp cổ Ân Động Nhi.

- Ta có thể đầu hàng - Tiêu Kiếm Tăng giọng nói dứt quăng - Nhưng ta có điều kiện.

- Nói đi.

- Thứ nhất, người không được giết Ân Động Nhi, - Tiêu Kiếm Tăng vắt óc nghĩ ngợi, muốn giành chút lợi thế - cũng không được làm cô ấy bị thương.

- Được thôi! Điều thứ hai là gì?

- Không được giết ta, - Tiêu Kiếm Tăng nói, - Ta sẽ đưa Động Nhi cao chạy xa bay, tuyệt đối không oán giận người.

- Được! - Kinh Bồ Đại tướng quân nói, - Ta chỉ cần người không chống đối ta.

- Người lấy gì bảo đảm?

Tiêu Kiếm Tăng nghi ngờ.

- Người muốn ta bảo đảm thế nào?

- Ngay hôm nay người hãy lập thế - Tiêu Kiếm Tăng nói - Ta không tin lời nói miệng của người, vô căn vô cứ.

- Được ta sẽ không giết Tiêu Kiếm Tăng hay phương hại Ân Động Nhi, trời cao làm chứng, nếu làm trái lời thề, nguyện bị trời phạt sét đánh, ngũ lôi giáng xuống đỉnh đầu, một nhà lớn bé không được chết yên ổn. Người vừa lòng chưa?

Kinh Bồ Đại tướng quân chậm chậm buông từng chữ.

- Người không được oán giận ta! Nếu người không đầu hàng, ta sẽ giết Ân Động Nhi trước, sau đó sẽ tự tay giết người, người có bay lên trời cũng

đừng hòng thoát!

Chuyện đến nước này, Tiêu Kiếm Tăng chỉ còn cách buông đao.

Đao vừa rời tay, Cửu Đạo Nhân và Thổ Hoà Thượng lập tức chế trụ hãn, phong bế huyết đạo của hãn.

Ân Động Nhi ai oán thét lên.

Tiêu Kiếm Tăng không phát ra được tiếng nào.

Cửu Đạo Nhân và Thổ Hoà Thượng sử dụng thủ pháp đặc biệt rất được Đại tướng quân ưa dùng để đánh đập hãn, chỉ chốc lát, hãn tử phong tư anh tuấn, khí thế bức người, cứng như gang thép khi nãy hoàn toàn biến dạng, không những không còn nhìn ra một hãn tử, thậm chí còn không giống người.

Lúc này cho dù được giải huyết hãn cũng không đứng lên nổi, bởi lẽ trên người hãn không còn chỗ xương nào lành lặn.

Ân Động Nhi đau đớn kêu lên:

- Người...người nuốt lời!

- Ta đâu có nuốt lời.

Kinh Bố Đại tướng quân buông Ân Động Nhi ra, lấy tay xoa xoa cái đầu trọc.

- Ta đâu có giết hãn, cũng chẳng đụng đến cọng lông của hãn, là thủ hạ của ta làm đấy chứ. Cô không thấy à? Hoàn toàn do họ làm, ta không hề động tay. Cho dù họ giết hãn cũng chẳng liên quan đến ta. Với cô cũng vậy thôi.

Ân Động Nhi lao đến chỗ Tiêu Kiếm Tăng, bi phẫn và tuyệt vọng rơi nước mắt:

- Đồ bỉ ổi!

Tiêu Kiếm Tăng gắng gượng rên rỉ:

- Mau...chạy...đi...

- Chạy?

Kinh Bồ Đại tướng quân cười ha hả:

- Chuyện bỉ ổi hơn ta còn chưa làm, tính chạy đi đâu?

- Ngươi! Ngươi đã nói...sẽ...thả...cô ấy...!

Mọi ước nguyện bộc lộ qua cặp mắt đầy phẫn nộ của Tiêu Kiếm Tăng.

- Ngươi...sẽ...gặp...báo...ứng...

- Phải, ta sẽ thả cô ta, nhưng không phải bây giờ.

Kinh Bồ Đại tướng quân xoa xoa cái đầu trọc, dường như muốn cọ xát ra lửa.

- Chờ ta làm xong chuyện bỉ ổi hơn, ta nhất định sẽ thả. Còn báo ứng hả, từ trước đến nay quỷ thần đều bảo hộ ta, việc quái gì ta phải sợ?

Bốn người Ô, Cung, Thố, Cầu như súng vật ngoan ngoãn hiểu chuyện, nối đuôi nhau tế nhị đi ra ngoài.

Họ đứng chờ ở cổng.

Từ bên trong truyền ra tiếng la hét thảm thiết của Ân Động Nhi, khiến cho bốn tên sát thủ giết người không chớp mắt này cũng có chút nghe

không lọt tai. Họ còn nghe thấy tiếng thở dốc như dã thú của Kinh Bồ Đại tướng quân, hần hỏi đi hỏi lại liên tục:

- Thế nào? Còn bảo ta hần đản nữa không? Hả? Đấy người xem, không phải ta đã thương ả, là ả không biết điều hưởng thụ. Ta có giết ả đâu? Ta chỉ cưỡng hiếp ả thôi, ta cũng đâu có thể sẽ không cưỡng hiếp ả...

Những lời về sau càng nghe không nổi.

Khi Kinh Bồ Đại tướng quân xong việc đi ra, bước chân có phần loạng choạng. Bốn người nhìn tấm lưng to như gấu của hần, có thể tưởng tượng nổi thống khổ hần giày vò trên thân thể thiếu nữ.

Khi họ quay lại gian thạch thất để “thu dọn hiện trường,” “lo liệu hậu sự,” phát hiện tiểu cô nương toàn thân đầy máu, thân thể loã lồ, tóc tai rũ rượi, đang lẩm bẩm gì đó ai nghe cũng không hiểu, nếu ngẫu nhiên nghe hiểu một chữ sẽ cảm thấy kinh hoàng.

Tiêu Kiếm Tăng trước giờ luôn kiên cường như đá nay đã cắn lưỡi tự vẫn.

Từ khi Kinh Bồ Đại tướng quân giết Lãnh Hối Thiện cướp ngôi Tống minh chủ đến khi hần ổn định đại cục, đánh cho các bang phái khác không thể chống trả, từ lúc hần cấu kết với quan thương, độc bộ thiên hạ, “thanh lý môn hộ,” xua tan dị nghị, đến khi Tiêu Kiếm Tăng, người cùng hần đánh chiếm Đại Liên Minh từ khi mới mười một tuổi cũng bị “nhổ cỏ tận gốc,” tổng cộng hai mươi năm đã trôi qua.

Tuế nguyệt hai mươi năm, đủ khiến hồng nhan biến lão, hạt mầm thành đại thụ, tóc đen bạc trắng.

Trong khoảng thời gian đó xảy ra không ít “bạo loạn,” các mũi nhọn đều chĩa về Kinh Bồ Đại tướng quân.

Lần này, thái học sinh và thư sinh ở các thư việc từ khắp nơi lên tiếng bàn chuyện quốc sự, lời lẽ phần nộ mà đanh thép cần trọng, trong số đó đâu đâu cũng thấy những lời tố cáo Kinh BỐ Đại tướng quân lạm dụng quyền thế hoành hành ngang ngược.

Kinh BỐ Đại tướng quân quyền khuynh một cõi, đã quá quen với sóng to gió lớn chốn võ lâm, đối với những vụ “bạo loạn” nho nhỏ này, hẳn hoàn toàn không để vào mắt, chỉ lệnh cho Phủ Doãn Lộ Tuyển Thăng, Đô Giám Trương Phán đi bắt vài “thủ lĩnh” đầu sỏ gây náo loạn vào lao ngục, tra tấn đến mức chỉ còn lại chút hình người.

Nhưng hành động đó lại khiến cho các thái học sinh vốn đang phần nộ và có cốt cách cứng cỏi kích động bản sắc của người đọc sách, liều mạng đánh đến cùng. Một nhóm do một người có uy tín là Tô Thu Phường dẫn đầu, quyết tâm kéo tới phủ nha kỹ trường cầu kiến Phủ Doãn Trần Tinh, nếu Phủ Doãn cự tuyệt, họ sẽ không rời khỏi kỹ trường. Một nhóm khác do Trương thư sinh, một người văn võ song toàn lãnh đạo mười bảy vị thái học sinh, văn nhân, danh sĩ, thư sinh, tất cả kéo đến kinh thành dâng huyết thư, cầu xin triều đình thực thi chính nghĩa vì dân chúng.

Như vậy “đội quân” chia thành hai lộ. Trương thư sinh dẫn một đoàn người hùng hực khí thế xuất phát, bách tính vui mừng đợi họ xuất hiện, xếp thành hàng dài hai bên đường, reo hò đưa tiễn. Tô Thu Phường dẫn ba trăm ba mươi một người đến nha phủ viết thư, dâng cáo trạng, không thu được kết quả, liền lợi dụng dịp “Thần Tiên Hội” của “Thanh Ngưu Quan,” kêu gào khóc lóc trong các cửa tiệm, lên án ác bá, kể tội kẻ xấu, cho dù là “ác bá” hay “kẻ xấu,” trong lòng mọi người đều hiểu họ đang ám chỉ ai, cho nên càng xuất tiền xuất lực, hô hào trợ giúp, hết lòng ủng hộ.

Sự kiện này tự nhiên sôi sục lan rộng, truyền tới tai Kinh BỐ Đại tướng quân.

Hắn không kinh không hoảng, đứng trên tường thành nhìn xuống, chỉ thấy một đám dân chúng như con sâu cái kiến xông xáo nhộn nhạo, liều mạng đi làm chuyện không rõ sống chết. Trước đó hắn nghe nói có không ít thái học sinh từ các huyện kéo nhau lên kinh tố cáo nên đã sớm sai tay chân đi diệt khẩu vài người, huống chi khi nghe tin những nơi như Lão Cừ Trấn có loạn dân bạo động, hắn cũng phái người đi trấn áp. Hắn đã có kinh nghiệm phong phú với những chuyện này, bình tĩnh chỉ huy đối phó.

Lúc này Phủ Doãn thấy sự việc nghiêm trọng nên phái Giáo Úy Tăng Hồng Quân đi hỏi ý kiến Kinh Bổ Đại tướng quân.

- Đây chỉ là chuyện vặt. Quá đơn giản. Ta đã sớm phái người đi trà trộn vào đám dân lên kinh thành đó từ trước, trên đường đi sẽ xử lý chúng một lượt, nguy trang thành chuyện tốt do sơn tặc cường đạo làm, rồi để lại mật tín, tiết lộ cho quan sai địa phương rằng chúng lên kinh cầu kết với gian thần, ý đồ mưu phản, nhân tiện có thể mượn sức hảo bằng hữu trên triều, loại trừ kẻ thù cũ, quả là nhất cử lưỡng tiện, một mũi tên trúng hai đích!

Kinh Bổ Đại tướng quân thông thả nói.

- Thực hiện kế thay mận đổi đào ở chỗ này lại càng dễ giải quyết. Nhân lúc chúng đang âm ỉ dưới kia, chúng ta phái vài người lên vào, hễ thấy cơ hội lập tức rút đao gây sự, để họ náo thành chuyện máu đổ lệ rơi, vừa vạ cho chúng ta lý do đường đường chính chính phái nha dịch, bộ khoái bắt hết loạn dân đả thương người lại, quy cho chúng tội gây náo động mưu phản, danh chính ngôn thuận một mẻ tóm gọn, thành sự mỹ mãn. Mấy gã thư sinh đó làm được gì nào?

Tăng Hồng Quân nghe xong thiếu điều quỳ mọp xuống.

- Ti chức lập tức quay về hồi bẩm với đại nhân, chắc chắn đại nhân sẽ cao hứng. Có điều chưa rõ Đại tướng quân định phái người nào đi châm

lửa?

- Người làm được việc không nhiều, mục đích là phải gây náo loạn càng lớn càng tốt, lại bảo bảo đảm không hỏng chuyện.

Kinh Bồ Đại tướng quân lăm rằm suy tính.

- Chắc chắn chỉ có “Nha Đầu Tử” Trần Tam Ngũ Lang là được việc.

Quả nhiên một đám người nộ khí xung thiên, náo động đến tận chiều tối vẫn chưa giải tán, mà người tụ tập lại càng đông, sự việc càng lúc càng khó kiểm soát. Họ chỉ cầu công lý, không màng sinh tử.

Kinh Bồ Đại tướng quân đứng từ trên cao nhìn xuống toàn cảnh, chỉ huy đại cục, một đám quan sai nha dịch nghiêm chỉnh chờ đợi, sẵn sàng xuất phát dưới sự bày binh bố cục của Tăng Hồng Quân.

Nhìn thấy Kinh Bồ Đại tướng quân đứng trên tường thành, dân chúng càng kích động, lớn tiếng chửi bới.

Kinh Bồ Đại tướng quân không hề tức giận, chỉ nói:

- Đây là thời cơ tuyệt hảo.

Những người ở phía tây thành lén lút đồng loạt giương cờ Ngũ Trảo.

Cờ vừa kéo lên, Trần Tam Ngũ Lang đang trà trộn trong đám đông tức thì nhận lệnh, hăn giả vờ tiến lại gần Tô Thu Phương lúc này đang bận rộn chỉ huy mọi người, theo dõi tình hình, đột nhiên xảy ra va chạm, suýt nữa xô Hạ Tĩnh Ba rớt xuống đài. Lúc đó vài học tử môn sinh chạy đến gần Hạ Tĩnh Ba, bảo hộ hăn hô hoán lên.

- Làm gì thế!

- Đánh người rồi!

Vài thủ hạ của Trần Tam Ngũ Lang lập tức xông tới, kích động bạo lực. Chúng vừa xuất chiêu, đội ngũ liền xáo trộn, kẻ chạy người la, náo loạn hết cả lên. Tô Thu Phường và các thủ lĩnh nhất tề hô lớn:

- Không được đánh!

- Đừng mắc bẫy!

- Không được đánh nhau, hỏng chuyện mất!

Trần Tam Ngũ Lang len lén rút dao, định bụng trước tiên đâm chết vài người, khiến cho tình hình hỗn loạn đến mức không thể cứu vãn. Hắn hạ quyết tâm, cầm dao xông đến chỗ Tô Thu Phường.

Đột nhiên tay hắn bị một bàn tay khác nắm lấy, giống như bị ép chặt trong khuôn đúc, không tài nào giằng ra được.

Mày trái của Kinh Bồ Đại tướng quân bỗng nhiên giật giật như châu chấu nhảy, da mặt co rút, hắn thất thanh kêu lên:

- Á!

Hắn vốn tính toán kỹ lưỡng, một khi có người đổ máu sẽ hạ lệnh bình loạn ngay lập tức, thế nhưng thấy Trần Tam Ngũ Lang trong đám đông vừa động dao, chỉ chờ giọt máu đầu tiên rơi xuống sẽ biến thành máu chảy ngập đường, ai ngờ hắn bị người ta chế trụ, Đại tướng quân rướn người lên, muốn nhìn xem người kia là ai, người kia bất thành lình ngẩng đầu lên, dùng hai ngón tay khê đẩy chiếc mũ tre lên cao vài phân, ánh mắt lạnh lẽo như điện bắt gặp ánh mắt hắn.

Kinh Bồ Đại tướng quân chấn động.

Người đó không mở miệng, tung mình nhảy lên đầu thành, trong tay vẫn cầm con dao của Trần Tam Ngũ Lang và đao của hắn.

Dân chúng dưới thành ai nấy đang lớn tiếng hô hào, đột nhiên lắng xuống, trong ánh hoàng hôn, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng không một tiếng động. Nhiều người như vậy, đông nghịt đến mức nước chảy không lọt, khi này còn láo nháo âm ỉ động trời, giờ đây đột nhiên im ắng, không nghe tiếng thở, thực sự vô cùng quái lạ.

Sau khi bắt gặp ánh mắt người kia, Kinh Bồ Đại tướng quân có cảm giác như mắt bị thương.

Người đó lắc mình một cái, chớp mắt đã đứng lên bờ thành trước mặt Kinh Bồ Đại tướng quân, dường như chỉ hơi di chuyển một chút đã đứng vững tại nơi đó, còn cao minh hơn một bậc so với Kinh Bồ Đại tướng quân.

Tất nhiên mắt của Kinh Bồ Đại tướng quân không hề bị thương, nhưng hẳn thấy thiếu niên này rất giống một người.

Rốt cuộc là giống ai, nhất thời hẳn không nói được, chỉ cảm giác người này không những hẳn từng quen biết, thậm chí còn có mối liên hệ sinh tử.

Hẳn giống ai nhỉ?

Rốt cuộc là giống ai?

Cùng lúc đó, binh lính cho rằng có thích khách, liền ủa tới bao vây. Kinh Bồ Đại tướng quân biết rõ kẻ đến không có ý tốt. Hẳn giơ tay ngăn thủ hạ lại, hỏi:

- Người là ai?

Thiếu niên đáp:

- Ta họ Lân.

Sau đó nhìn nhạt, lạnh lùng bổ sung một câu:

- Người đời gọi ta là Lãnh Huyết.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Một Cái Cây, Một Đám Mây, Một Dòng Sông Lớn

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 2: Một chọi mười một

Chương 8: Một cái cây, một đám mây, một dòng sông lớn

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

“Máu của thằng bé này chắc là lạnh lắm...”

Đây là lời nhận xét của năm vị “giáo luyện” về chàng trước năm mười tám tuổi.

Chàng chỉ coi bốn người này là “giáo luyện” chứ không phải “sư phụ.”

“Giáo luyện” nghĩa là đối phương dạy, chàng luyện. Nếu có một ngày đối phương thôi không dạy hoặc dạy không nổi nữa, chàng có thể dừng luyện hoặc tự mình luyện. Bất kể cường cừ đại địch, miễn sao có chỗ hay để học, chàng đều coi họ là “giáo luyện.”

Sư phụ lại khác.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha.

“Máu của thằng bé này chắc là lạnh lắm” - Năm vị “giáo luyện” sau khi bị chàng đánh bại đã bình luận như thế.

“Sư phụ” của chàng chỉ có một người.

Sư phụ không bình luận gì về chàng cả.

Sư phụ rất ít khi bình phẩm về người khác, thế nhưng chàng có thể làm bổ khoái đồng thời làm sát thủ, toàn bộ đều là gợi ý của “sư phụ.”

Thậm chí chàng cũng không biết tên của sư phụ.

Chàng chỉ biết họ kếp của ông là “Gia Cát.”

Mọi người gọi ông là “Gia Cát tiên sinh.”

Chàng là ai?

Chính chàng cũng không biết.

Hầu như lần nào chàng cũng đi hỏi sư phụ.

Nhưng chàng hiểu tính tình sư phụ, đến thời cơ thích hợp, tự khắc sư phụ sẽ nói. Chưa đến lúc đó thì có hỏi cũng vô ích.

Mình là ai?

Chàng thường tự hỏi.

Chàng chỉ biết khi sư phụ tìm thấy mình, chàng đang ở trong một hang sỏi dưới đáy vực.

- Khi đó con khoảng một tuổi, nhìn vào trong hang tối, mắt con màu xanh lục, ta còn tưởng là dã thú.

Sư phụ kể lại.

- Sau đó ta phát hiện ra con bú sữa sói, nên ta đoán con sống sót là nhờ có sói mẹ nuôi dưỡng.

- Thế con sói đó về sau ra sao?

- Bị thợ săn giết rồi. Ta lo lắng, muốn tách con khỏi bầy sói, nhất thời không được, ta tới hang sói rất nhiều lần để tìm con, đi mời nhũ nương về cho con bú sữa để con quen dần. Ban đầu con sói đó cho rằng chúng ta muốn hại con nên nó liều mạng bảo vệ con, nhưng ta khuất phục được nó, nó thấy chúng ta không có ác ý nên không chống đối nữa.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Cứ như thế qua một năm, có lần con sói đó dẫn bầy sói con đi săn, đúng lúc có một vị tướng quân đang ở gần đó, ông ta muốn bắt vài con sói về để ăn thịt những phản đồ đang bị ông ta giam giữ. Thuộc hạ của ông ta bắt gặp sói mẹ, nên chúng giết sói con, bắt sói mẹ về, chỉ còn lại mình con ở hang sói, lúc này ta không còn cách nào khác, liền đón con về.

- Nhưng con nhớ hình như ngay từ đầu con đã lớn lên ở nơi hoang dã...

- Ký ức của con hoàn toàn đúng.

Gia Cát nói.

- Sau này ta nhận ra con hoàn toàn không thích ứng được với lối sinh hoạt của con người, càng ngày càng gầy yếu, có lẽ là thiên tính chăng? Ta đành trả con về với đồng hoang rừng rậm, phái người thường xuyên trông chừng. Con vừa trở lại rừng, lập tức như dã thú sổ lồng, hoạt bát vui vẻ, mừng rỡ vô cùng.

(Nghe chừng mình giống thú hơn giống người.)

(Thảo nào mọi người đều nói máu mình lạnh.)

(Cho nên mới gọi mình là “Lãnh Huyết”)

Lãnh Huyết có năm vị “giáo luyện.”

Gia Cát tiên sinh ngàn chọn vạn tuyển mới tìm về được cho chàng.

Năm người này nếu không nổi danh trong võ lâm thì cũng có địa vị trên triều đình, hoặc dày dặn kinh nghiệm giang hồ, nếu không cũng là cao thủ thực chiến, hoặc tông sư lí luận võ học.

Nếu không phải Gia Cát tiên sinh đích thân ra mặt, ai muốn bá bất cứ người nào trong số năm người này làm thầy còn khó hơn diện thánh.

Vị “giáo luyện” thứ nhất là “Ngận Tướng” Trần Kim Thương.

Năm đó Lãnh Huyết mới bảy tuổi rưỡi.

Trần Kim Thương mười chín tuổi.

Nhưng năm mười sáu tuổi, hắn đã đánh bại Thanh Hi “Tả Thủ Thần Thương” Thạch Kiến, đánh trọng thương Thương Hà “Ngân Thương Lão Hầu Gia” và “Kim Thương Tiểu Bá Vương,” tiêu diệt “Tà Thần Thương” Vương Lệnh Hành, tên đạo tặc khét tiếng ở Dục Thành, ngay cả “Đại Nhân Thần Thương” La Hữu Ý và “Song Thương Quá Tam Quan” Cừ Hữu Tam cũng bá Trần Kim Thương kém họ ít nhất hai mươi tuổi làm thầy.

Tiên nhân của Trần Kim Thương từng chịu ơn Gia Cát tiên sinh, Trần Kim Thương vì báo ân nên mới đáp ứng lời nhờ cậy, đặc biệt đi một chuyến đến nơi hoang sơn dã lĩnh dạy võ công cho Lãnh Huyết.

Hắn mặc trang phục hoa lệ, người hầu như mây, châu quang quý khí, cao ngạo tự phục, đối với hắn, phải dạy dỗ một tiểu dã nhân như Lãnh Huyết, quả thực uỷ khuất vô cùng.

Hắn sắp xếp thế trận, kim đao đại mã, muốn Lãnh Huyết hành lễ bái sư nhập môn, Lãnh Huyết hỏi:

- Người thuộc môn phái nào?
- Kim Thương Môn.
- Ta không thích cái tên đó. Ta không nhập môn.
- Hả? Ta là sư phụ của người, người dám...
- Ta không bái sư. Người chỉ xứng làm giáo luyện của ta thôi.
- Cái gì!?
- Muốn ta bái sư cũng được thôi.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói.

- Người phải đánh bại ta trước.
- Hả...Cái...cái gì!?

(Không dạy cho thằng nhóc này một bài học thì còn đâu danh tiếng Trần Kim Thương ta nữa!)

Hắn muốn dùng tay không đánh cho dã tiểu tử này một trận.

Nhưng Lãnh Huyết bất ngờ chớp lấy kim thương của hắn rồi co căng chạy.

Kim thương của hắn rất nặng, nhưng Lãnh Huyết ôm rồi chạy tới chạy lui, rẽ trái lượn phải mà không mệt tí nào! Trần Kim Thương điên cuồng đuổi theo. Lãnh Huyết chạy vào rừng rậm, lợi dụng địa hình, lúc thì bất thành lình trốn dưới thảm lá rụng, lúc lại núp trong cỏ, Trần Kim Thương không tài nào bắt được nó.

Trần Kim Thương phi thân lên xuống như chớp, đuổi mãi nửa ngày, mồ hôi mồ kê nhễ nhại ướt cả áo, bao nhiêu uy phong ném tuốt ra kiếp trước kiếp sau cả, vừa chạy thực mạng đuổi theo Lãnh Huyết vừa hét âm lên:

- Thằng ranh con, có bản lĩnh thì trả thương đây, quyết đấu với ta!

Lãnh Huyết đột nhiên hiện thân từ sau một thân cây, thần sắc lãnh đạm.

Nó ném trả cây thương cao gấp đôi mình cho Trần Kim Thương.

- Đến đi.

Thần sắc Lãnh Huyết lộ vẻ kiên quyết.

Trần Kim Thương hỏi.

- Binh khí của ngươi đâu?

Lãnh Huyết rút ra một thanh “kiếm.”

Kiếm trúc.

Thằng bé tự chặt trúc, đẽo gọt thành cây kiếm này.

Trần Kim Thương trong lòng đã quyết, tức giận cười nói:

- Là ngươi tự tìm đường chết, đừng có oán ta!

(Không giết thằng oắt này sao nuốt trôi được cơn tức!)

Trần Kim Thương xông lên, một thương đâm tới, bỗng nhiên dưới chân mềm nhũn, cả người rơi tồm vào trong bùn.

Hắn càng muốn rút chân ra lại càng lún sâu hơn vào vũng lầy, chộp mặt đã ngập đến ngang ngực.

Hắn lớn tiếng hô cứu mạng, đột nhiên yết hầu bị một vật gì đó chặn lại.

Một thanh kiếm trúc.

Sau khi Lãnh Huyết dùng kim thương kéo Trần Kim Thương từ trong vũng lầy ra, từ đầu đến chân hắn toàn là bùn.

E rằng đây là trận thua ê chề nhất trong đời hắn.

Hắn lau lau vết bùn dính trên mặt và trên người. Lau hết bùn trên mặt rồi, sắc mặt vẫn không khá hơn là bao. Lãnh Huyết dùng đôi tay nhỏ giúp hắn gạt bùn ra.

- Không phải ta muốn đánh người.

Lãnh Huyết nói.

- Người lúc nào cũng làm ra vẻ ta đây mạnh hơn người, cũng chẳng quan tâm đối phương có mạnh hơn người hay không.

Trần Kim Thương từ đằng sau rút ra một cây chủy thủ, một tay túm lấy Lãnh Huyết, cười dữ tợn:

- Muốn đánh bại ta sao? Tiểu tạp chủng, người còn non lắm!

Lúc này những người khác đều đang ở ngoài bìa rừng, sự căm ghét của Trần Kim Thương đi đến chỗ to gan lớn mật, đâm dao về phía Lãnh Huyết.

Dao của hắn bị đánh bay đi.

Gia Cát tiên sinh một cước đá hẵn văng ra ngoài.

Lãnh Huyết lại chấp tay thi lễ với Trần Kim Thương, lúc này đang lồm cồm bò mãi không dậy nổi.

Trần Kim Thương ngỡ ngác nhìn, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Gia Cát tiên sinh vuốt râu hỏi:

- Lý do?

Lãnh Huyết đáp:

- Hẳn dạy con hiểu rõ một chuyện.

- Chuyện gì?

- Vì con đánh bại hẵn nên hẵn mới có thể đánh thắng con.

- Phải. Một người chừng nào vẫn chưa chết thì cho dù thua vẫn còn cơ hội lật ngược thế cờ. Trái lại, thường xuyên đắc thắng lại có nguy cơ thất bại ngày sau.

Gia Cát tiên sinh mỉm cười.

- Cho nên hẵn vẫn dạy con một chiêu.

- Nhưng hẵn chỉ xứng làm giáo luyện...

Lãnh Huyết vẫn bướng bỉnh nói.

- Không xứng làm sư phụ của con.

Gia Cát tiên sinh có vẻ hứng thú.

- Người như thế nào mới xứng làm sư phụ của con?

Đôi tay nhỏ của Lãnh Huyết gãi gãi cái đầu nhỏ hồi lâu, sau đó chỉ lên trời, chỉ xuống đất, rồi lại chỉ về phía trước.

Trước mắt là rừng rậm.

Dưới chân là mặt đất.

Trên đầu là trời xanh.

- Một cái cây, một đám mây, một dòng sông lớn.

Lãnh Huyết nói.

- Và ngài.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kiếm Chủ Phù Trầm

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 2: Một chọi mười một

Chương 9: Kiếm chủ phù trầm

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Nhưng Gia Cát tiên sinh quá bận rộn.

Trên triều đảng phái phân tranh, cũ mới giành giật, khiến ông hao tâm tổn trí, vất vả vô cùng.

Ông không thể thường xuyên đến thăm Lãnh Huyết.

Ông tìm cho Lãnh Huyết một “sư phụ” khác.

“Bạch Thủ thư sinh” Cô Không Duy.

Cô Không Duy là người có học vấn.

Ông ta dạy Lãnh Huyết viết chữ, đọc sách.

Thời gian đầu, Lãnh Huyết rất chăm chỉ dụng tâm học hành.

Trời chưa sáng, cậu nhóc Lãnh Huyết đã chạy huỳnh huých trên thảo nguyên, sau đó quay về học bài. Trời vừa sáng, cậu liền chạy đi bắt thỏ

hoang, rồi lại quay về gian nhà gỗ đọc sách. Giữa trưa lại đi chặt gỗ qua sông, rồi ôm một quyển sách ngồi dưới bóng râm nghiền ngẫm. Chiều tối về ăn cơm, mượn ánh trăng sao để đọc sách. Đêm khuya thanh vắng, giữa tiếng côn trùng rả rích vọng lên xung quanh, chú bé ôm một quyển sách, chân đá tay dấm chìm vào giấc mộng lúc nào không hay.

Học tập như vậy hơn bốn năm trời. Một hôm, Cô Không Duy gọi Lãnh Huyết đến, yêu cầu chàng đọc thuộc lòng những quyển sách đã học, cậu thiếu niên lại không nghe lời.

- Vì sao phải học thuộc lòng?

- Như vậy mới thành quen.

- Quen có ích gì?

- Quen mới thành tài.

- Những việc như đốn củi, nấu cơm phải quen tay mới thạo nghề, còn đọc sách, luyện kiếm chỉ cần vững cơ bản, biết vận dụng và giác ngộ mới là đạo lí, đọc ra rả khô cổ rát họng đâu có ngộ ra được gì.

- Người nói như vậy thật hồ thẹn bậc thánh hiền! Bản thân mình lười biếng, không chịu bỏ công học thuộc sách lại còn viện cố này nọ!

- Ai bảo tôi không thuộc?

Lãnh Huyết tức thì đọc lại phần vừa xem lúc này không sai một chữ.

- Ông xem, học thuộc có khó gì? Hiếu và lĩnh hội được mới khó!

Cô Không Duy không bắt bẻ được.

- Nhưng có đọc bao nhiêu sách thánh hiền đi chẳng nữa, nếu trên không thể thay trời hành đạo, dưới không thể bảo vệ chính nghĩa, ngoài

không thể trị kẻ ngang ngược, nâng đỡ kẻ yếu, trong không thể tự lập tự cường, như vậy phí công vô ích đọc vạn quyển sách vẫn chỉ làm thư sinh suốt ngày than thở liệu có ích gì?

Cô Không Duy giận tím mặt, chỉ muốn đập quyển sách vào mặt Lãnh Huyết.

- ...Người...người đúng là cái đồ đầu óc ngu muội.

Đúng lúc này bỗng nhiên có người tới.

Đó là một tên sơn tặc đang lôi kéo một tiểu thư quan gia bị hãm bắt trên đường. Hãn trốn đến đây để tránh sai dịch truy bắt.

Hãn hùng hùng hổ hổ xông đến chỗ hai thầy trò như một toà núi di động.

Hãn hướng về phía Cô Không Duy, lớn tiếng quát tháo ầm ĩ, hươ hươ thanh quý đầu đại đao loang loáng, còn Cô Không Duy đã sớm sợ mất vía, bầy hồn tiêu mất sáu phách.

- Tên thư sinh thối tha kia! Mau đem đồ ăn đến đây! Thằng nhãi con mau đi nhóm lửa!

Hãn chỉ vào cái mũi của hãn, trông như cây nến cháy nham nhở.

- Trước tiên lão tử phải cùng cô em đây vui vẻ một lát.

Nữ tử kia y phục xộc xệch, bị hãn dọa đến mức chỉ còn dám khóc thút thít, không dám chống trả, cũng quên cả chống trả.

Cô Không Duy muốn dùng đạo nghĩa phu tử đến khuyên răn tên đại đao, hãn vung một đấm đánh thư sinh văng xa tám xích, rồi cầm phật thanh đại đao xuống đất trước mặt ông ta, dữ tợn hầm hè:

- Còn không mau dâng đồ ăn lên, lão tử đói rồi, nường người lên ăn trước rồi nói!

Lãnh Huyết bò qua chỗ Cô Không Duy, thì thầm:

- Đọc sách? Có mỗi một chuyện cón con cũng không giải quyết được.

Tên đại đạo kia không thèm để ý đến đứa bé mười một tuổi, hăn gầm gừ:

- Rì rầm to nhỏ cái cóc gì! Lão tử đang đói chết đây!

Nói rồi tức thì vung chân định đá văng Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết bất thành linh xoay người lăn đi, chộp trúng cán đao của hăn, rồi bất thành linh xuất lực giật mạnh đao ra, huyết quang loé lên!

Chân trái của tên đạo tặc bị chém đứt!

Lãnh Huyết phi thân qua, đá hăn đi, hai tay nắm đao, đao quang nhắm ngay yết hầu hăn, chàng nhìn hăn chăm chăm không hề chớp mắt, cũng không quay đầu, không xoay người, chỉ cất giọng phân phó:

- Cô phu tử, ngài đến chỗ tử đứng ngăn thứ ba lấy kim sang dược và Ma Cát đến đây băng bó vết thương cho người này. Tiểu cô nường, cô mau mặc y phục lại rồi đến gian nhà hướng Tây, chính là chỗ chuồng heo, hô cứu mạng thật to vào, tôi nghe thấy tiếng quan binh đang tìm kiếm ở nơi cách đây nửa dặm.

Hôm sau, Cô phu tử “xin thôi việc.”

Vị “giáo luyện” thứ ba của Lãnh Huyết chính là “Kiếm Chủ Phù Trầm” Hạ Tĩnh Ba.

Hạ Tĩnh Ba là cao thủ kiếm pháp, tông sư kiếm thuật ở kinh thành.

Hắn đã tỉ kiếm bốn mươi bảy trận chưa từng thất bại.

Những người bại trên tay hắn đều là danh gia kiếm pháp, cao thủ kiếm thuật, trong đó có người được xưng tụng là “Kinh Sư đệ nhất kiếm” Tăng Vĩnh Viễn và “Độc Tôn Kiếm Vương” Cố Hữu Ngã.

Hắn dạy Lãnh Huyết cách phân biệt kiếm tốt, phương pháp luyện kiếm, cách phá giải chiêu thức của đối phương.

Hắn dạy chàng mười hai bộ kiếm pháp, mười bốn loại kiếm chiêu, cho chàng thử qua mười tám danh kiếm trong thiên hạ.

Tất cả chỉ mất hai năm.

Không phải hắn dạy quá nhanh.

Hắn không định dạy nhanh như vậy.

Nếu dạy càng nhanh, sở trường của bản thân càng chóng biến thành điểm mạnh của đối phương, trái lại sở đoản của mình sớm bị đối phương phát hiện.

Chỉ là Lãnh Huyết học quá mau.

Quá nhanh chóng.

Lãnh Huyết có thiên phú về kiếm. Chính Hạ Tĩnh Ba cũng phải thừa nhận điều này.

Kiếm chiêu hắn dạy chỉ chốc lát Lãnh Huyết đã học được, học được rồi chàng lại mất hứng luyện tiếp.

Hắn đành truyền lại cho chàng tuyệt chiêu.

Cái gọi là “tuyệt chiêu,” chỉ qua một trận Lãnh Huyết đã thông suốt chỗ xảo diệu, cho nên “tuyệt chiêu” đó không còn “tuyệt” nữa.

- Không có cái gì gọi là tuyệt chiêu cả.

Một lần, tiểu tử này đột nhiên nói.

- Mọi chiêu thức trên đời, chỉ cần đánh bại đối thủ, đều có thể gọi là tuyệt chiêu. Muốn đánh bại đối thủ, phải nhanh, chuẩn, độc, chỉ cần nhắm chính xác thời cơ tung đòn trí mạng, đó chính là tuyệt chiêu. Khi giao đấu với địch nhân, phải phản ứng trong tích tắc là chuyện thường, cho nên chiêu thức có thể ứng biến mới đúng là tuyệt chiêu, như thế cũng không phải tuyệt chiêu bí truyền gì, nếu luyện được thành thực, tất có thể vô địch thiên hạ!

Hạ Tĩnh Ba không nhin nổi.

Khi không lại đi “giáo huấn” ngược “sư phụ”!

Thằng ranh con tạp chủng này!

- Người còn chẳng có thanh bảo kiếm nào.

Trên tay Hạ Tĩnh Ba là một danh kiếm tên là “Chủ.” Hạ Tĩnh Ba sở hữu thanh kiếm này hai mươi năm nhưng không thể dùng, không rõ điểm lợi hại của nó cho đến một lần, hấn đánh không lại “Kinh Sư đệ nhất kiếm,” bị kiếm thế cường đại của Tăng Vĩnh Viên áp đảo đến mức không còn sức hoàn thủ, thậm chí không tiếp nổi chiêu, đánh mất lòng tin. Ngay lúc tuyệt vọng nhất, thanh kiếm đó từ “ngự nhân” (bị điều khiển) biến thành “chủ nhân,” kiếm ý dâng lên cuộn cuộn, sau cùng dễ dàng đả thương “Kinh Sư đệ nhất kiếm” Tăng Vĩnh Viên, giành được thắng lợi.

- Thế mà dám luận về kiếm!

Lãnh Huyết tuổi nhỏ ngông cuồng, Hạ Tĩnh Ba quyết tâm rèn giũa, tìm hãm bớt nhuệ khí của thằng nhóc này lại.

Nhưng Lãnh Huyết lại nói:

- Nếu không có kiếm tốt trong tay thì không xứng luận kiếm, thế chẳng lẽ là kiếm dùng người chứ không phải người dùng kiếm?

Câu hỏi này vừa hay đánh trúng nhược điểm của Hạ Tĩnh Ba.

Hắn nổi cáu rút mười sáu thanh kiếm tùy thân ra, bắt Lãnh Huyết chọn một.

- Để làm gì?

- Ta muốn dạy người: không có kiếm tốt, đừng mong có kiếm thủ giỏi. Thanh kiếm trong tay sẽ quyết định (làm chủ) sự chìm nổi (phù trầm) của người cầm nó.

Hạ Tĩnh Ba rút “Chủ” ra.

Thần sắc hẳn biến đổi, sự tôn kính, ngưỡng mộ, thận trọng, khiêm nhường đọng đầy trong ánh mắt.

Ngược lại, thanh kiếm kia toả ra sự lộng lẫy đáng sợ.

- Đúng là hảo kiếm.

Lãnh Huyết nhận xét.

- Nhưng tôi không thích để vật cười lên đầu.

- Cười lên đầu?

Tiếng cười của Hạ Tĩnh Ba đầy giận dữ.

- Ít ra vẫn đủ lấy mạng người!

Hắn quăng bao kiếm sang một bên, chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Lãnh Huyết nhếch mép cười.

- Cứ thử xem.

Hạ Tĩnh Ba quát:

- Nhanh cầm kiếm lên!

Lãnh Huyết đột ngột vớ cây chổi đang dựng bên cửa.

- Há?

Hạ Tĩnh Ba nổi giận ùng ùng như bị kẹp đầu trong hố phân bón.

- Người...người dùng cái đó?

Nghiêm túc cầm chổi bằng hai tay, Lãnh Huyết nói:

- Đây chính là kiếm của tôi.

- Tự tìm đường chết!

Hạ Tĩnh Ba thi triển “Tòng Thiện Thần Kiếm.”

Kiếm của hắn như dòng nước.

Hắn sử kiếm như một chiếc thuyền lướt nhanh trên nước, đập gió cưỡi sóng.

Chỉ chốc lát, cây chổi của Lãnh Huyết bị chém vụn.

Lãnh Huyết tiện tay chộp lấy một mái chèo.

Hạ Tĩnh Ba phần uất cực điểm: Hắn cho rằng dùng bảo kiếm trên tay đi đẽo gọt khối gỗ mục kia đúng là khinh thường kiếm.

Nghĩ như vậy khiến hắn không tài nào thi triển được kiếm pháp “Tòng Thiện Như Lưu.”

Đánh lâu nhưng không tấn công, đột nhiên Hạ Tĩnh Ba đột nhiên chuyển sang dùng “Chủ Lưu Kiếm Pháp,” mái chèo lại bị chém vụn.

Lãnh Huyết đột ngột khoanh tay khẽ lắc, nhổ một thanh xà ngang dài khoảng mười ba xích làm thành một thanh kiếm khổng lồ, tấn công Hạ Tĩnh Ba.

Mỗi lần thanh kiếm và khối gỗ đụng nhau chan chát là một lần Hạ Tĩnh Ba đau lòng chửi thề.

Sát tính nổi lên, rốt cuộc hắn cũng dùng tới thể kiếm thành danh là “Phù Trầm Thập Tam Kiếm.”

Hắn chỉ xuất ra năm kiếm, thanh gỗ trên tay Lãnh Huyết bị cắt năm lần, chỉ còn lại một khúc dài chưa đến năm thốn.

Lãnh Huyết đột nhiên chạy ra khỏi căn phòng.

- Để xem người chạy đi đâu!

Kiếm quang tức tốc đuổi theo Lãnh Huyết, Lãnh Huyết đã ra ngoài, chọt nhổ một cây cỏ dài một thốn ba trượng, dùng nó làm kiếm, chĩa mũi tấn công vào mắt Hạ Tĩnh Ba!

“Chủ kiếm” của Hạ Tĩnh Ba có thể chém sắt như chém bùn, cắt vàng đập đá, nó vẫn một lòng ứng phó với nhánh cỏ mềm oặt vô lực hươ hươ giữa không trung, nhưng mắt phải của Hạ Tĩnh Ba đã bị một chiếc lá sượt qua làm chảy máu.

Lãnh Huyết lại bất thành linh chạy vào phòng.

Hạ Tĩnh Ba lập tức đuổi theo.

Lãnh Huyết đột ngột xoay người xuất kiếm.

Hạ Tĩnh Ba hoàn toàn không sợ việc kiếm đối kiếm.

Bởi lẽ hẳn tin không ai có thể qua được “chủ.”

So với “chủ” (nhân), những thanh kiếm khác chẳng qua chỉ là (nô) “bộc.”

Hắn liền đánh trả một kiếm.

Không ngờ kiếm này chui gọn vào trong bao kiếm Lãnh Huyết giờ ra.

Lãnh Huyết lật cổ tay, kiếm tuột khỏi tay Hạ Tĩnh Ba, Lãnh Huyết rút kiếm.

“Chủ” kiếm đang nằm trong tay Lãnh Huyết, kiếm hoa đại thịnh, Hạ Tĩnh Ba nhìn thấy “chủ,” nhất thời không biết phải né tránh ra sao, mũi kiếm chĩa ngay yết hầu hắn, đột nhiên cả người và kiếm đều ngừng lại như bị đóng băng.

- Ông là một giáo luyện tốt, nhưng không phải sư phụ của tôi.

Lãnh Huyết thành thật nói.

- Ông đã dạy tôi rất nhiều về kiếm pháp và cách phân biệt bảo kiếm. Ông còn dạy tôi một điều: cho đến cùng, tất cả mọi kiếm pháp danh tiếng đều không bằng một thứ kiếm pháp phù hợp với bản thana, một kiếm thủ chân chính không phải người biết dùng một bảo kiếm hay danh kiếm, mà vạn vật trên đời khi ở trong tay người đó đều có thể trở thành kiếm.

- Đa tạ.

Cuối cùng, Lãnh Huyết cung kính tạ ơn “bại tướng” dưới tay mình.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠO DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đao Trượng Khởi Lạc.

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 2: Một chọi mười một

Chương 10: Đao trượng khởi lạc

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Vị giáo luyện thứ tư là một đao pháp danh gia.

“Cầu Bại Đao” Ngưu Ký Kiềm.

- Tôi không thích đao, tôi muốn luyện kiếm.

Lãnh Huyết vẫn là một thiếu niên bướng bỉnh, khi đó chàng mười bốn tuổi.

- Cái ông học là đao pháp, chẳng liên quan gì đến tôi.

- Chưa biết “sinh,” sao biết được “tử”? Người không học đao, làm sao luyện kiếm?

Ngưu Ký Kiềm nói.

- Người sai rồi.

- Vì sao?

- Từ một trang giấy trắng mới vẽ nên bức tranh. Rất nhiều bài thơ ra đời trong lúc vô tình. Lúc bệnh tật ốm đau mới biết quý trọng sức khoẻ. “Dương” phải có “Âm” mới hiển lộ đặc tính. Lửa gặp nước mới có cân bằng.

Ngưu Ký Kiêu nói.

- Người muốn luyện kiếm giỏi thì hãy học tốt đao pháp. Học kiếm từ kiếm giống như ếch ngồi đáy giếng. Một kiếm thủ chân chính có thể giác ngộ kiếm thuật từ góc nhìn khác ngoài kiếm.

Lãnh Huyết nghe vậy, tức thì mắt sáng long lanh, chăm chú lắng nghe như thể nghe sót một chữ sẽ tiếc hận cả đời.

- Vận mệnh một đời đao khách chìm hay nổi, đều do thanh đao trên tay hãn quyết định.

Ngưu Ký Kiêu giảng giải.

- Mỗi khi sử đao, tay chân trở thành bộ hạ, tâm tư và thần trí chính là chỉ huy, thân thể là thứ dân, nói cách khác, toàn bộ tinh lực, tứ chi bách thể đều tập trung vào thanh đao.

- Như vậy chẳng phải là biến mình thành nô dịch của đao?

Trước đây Lãnh Huyết từng nghe một vị “giáo luyện” khác giải thích tương tự.

- Đương nhiên không phải.

Ngưu Ký Kiêu nói.

- Chủ trương của ta là đem chính mình và thanh đao hợp thành một thể.

Sau đó Ngưu Ký Kiềm dạy cho Lãnh Huyết kiến thức lý luận về đao pháp.

Thời gian đầu, Lãnh Huyết hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Nhưng chẳng bao lâu sau, chàng phát hiện ra Ngưu Ký Kiềm chỉ giảng lý thuyết, không có thực hành.

Cậu chưa từng thấy Ngưu Ký Kiềm sử đao.

Ông ta vẽ bằng cánh tay sử đao.

Ông ta vẽ thanh đao trên tấm vải.

Vẽ đao là khó nhất, tựa như nước chảy, nhưng thanh đao ông ta vẽ trên tấm vải trông sống động như thật.

Có lúc ông ta cũng viết chữ.

Ông ta viết chữ “đao” trên giấy Tuyên Thành.

Chữ “đao” đáp xuống như bay xuyên qua tờ giấy.

Thậm chí ông ta còn biết thêu thùa.

Ông ta vẫn chỉ thêu đao.

Thanh đao tựa như đang cựa mình sống dậy!

- Ông không dạy tôi đao pháp sao?

Một lần khi đang ăn cơm, Lãnh Huyết không kìm được hỏi.

- Ta đã dạy rồi.

- Nhưng tôi chưa thấy ông cầm đao bao giờ.

- Nhất định phải cầm đao mới dạy được ư? Nhất định phải có kiếm mới thành kiếm khách sao? Năm xưa chẳng phải người dùng thanh gỗ, mái chèo, nhánh cỏ mà đánh bại “Chủ Lưu Chi Kiếm” của Hạ Tĩnh Ba còn gì?

- Nhưng...

- Người nghĩ kỹ đi, thực ra ngày nào ta cũng luyện đao.

Lãnh Huyết chợt hiểu ra.

- Ông bàn luận về đao trên giấy.

Chữ viết trên giấy, đao khí tung hoành.

Ngưu Ký Kiềm mỉm cười.

- Ông luyện đao trên lụa.

Trên tấm lụa thêu đao, ý đao phong phú.

Ngưu Ký Kiềm vuốt râu.

- Ông xuất đao trên vải.

Trên tấm vải vẽ đao, đao chính là đạo.

- Phải, đao và đạo không thể tách rời.

Ngưu Ký Kiềm nói với giọng tán thưởng.

- Đao chân chính, tức đạo rõ ràng, đao minh bạch. Thành công của một người chắc chắn là kết quả của sự nỗ lực hết mình, có vậy mới khơi gợi được hết tài năng tiềm ẩn và tài hoa tuyệt thế. Cho dù có thiên phú cũng phải nỗ lực hơn người mới đạt được thành tựu. Muốn hiểu đạo lí của đao, tất phải thường xuyên rèn luyện, còn từng động tác nhỏ như cái phất tay

nhắc chân đều có thể học được thông qua vẽ tranh, viết chữ, thêu hoa, không nhất thiết phải cầm đao.

- Cho nên khi ông luyện chữ, ông chỉ viết mỗi chữ đao. Khi ông vẽ tranh, nhân vật và cảnh trí trong tranh không cùng đao giao đấu. Khi ông thêu thùa, hoa cỏ, chim cá đều không xuất hiện bên cạnh đao. Lễ nào thiên địa phù du chính là đao?

- Cũng chính là đao.

Ngưu Ký Kiêu bổ sung.

- Chỉ khi dốc hết tâm tư mới có thể đắc đao. Ta là một đao khách như vậy, không đụng đến đao, chỉ hoạ đao trên vải.

Lãnh Huyết thở dài, trong mắt bùng lên một thần sắc so với cầu sinh còn mãnh liệt hơn, so với cầu tử còn nồng đậm hơn.

- Tôi hiểu rồi.

- Rất tốt.

- Nhưng tôi không phục.

- Há?

- Những đạo lí võ học đều có ích đối với võ thuật chân chính.

Lãnh Huyết nói.

- Nhưng trên đời, có rất nhiều đạo lí đao to búa lớn trong sách chưa chắc đã thực hành được, ngộ ra đạo lí của đao không đồng nghĩa với việc có thành tựu trong đao pháp. Cho nên tôi muốn thử một chút.

Vừa dứt câu, chàng lập tức xuất “đao.”

Lúc này, đũa trên bàn ăn chính là đao của chàng.

Đầu đũa dừng ngay trước mi tâm của Ngưu Ký Kiềm.

Không rõ Ngưu Ký Kiềm vốn không định tránh, hay là tránh không nổi.

- Được, người ra tay bằng đũa, lại xuất ra ý đao. Chiêu thức người sử ra chính là kiếm pháp, xem ra người đã hoàn toàn ngộ ra đạo lí.

Thần sắc Ngưu Ký Kiềm có chút cô độc.

- Thật ra ta vì cầu đao mà từ bỏ tất cả. Những năm nay, cả ngày ta chôn vùi trong lí luận đao pháp, tuy có thành tựu, nhưng đã hoàn toàn lơ là thực chiến. Cho nên đao pháp của ta chỉ có cái vỏ ngoài, bên trong rỗng tuếch. Hôm nay ta không ngờ người lại chứng thực lí luận đao pháp của ta. Rất tốt!

- Ta không có tư cách làm sư phụ của người.

Ngưu Ký Kiềm vươn vai, bắt đầu thu dọn tay nải ông ta mang tới.

- Nhưng ta cũng đã làm hết khả năng, đem những gì ta hiểu dạy lại cho người.

Ông ta ngừng một lát rồi nói tiếp.

- Người ngộ ra thật nhanh!

Lãnh Huyết cung kính chấp tay hành lễ thật nghiêm túc với ông ta.

- Tuy ông không phải sư phụ của tôi, nhưng ông đã dạy tôi rất nhiều điều, đủ cho tôi dùng cả đời này không hết.

Cậu bé thành khẩn nói:

- Ông là giáo luyện của tôi.

Vị giáo luyện cuối cùng là “Sát Thủ Lâu” Lưu Nữ Nữ. Thủ pháp giết người của hắn vô cùng kỳ quái, võ công hắn luyện cũng thập phần quý dị.

Vừa gặp mặt Lãnh Huyết, khi đó mười lăm tuổi, Lưu Nữ Nữ nói thẳng:

- Người không phục ta chứ gì?

Lãnh Huyết đáp:

- Không phục.

- Tốt, chúng ta thử một trận, người giết ta, ta cũng giết người. Nếu người giết được ta, ta đương nhiên không xứng làm sư phụ của người. Nếu người bị ta giết, người phải làm đệ tử suốt đời của ta, bất kể ta có truyền thụ võ công cho người hay không, cả đời này người phải phụng sự ta với nghĩa vụ của một đệ tử cho đến khi ta chết. Thế nào?

- Được!

Lãnh Huyết tràn đầy đấu chí, hoàn toàn không do dự.

Cậu thiếu niên đáp ứng rất sáng khoái, ngay cả người luôn hành sự thẳng thắn như Lưu Nữ Nữ cũng không nắm chắc liệu mình có thắng nổi hay không.

Họ đi tới một khu đất cao trống trải có tên là “Thiên Địa Nhãn.”

Hễ là cao thủ đều sẽ nhìn ra, đây là vị trí đặc địa cho một cuộc tỉ thí.

Ban đầu có mưa nhỏ, sau đó mưa càng lúc càng nặng hạt.

Gã sát thủ đứng đó, ánh mắt hẩn nhìn Lãnh Huyết như giục cậu thiếu niên mau chóng viết di chúc.

Lãnh Huyết cũng đứng đó, nhưng chàng chỉ nhìn mưa.

Mưa rơi cuốn trôi đất trời, ánh mắt cậu lãnh đạm nhìn mưa rơi lạnh lẽo, ngay cả trái tim cũng buốt lạnh.

Sát thủ Lưu Nữ Nữ rút kiếm.

Kiếm rời bao, bao kiếm mang một màu đen trầm mặc, lưỡi kiếm trắng tinh sáng loáng.

Kiếm quang bất thành linh nhắm về phía Lãnh Huyết.

Đối mặt với tia sáng chói lòe, đôi mắt của Lãnh Huyết đột nhiên phát ra hai điểm xanh lục, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Sát thủ khẽ run rẩy, chột lên tiếng hỏi:

- Chẳng phải người không có vũ khí sao?

Lãnh Huyết trầm lại.

Hoàn toàn trầm hẩn xuống.

Giống như một con thú ẩn nấp trong màn đêm.

Sát thủ Lưu Nữ Nữ đột nhiên có cảm giác nếu bây giờ hẩn không nhanh chóng ra tay, e rằng lần tới không còn dũng khí ra tay với thiếu niên này nữa.

Hẩn mới chỉ giết mười sáu người. Nhưng mười sáu người này đều thuộc loại khó xơi, e rằng còn khó hơn so với giết một ngàn sáu trăm người. Chúng là thảo khấu, ác tặc, quan phủ triều đình, không trông chờ có

thể bắt chúng về thụ hình trượng pháp, do vậy mới giao cho hãn “mang đầu về báo cáo.” Những người này đều là mục tiêu cực kỳ khó nhắm, khó đối phó. Càng khó giết, hãn càng muốn giết, đối phương càng mạnh, đầu chí của hãn lại càng cao.

Sự sống tìm được trong cõi chết mới thực thống khoái, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc mới thực thoả mãn. Ngờ đâu lần này đụng phải một thiếu niên như dã thú, hãn có chút sợ hãi.

Vì thế hãn lập tức xuất thủ.

Sát thủ chân chính và cao thủ chân chính có một điểm chung, đó là khi giết người và khi xuất thủ, càng nhanh tay càng dễ giải quyết.

Trang bị trên người càng ít càng tốt, chỉ cần đủ ứng phó là được.

Lưu Nữ Nữ vừa xuất thủ liền quăng kiếm đi, hãn không quăng bao kiếm.

Bao kiếm này mới thực sự là kiếm của hãn!

Kiếm này nhắm vào yết hầu Lãnh Huyết, nếu đổi lại là một thanh kiếm, tuyệt đối không thể phát ra kinh lực mạnh như thế, cho nên bao kiếm vẫn còn cách xa cổ Lãnh Huyết nhưng lực đạo tưởng như có thể xuyên thủng yết hầu!

Ngay tích tắc đó, Lãnh Huyết nhặt thanh kiếm tên sát thủ vừa ném đi.

Chàng dùng kiếm của đối phương để chặn bao kiếm của đối phương.

Sát thủ biến chiêu.

Lãnh Huyết phản công.

Hai bên trao đổi ba chiêu.

Đột nhiên sát thủ bật cười.

Điều cười âm u.

Lãnh Huyết cảm thấy lòng bàn tay khẽ buốt.

Chàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên thanh kiếm trong tay có thêm một con mắt, nó đang chớp chớp nhìn chàng.

Trong khoảnh khắc đó, tên sát thủ vung bao kiếm đánh vào huyệt Thái Dương bên phải của Lãnh Huyết.

Đột nhiên hắn cảm thấy lòng bàn tay hơi nhói.

Hắn giật mình giơ tay lên nhìn, trong lòng bàn tay hắn cũng có một con mắt!

Nó đang chớp chớp nhìn hắn.

Hắn vô cùng hoảng hốt.

Trong khoảnh khắc đó, hắn gần như không dám tin đó là bàn tay của chính mình!

Đúng lúc này, hắn lại thấy dưới chân hơi buốt.

Một cỗ hàn khí xâm nhập qua lòng bàn chân, đi thẳng vào ngũ tạng.

Hắn cúi đầu nhìn, trên mặt đất hiện ra một con mắt.

Khẽ bật ra tiếng kêu quái dị, Lưu Nữ Nữ nhảy dựng lên, khi đang lửng lơ giữa không trung, hắn chợt hiểu ra.

Khi này hắn định dùng “Chuyển Giá Đại Pháp” để điều khiển tâm trí của đối phương nhằm dễ bề đắc thủ, nhưng hiển nhiên ý chí của đối phương quá cao, quá kiên định, khiến “Chuyển Giá Đại Pháp” của hắn

thành ra gậy ông đập lưng ông, vì thế ban đầu hẳn làm đối phương gặp ảo giác trên kiếm mọc ra con mắt, nhưng chính hẳn lại nhìn thấy mắt trong lòng bàn tay mình và trên mặt đất.

Tuổi tác còn nhỏ nhưng định lực và đấu chí thật kinh người!

Không những đủ bình tĩnh, đủ kiên cường, đủ mạnh mẽ, đủ táo bạo, mà khi xuất thủ cũng đủ nhanh, chuẩn, độc.

Lưu Nữ Nữ hãy còn lơ lửng trên không nên hẳn cảm nhận được kiếm phong đang nhắm đến bên tai phải.

Đến khi hẳn vội vàng tiếp đất, mũi kiếm đã ở ngay trước huyết Nhân Trung.

Trong lúc nguy cấp, cái khó ló cái khôn, Lưu Nữ Nữ há miệng cắn mũi kiếm.

Lãnh Huyết khẽ cười.

Chàng lúc nào cũng mang vẻ nghiêm trang lạnh lùng, còn nhỏ tuổi mà hiếm khi cười, nhưng nụ cười này như mây tan trăng sáng, làm khuôn mặt như tan chảy và nhào nặn nên một hình dáng mới.

Chàng buông kiếm.

Lưu Nữ Nữ thoát chết trong gang tấc, hẳn kinh hồn bạt vía, còn chưa hồi phục được ngay, hồi lâu sau mới thả lòng hàm răng khiến thanh kiếm rơi xuống đất nghe “đình” một tiếng.

- ...Người...vì sao...

- Ông thật sự cho rằng dùng răng cắn là có thể chặn được một thanh lợi kiếm có sức mạnh sao?

Lãnh Huyết cúi đầu nhìn tay mình.

Bàn tay chàng rắn rỏi, thon dài, có lực, các đốt ngón tay lộ rõ.

- Chiêu này đúng là cần có dũng khí mới làm được, tôi bội phục ông.

- Thật ra ta cũng không tin dùng rằng có thể chặn kiếm, trừ phi người cầm kiếm là một phế nhân, ta biết người chỉ cần khê vận kinh là đủ chọc một lỗ trong miệng ta, nhưng người không làm thế.

Lưu Nữ Nữ thở dài.

- Gia Cát tiên sinh từng nói chưa chắc ta đã là đối thủ của người, khi đó ta không tin, chặc...

- Tôi chỉ có lá gan to và cái đầu lạnh, những cái khác tôi không bằng được ông.

Lãnh Huyết kính cẩn nói.

- Ông là giáo luyện của tôi, nhưng tôi cần một vị sư phụ.

- Cái giống quái đản như người, ngoài Gia Cát tiên sinh ra...

Lưu Nữ Nữ nhặt lại thanh kiếm rơi trên đất, tra lại vào vỏ, cúi đầu đi thẳng.

- ...còn ai dạy dỗ nổi!

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠO DANH BỘ

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bẻ Gãy

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 2: Một chọi mười một

Chương 11: Bẻ gãy

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Rốt cuộc Gia Cát tiên sinh cũng đến thăm chàng.

Năm đó Lãnh Huyết mười sáu tuổi.

Dường như ngay từ ban đầu ông đã mang dáng vẻ lão niên, vậy nên suốt mười lăm năm nay ông không già đi nữa.

Ông vừa nhìn thấy Lãnh Huyết, liền vuốt chòm râu dài, hai tay chấp sau lưng, đôi mắt tinh tường khẽ híp lại, mỉm cười nói:

- Thật ra võ công của con giờ đây không tệ chút nào.

Lãnh Huyết đáp:

- Nhưng con vẫn chưa có một vị sư phụ vừa ý.

- Người thầy tốt nhất trên đời chính là bản thân mình.

Gia Cát tiên sinh nói.

- Vì chỉ có bản thân con hiểu rõ con muốn học cái gì, học như thế nào.

- Nhưng con vẫn chưa định hình được thứ võ công của riêng con.

- Đúng, ai cũng phải nắm chắc nền tảng cơ bản của võ học. Loại công phu nào cũng thế, càng luyện nhiều, càng hiểu sâu càng tốt. Nhưng sau cùng vẫn phải tập trung luyện một loại của riêng mình. Bất kể đó là loại công phu gì, ít nhất con phải thực sự thành thạo một loại tuyệt chiêu, đến mức con có thể dựa vào nó, sử dụng nó, thứ võ công có thể đem đến thành tựu và giúp con giác ngộ.

- Con nên luyện tuyệt chiêu gì ạ?

- Cái đó chỉ con mới biết được.

- Ngài có thể dạy con không?

Lãnh Huyết hỏi với giọng thành khẩn.

Nhìn ánh mắt đầy chân thành, nhiệt huyết trên khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của thiếu niên, lão nhân cười:

- Con có biết vì sao ta đợi đến lúc này mới đi gặp con không?

- Con không biết ạ.

- Con có biết vì sao từ trước đến nay ta không đích thân truyền thụ võ nghệ cho con?

- Ngài không muốn thu nhận một đồ đệ vừa ngốc nghếch vừa bướng bỉnh như con.

- Đương nhiên không phải.

Lão nhân cười.

- Vì con dốt nát.

- Ta không đến được vì ta không thể đến. Thật ra ta là Thái phó của đương kim thiên tử. Trên triều đình, bè phái phân tranh, quyền hành rơi vào tay nịnh thần bất tài, nội ngoại câu kết, ngoài mặt hay trong bụng đều đầy toan tính, chúng thi nhau nịnh hót lấy lòng thánh thượng, tham quan sách nhiễu nhiều vô kể, dối trên gạt dưới, gian thần bòn rút của công, trung thần bị gạt ra ngoài, dân chúng đói khổ, quan đàn áp, dân chúng phản kháng, đạo tặc, thảo khấu hoành hành khắp nơi, các phe phái chèn ép lẫn nhau, chính ta cũng vô cơ bị cách chức bốn lần. Có điều, thời thế bây giờ sẽ theo lòng dân, cơ nghiệp giang sơn mấy trăm năm nguyên khí mạnh mẽ, bè lũ gian thần tép riu đó đừng hòng nói lật là lật đổ được. Triều đình cất nhắc, trọng dụng ta mấy lần để dẹp loạn, bảo toàn quyền lực, đồng thời luyện binh để đối phó giặc ngoại xâm, bảo vệ hoàng thành. Thứ ta muốn bảo vệ không phải quân thần yếu nhược, không phải danh lợi phú quý, mà vì chính nghĩa dân tộc, thiên đạo lương tri. Mỗi lần ra sức vạch trần sai phạm, đưa ra ý kiến khiển trách, can gián, ngăn gian thần hoành hành, tinh thần và thể lực đều bị vắt kiệt cả. Vì vậy ta không thể đến thăm con. Ngoài con ra, ta còn thu nhận ba đồ đệ nữa, ta cũng không có thời gian thường xuyên đến đôn đốc chúng học nghệ.

Lãnh Huyết nghe ông giải thích, chỗ hiểu chỗ không, có điều những chuyện này chàng đã từng nghe nhắc tới trong sách.

- Nếu phiền toái như vậy, ngài có thể thôi không quản nữa mà!

- Nếu ai cũng không muốn quản vậy thì để yên cho tiểu nhân nắm quyền, kẻ xấu đắc thế, thiên hạ còn đâu chính nghĩa.

- Ngài không ưa bọn họ, vì sao không giết quách họ đi cho rồi?

- Hễ ghét ai là giết người đó thì thiên hạ còn vương pháp?

- Nhưng bọn họ cũng đuổi cùng giết tuyệt trung thần hiền sĩ, vì sao ngài không cho họ nếm thử thủ đoạn của chính họ?

- Giết người không phải cách hay. Chỉ bằng một lời nói đã định đoạt chuyện thiên hạ, coi đó là luật pháp, như vậy sớm muộn thiên hạ sẽ đại loạn, cứ nói giết để diệt trừ hậu họa nhưng thật ra hậu họa nhiều vô số, giết sao cho xuể. Nếu họ đánh người tốt vậy ta sẽ đánh người xấu, thử xem liệu tà có thể thắng chính không!

- Nếu ngài có quyền lực trong tay, liệu có trở nên hủ bại tham lam như bọn người kia không?

- Ta có thể có quyền, nhưng nếu không vì muốn tìm hãm gian thần, ta đã sớm quy ẩn sơn lâm. Sự nghiệp quan trường đối với ta chỉ như phù du. Nếu có một ngày ta trừ được cái ác mà lại trở thành một trong số chúng thì ngày đó con nhất định phải diệt trừ ta.

Gia Cát tiên sinh mỉm cười, trong ánh mắt lộ vẻ nghiêm túc.

Lãnh Huyết sáng khoái đáp:

- Vâng ạ!

Sau đó nói tiếp:

- Ngài bận rộn như vậy, vì sao hôm nay lại đến thăm con?

- Con từ nhỏ lớn lên nơi hoang dã, ngộ tính đặc biệt cao, thông minh hơn người. Họ không dạy được con, vậy để ta thử xem sao.

Lãnh Huyết mừng rỡ, suýt chút nữa nhảy căng lên.

- Trên giang hồ, không có việc giúp được hay không giúp được, chỉ có người đủ mạnh hay không đủ mạnh. Ai cũng phải học hỏi, thất bại không nản chí, nước mắt nuốt vào trong. Chỉ cần đủ quyết tâm, đảm lượng, kiến

thức và vận khí, nhất định có thể thoát khỏi quy luật “thân bất do kỷ,” bảo toàn sơ tâm. Trên triều đình cũng như vậy. Một khi tham chiến, tất phải tính đến trường hợp thân bại danh liệt, nếu may mắn giành chiến thắng thì công thành thân thoái mới là nước cờ khôn ngoan.

Từng lời của Gia Cát tiên sinh rõ ràng, rành mạch như khắc sâu trong tâm trí Lãnh Huyết.

- Quy luật ở đây là: Con càng mạnh, kẻ khác càng không dám gây sự với con, con chỉ cần đạt đến cấp độ không sợ bị người đánh, như vậy đã là thành công rồi.

Sau đó Gia Cát tiên sinh hỏi chàng:

- Con muốn luyện loại công phu nào nhất?

Khi nói chuyện, thần sắc của Lãnh Huyết có vẻ ngưng trọng vượt xa tuổi tác, tựa như lời nói ra sẽ định đoạt vận mệnh cuộc đời chàng.

- Kiếm.

Gia Cát tiên sinh nhìn chàng, dường như nhìn thấu tâm can chàng.

- Vì sao?

- Vì kiếm giống con.

- Giống tính cách con?

- Con cảm thấy mình giống một con báo dữ đang truy sát con mồi, không thể lùi bước, chỉ có thể truy kích.

- Được!

Gia Cát tiên sinh nói, giọng nói như tiếng vàng rơi trên đất.

- Vậy thì luyện kiếm!

Gia Cát tiên sinh chỉ cho chàng vài cái tên: Ca Thư Lãn Tàn, Đại Thạch Công, Thanh Sấu Thượng Nhân.

- Con đi tìm những người này, nói với họ là ta bảo con tới, họ sẽ dạy con một vài phương pháp để sinh tồn và kinh nghiệm về nhân tình thế thái, những cái này không thể học trong sách. Nếu thiếu hiểu biết về những kiến thức đó thì rất khó sống sót hay làm chuyện mình muốn.

Gia Cát tiên sinh lại nói:

- Họ cũng sẽ dạy con về trình tự, phương pháp phá án, điều tra, truy tung.

Ông còn dạy chàng một lộ kiếm pháp.

“Việt* Lộ Kiếm Pháp.”

- “Việt Lộ Kiếm Pháp” có tám mươi hai chiêu. “Việt Lộ Kiếm Pháp” nghĩa là gì? Tức là trước mặt không còn đường nữa, vì thế phải khai phá ra một con đường khác, như vậy đường cụt vẫn là đường sống. Khi đối mặt với địch nhân cũng áp dụng đạo lí tương tự.

- Con phải đối mặt với kẻ địch vì kẻ đó chặn đường con hoặc hấn đẩy con vào thế không còn cách nào khác, con muốn đi tiếp về phía trước thì bắt buộc phải đánh ngã hấn, bước qua xác hấn, do đó nó có tên là “Việt Lộ Kiếm Pháp.”

*Việt: vượt qua, vượt lên.

- Ta truyền cho con “Việt Lộ Kiếm Pháp” và một thành “Việt Đạo Kiếm.” Môn phái của ta có một quy tắc, một khi đã truyền thụ võ công cho đồ đệ thì bản thân không được luyện nữa, và công lực của môn võ công đó

sẽ tự tiêu tán đi rất nhanh. Vì thế mỗi khi thu nhận một đồ đệ, công lực sẽ tiêu tán đi một chút, một lần dạy một loại võ công sẽ mất đi loại võ công đó. Trước đây ta từng dạy “Vô Sao* Đao Pháp” cho một đệ tử ta không còn nhớ tên, bây giờ ta đã quên hẳn bộ đao pháp đó rồi.

*Sao: vỏ đao, vỏ kiếm.

- Ngoài ra, “Tự Tại Môn” chúng ta còn có một qui tắc cổ quái. Con nhập môn rồi, không được gọi ta là sư phụ, chỉ cần gọi “Thế thúc” là được. Con có ba vị sư huynh, chúng cũng gọi ta như vậy.

Trong sau ngày, Lãnh Huyết đã hoàn toàn nắm được khẩu quyết của “Việt Lộ Kiếm Pháp” do Gia Cát tiên sinh truyền thụ.

Gia Cát tiên sinh ở cùng Lãnh Huyết mười ngày, rất nhanh đã đến lúc ông phải đi.

Kinh thành đang mây cuộn gió nổi, biến động không ngừng, có quá nhiều việc cần Gia Cát tiên sinh trở lại lo liệu chu toàn, đấu tranh, kiểm soát.

Nơi quan lại chen chúc nhau như chốn kinh thành, người có cái đầu lạnh chưa chắc biết buông tay, người có thể buông tay lại chưa chắc biết suy xét. Khi đạt đến mức độ vừa thông suốt mọi việc, vừa có thể bình thản buông bỏ thì tiếc thay người sống tóc đã bạc trắng, đáng thương thay người chết đã thành bộ xương khô từ lâu!

Nửa năm sau, Gia Cát tiên sinh lại tới thăm Lãnh Huyết.

- Con luyện “Việt Lộ Kiếm Pháp” đến đâu rồi?

- Con không luyện ạ.

- Thế còn “Việt Đao Kiếm”?

- Con bẻ gãy nó rồi ạ.

- Vì sao?

- Vì đó không phải kiếm pháp của con, nó không giống con. Cho nên con dùng kiếm pháp người dạy con, khai phá một lộ kiếm pháp khác, thu gọn tám mươi hai chiêu xuống thành một lộ khác tương tự, không có tên gọi, nhưng đó mới là kiếm pháp của con. Hơn nữa, con sợ sẽ đi vào vết xe đổ của Hạ giáo luyện, quá chú trọng vào bảo kiếm mà lơ là luyện tốt kiếm pháp, cho nên con bẻ gãy kiếm, xây dựng một loại kiếm pháp có thể biến bất cứ thanh kiếm nào thành bảo kiếm.

- Ý con là con không những không luyện bộ kiếm pháp ta dạy con, lại còn bẻ gãy thanh bảo kiếm ta tặng con?

- Vâng ạ.

Lãnh Huyết chờ bị phạt.

- Nhưng thanh kiếm gãy đó con vẫn giữ lại, đó là kiếm do Thế thúc tặng con, con không nỡ vứt nó đi. Thanh kiếm đó giúp con ngộ ra rất nhiều.

Gia Cát tiên sinh cười ha hả.

Ông nhìn Lãnh Huyết bằng ánh mắt tán dương:

- Con làm rất đúng. Con bẻ gãy kiếm của ta, tạo ra một loại kiếm pháp khác, như vậy mới đúng là “Việt Lộ Kiếm Pháp,” “Việt Đạo Chi Kiếm.” Khi không có đường kế thừa từ người đi trước hoặc con đường đó không phù hợp thì cứ mở ra một con đường của riêng mình. Thức kiếm pháp vượt đại đạo chân chính nhất định phải do bản thân tự mở ra. Luân thương là đại đạo, thiên lí là nhân đạo, hiệp đạo là kiếm đạo. Quả nhiên con không làm ta thất vọng.

Ông nhấn mạnh từng chữ:

- Bẻ gãy kiếm thật hay!
- Không bẻ gãy kiếm thì không có đường tiến lên.

Ngữ khí của Gia Cát tiên sinh giống như đang nói chuyện với bằng hữu tri giao, cốt nhục thân sinh.

- Sau khi luyện thành tài, con muốn làm gì?

Lãnh Huyết thẳng thắn đáp:

- Hành hiệp trượng nghĩa.
- Với cá tính của con, nếu muốn hành hiệp trượng nghĩa thì chỉ có hai cách.

Gia Cát tiên sinh nói.

- Một là theo ta về kinh, ta sẽ giao cho con xử lí một số vụ án lớn, nếu lập được công, ta sẽ bẩm tấu lên hoàng thượng, sắc phong cho con danh hiệu “Thần Bộ,” từ đó về sau dưới cương vị bộ khoái, con có thể trừ bạo an lương, hành hiệp chấp pháp, trợ giúp ta đánh cường quyền, duy trì chính nghĩa! Con chưa đi tìm Đại Thạch Công, Ca Thư Lãn Tàn, Thanh Sấu Thượng Nhân để học nghệ sao?

Lãnh Huyết đáp:

- Nhưng làm bộ khoái thì có gì hay ạ?

Gia Cát tiên sinh giải thích:

- Nếu làm một bộ khoái tốt, con có thể đường đường chính chính trừ bạo an lương, trừng trị kẻ ác, bảo vệ kẻ yếu.

Lãnh Huyết lại hỏi:

- Như thế nào là bộ khoái không tốt ạ?

Gia Cát tiên sinh:

- Đó là người mượn việc công làm việc tư, giúp kẻ ác làm việc xấu, bóc lột dân chúng.

Lãnh Huyết nghĩ ngợi rồi hỏi:

- Bộ khoái dựa vào đâu để phân rõ trắng đen, diệt trừ cái ác, bảo vệ chính nghĩa?

- Dựa vào “pháp” (luật).

Gia Cát tiên sinh:

- Kẻ nào phạm tội tất phải bị trừng phạt theo luật pháp.

- Nếu quan cao, đại tướng phạm tội thì sao ạ?

- Thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân.

- Nếu hoàng đế hành động nông cuồng, võ đoán chuyên quyền, người có còn trợ giúp, bảo hộ hãn nữa không?

- Hỏi hay lắm!

Gia Cát tiên sinh thở dài, chòm râu bạc không gió mà khẽ động, nhân thần có thể phát sáng trong đêm tối, toả sáng trước ánh bình minh.

- Ta nhậm chức trong triều, chí không ở công danh, tâm không cầu phú quý, chỉ mong có thể tận lực giúp thiên tử giữ thiên hạ thái bình. Nếu hoàng đế ngang ngược vô đạo, đi ngược lòng dân, ta sẽ liều chết can gián. Khuyên bảo không nghe, ta đành thoái lui. Nếu hoàng đế vẫn mê muội làm

phương hại đến giang sơn bách tính, ta sẽ thay trời hành đạo, cho dù là thiên tử cũng không ngoại lệ! Nói ta phản nghịch, ta sẽ phản nghịch! Nói ta tạo phản, ta sẽ tạo phản! Thứ thiên tử ngang ngược vô đạo không xứng làm thiên tử!

Ông ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Hôm nay ta nguyện ý tận lực, liều chết vì đương kim thiên tử bởi lẽ vận nước đang suy, chỉ cần hoàng thượng giữ vững tinh thần, quyết tâm mạnh mẽ, trọng dụng hiền tài, quốc lực tất sẽ giàu mạnh, bách tính được sung túc, như vậy ta có chết vạn lần cũng không hối tiếc. Không phải ta chỉ bảo hộ hoàng thượng mà bỏ qua dân chúng, ta cũng không cầu thăng quan phát tài. Dân không no ấm thì sao triều đình đứng vững nổi? Ta chỉ mong có thể bảo hộ biên cương, vỗ yên dân chúng, diệt trừ tham ô, quét sạch ác bá. Ta không sợ bị người đời chỉ trích, chỉ mong không thẹn với lòng mình. Nếu con theo ta, con cũng phải ghi nhớ điều này. Giả sử có ngày con có hành vi tham ô, phạm pháp, ta sẽ bắt giữ con. Giả sử có ngày ta trở nên biến chất, lạm quyền, con cũng hoàn toàn có thể bắt trói ta về chịu tội. Nếu luật pháp không trị nổi ta thì con cứ một kiếm chém chết ta.

- Có điều, đây là những lời giữa chúng ta, ngoài hai ta, ba vị sư huynh của con cũng hiểu tâm ý của ta.

Gia Cát tiên sinh thận trọng nhắc nhở.

- Những lời này nếu không phải người đáng tin cậy thì không nên tiết lộ, tránh để kẻ khác vu cáo tội đại nghịch bất đạo, âm mưu tạo phản. Chí lớn chưa thành, lỡ chẳng may liên lụy người vô can thì đâu phải hành vi của người làm nên đại sự!

Lãnh Huyết lắng nghe, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Một con đường nữa là gì ạ?

- Con đi làm sát thủ, ta không quản con.

Gia Cát tiên sinh nói.

- Nhưng con chớ giết nhầm người tốt, kéo rơi vào tay ta.

- Sát thủ?

Lãnh Huyết tròn mắt ngạc nhiên.

- Sát thủ dựa vào cái gì mà giết người?

- Dựa vào lương tri.

Gia Cát tiên sinh nói.

- Giết người nhằm tư lợi cho bản thân là hành vi của một hung thủ vô nhân tính. Những sát thủ vì dân trừ hại, vì nước trừ bạo thì vẫn còn chút đạo lí. Có điều lương tri rất dễ bị lẫn lộn, một khi phán đoán sai lệch, giết nhầm người lương thiện, làm hại người tốt thì chính là tạo nghiệt đó.

- Làm bộ khoái thì không được giết người ạ?

- Đến lúc vạn bất đắc dĩ, đối phương không chịu nhận tội, để hãn sống sẽ càng hại thêm nhiều người, khi đó có thể giết. Có những lúc nếu không giết người sẽ bị người giết, khi đó có thể khai sát giới.

- Xem ra làm sát thủ thoải mái hơn làm bộ khoái nhiều.

- Cho nên mới nói làm sát thủ thì dễ, làm bộ khoái thì khó. Trên phải đối phó đám câu quan quyền quý, dưới phải liều mạng chiến đấu với ác bá lộng hành, tuy muốn bảo hộ dân chúng lương thiện nhưng rất dễ bị hiểu lầm, bị khinh miệt. Thực ra làm bộ khoái không phải việc nhàn hạ, cũng không dễ làm tốt.

Gia Cát tiên sinh nói.

- Ta hiểu, trong lòng con cũng hiểu, với cá tính của con, thích hợp làm sát thủ hơn.

Thế nhưng Lãnh Huyết bưng bưng khí thế trả lời:

- Con lại thích làm việc khó!

Gia Cát tiên sinh:

- Sát tính của con quá mạnh.

- Hay là...

Lãnh Huyết thả trí tưởng tượng bay xa.

- ...trước tiên để con làm sát thủ, giết kẻ xấu cho đã rồi quay lại làm một bộ khoái tốt, được không ạ?

Gia Cát tiên sinh cười.

Nụ cười triu mến như đối với đứa con ruột của mình.

- Sát nghiệp của con quá nặng.

Khi Gia Cát tiên sinh chấp tay sau lưng vừa tự nói một mình, vừa thong thả tản bộ, trông rất đẹp, có thể tưởng tượng dáng vẻ ông thời trẻ đã từng anh tuấn tiêu sái đến nhường nào. Khi trầm tư suy nghĩ là lúc ông đẹp nhất, ngay cả Lãnh Huyết cũng thấy vậy.

- Bất kể con lựa chọn làm sát thủ hay bộ khoái, con vẫn nên tích lũy chút kinh nghiệm trước, giết vài kẻ địch đáng giết, hoặc bị giết trong tay chúng.

Nghe đến “kẻ địch,” ánh mắt Lãnh Huyết càng sáng hơn.

Tựa như hai vầng mặt trời sáng rực.

- Đương nhiên không phải kẻ địch của cá nhân ta, mà là kẻ thù chung của dân chúng.

Ánh mắt Gia Cát tiên sinh tựa như hai mũi châm.

- Chúng đi ngược lại đạo trời, nên cũng là thiên địch...

Ngũ khí của ông trở nên ngưng trọng như gánh áp lực nghìn cân.

- Phàm là thiên địch, tất có bản lĩnh phi thường, tuy chúng hoàn toàn đáng giết, nhưng không dễ đối phó chút nào...

Lãnh Huyết không cần nghĩ ngợi, đáp:

- Để con thử xem!

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mười Một Câu Âm Thị.

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 2: Một chọi mười một

Chương 12: Mười một câu âm thị

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

- Con phải đối phó Trương Thập Nhất.

- Trương Thập Nhất cực kỳ đáng sợ, quan phủ tốn mất mười hai năm, tổn thất ba mươi tám bộ khoái hạng nhất nhưng vẫn không bắt được.

- Người đầu tiên Trương Thập Nhất giết chính là cha ruột hắn, người đầu tiên bị hắn cưỡng đoạt chính là muội muội hắn, vụ án đầu tiên hắn gây ra chính là đốt sạch ngôi làng và hương trấn nơi chôn rau cắt rốn của hắn, cướp sạch không chừa một nhà nào. Trong mười sáu năm hoành hành, vụ án nào cũng khiến người người phẫn nộ. Khi đối đầu với Trương Thập Nhất, con phải cẩn thận. Thực ra gặp phải loại người này, cẩn thận cũng bằng thừa. Nhưng con vẫn phải cẩn thận.

Gia Cát tiên sinh bắt giặc lại nói thêm một câu. Phải cẩn thận.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên của Lãnh Huyết.

Bắt Trương Thập Nhất.

Nếu không bắt được thì giết!

Chàng không tốn nhiều công sức đã tìm được Trương Thập Nhất.

Bởi lẽ con mồi không hề tháo chạy.

Trương Thập Nhất vốn dĩ không sợ hãi.

“Chúng” còn mong có người đến bắt.

Thì ra “Trương Thập Nhất” vốn dĩ không phải một người.

Mà là mười một người.

Mười một cao thủ.

Trương Nhất, Trương Nhị, Trương Tam, Trương Tứ, Trương Ngũ, Trương Lục, Trương Thất, Trương Bát, Trương Cửu, Trương Thập, Trương Thập Nhất.

Không sai, tổng cộng có mười một người!

Mỗi người sử dụng loại vũ khí khác nhau: Nhạn Sí Dao, Khoá Hồ Lam, Độc Cước Đồng Nhân, Lục Điểm Bán Côn, Tam Xoa Kích, Cao Dương Thiết Kiếm, Thiết Bản Đồng Bà, Bán Tiên Tác, Nhật Nguyệt Song Câu, Đại Tảo Dao, Cửu Tiết Tiên.

Môn phái võ công của mỗi người cũng không giống nhau.

Ngoại hình, cá tính, chiều cao, mỗi người một vẻ.

Võ công của họ giống như mười một câu nói khó phân biệt, ẩn chứa đầy ám thị, nếu nghe không hiểu thì không tài nào tiếp chiêu nổi.

Khi nhìn thấy Lãnh Huyết, cả bọn kinh ngạc như thể phát hiện ra trong giày có một con cá.

- Chỉ...một mình người?

- Ha ha ha...lẽ nào lão già Gia Cát hết người rồi hay sao mà lại phải một thằng nhóc đến đây!

- Ê, oắt con tạp chủng, mày tên gì?

Trong lòng Lãnh Huyết đang thầm trách cứ một chuyện.

Sao Gia Cát tiên sinh lại không nói với chàng là bọn chúng có tận mười một người!

Đây là lần đầu tiên chàng xuất trận đối địch!

Ai ngờ địch nhân không chỉ một người, hai người, mà những mười một người!

Lần đầu tiên giáp địch, lại phải đối phó những mười một người!

Mười một kình địch, tên nào tên nấy như sài lang hổ báo!

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng đến khi “Trương Thập Nhất” kia buông lời giễu cợt, khinh nhờn, chàng liền cắt đứt mọi suy nghĩ vẩn vơ.

Chàng chỉ chú tâm vào một chuyện:

Làm thế nào lấy một chọi mười một!

Tức là biến mười một người thành một người!

Một hay mười một cũng đều là kẻ địch, người có bản lĩnh thực sự thì việc chi phải sợ? Kẻ địch đông hơn thì sao? Đánh một tên cũng là đánh, giết mười tên cũng là giết, không đánh một trăm, không giết một ngàn thì há có thể đạt tới cảnh giới một mình chọi vạn địch nhân?

- Ta họ Lãnh.

Vì thế Lãnh Huyết trả lời như vậy.

Nói xong ba chữ này, chàng như biến thành một con ngựa đang điên cuồng vì bị người đuổi giết, lại không thể quay đầu, chỉ có thể truy kích.

Y phục của chàng tức thì nhuộm máu.

Là máu của chàng hay máu của địch nhân?

Nhưng kiếm là kiếm của chàng: một thanh kiếm không tên, không vỏ, không tình.

Một thanh kiếm lạnh lùng.

Còn người sử kiếm thì sao?

Lãnh huyết nghênh đón đòn tấn công của “Trương Thập Nhất,” chàng xông thẳng vào nơi toả ra sát khí mạnh nhất.

Chàng lao tới tựa như đảo lộn hoàn toàn mười một câu nói mập mờ và sắp xếp lại theo ý mình. Kiếm của chàng đâm trúng yết hầu Trương Bát. Kiếm của chàng đâm trúng eo Trương Lục. Chàng trúng một đao. Chàng xoay người chém ngã Trương Tam, rồi đâm Trương Thập. Chàng trúng một côn. Chàng tung mình lao tới chém gục Trương Cửu, sau đó hoàn thủ đâm Trương Nhị ở sau lưng. Chàng bị đánh ngã. Khi đang nằm sóng soài trên đất, chàng đâm trúng thân dưới của Trương Thập Nhất. Khi xoay mình đứng dậy, lại đâm trúng mắt trái của Trương Thất. Cùng lúc khi bị Độc Cước Đồng Nhân đánh trúng vai, chàng lại đâm trúng Trương Tứ. Sau đó khi nhổ máu ra, chàng đâm trúng Trương Ngũ.

Chàng chậm rãi đứng dậy.

Đối thủ chỉ còn lại một mình Trương Nhất.

Chàng chém ngã mười người, công lực tiêu tốn thậm chí chưa bằng việc chớp mắt bốn lần. Địch nhân máu đổ lệ rơi, chính chàng cũng biến thành một huyết nhân.

Leng keng một tiếng, Nhạn Cương Dao của Trương Nhất rơi xuống. Hãn bị dọa đến nỗi mất hết cả đầu chí và sức lực.

Lần đầu tiên Lãnh Huyết chính thức ra trận là trận đấu một chọi mười một.

Chàng không khách khí, không do dự, đánh bại mười một đối thủ.

- Thất Thất Đầu còn đáng sợ hơn Trương Thập Nhất.

- Ta không nói với con Trương Thập Nhất có mười một người vì muốn con hiểu một điều, không phải lần nào cũng có người thông báo cận kề cho con về chân tướng của địch, hơn nữa cho dù có thì những gì con biết cũng chưa chắc đã là tin chính xác. Nếu muốn hiểu rõ thực lực của địch, con phải tốn thời gian, công sức đi nghe ngóng, hoặc phải đích thân trà trộn để theo dõi. Nếu không hiểu tường tận về đối phương thì chỉ còn cách làm bản thân mình mạnh lên.

- Có điều Thất Thất Đầu là kẻ có thực lực. Trương Thập Nhất có mười một huynh đệ, gộp lại võ công rất cao, tách ra thì chưa chắc. Chúng đột nhiên bị con công tới phân tán đội ngũ, từng người từng người bị đánh gục. Thất Thất Đầu lại khác. Một mình hãn mạnh hơn mười một người Trương Thập Nhất cộng lại. Ta có thể bỏ qua không nói với con về lộ số võ công của Trương Thập Nhất nhưng lần này không thể không cho con biết trước: Thất Thất Đầu có bảy tuyệt chiêu khác nhau, mỗi tuyệt chiêu lại có thể thi triển bằng bảy loại thủ pháp không đồng dạng, loại sau độc hơn loại trước, dạng này khó phòng hơn dạng kia.

- Tính đến nay, Thất Thất Đầu đã cưỡng gian và sát hại mười ba thiếu nữ, chưa kể những nạn nhân chúng ta chưa tra được.

- Nếu không giết được Thất Thất Đầu, con không cần miễn cưỡng.

Câu cuối cùng cho thấy Gia Cát tiên sinh lo lắng cho sự an toàn của Lãnh Huyết.

Đây là nhiệm vụ thứ hai của chàng.

Cũng là “đại địch” thứ “hai” chàng phải đối phó.

Chàng tìm thấy Thất Thất Đầu rất nhanh, quá trình tìm kiếm không vất vả.

Đó là nhờ bản năng và bản lĩnh thiên bẩm của dã thú, có thể đánh hơi được con mồi đang ở đâu.

Chàng tìm thấy Thất Thất Đầu dưới một cây đào trĩu quả.

Chàng không ngờ nổi Thất Thất Đầu lại là một người như thế!

Tay, chân, dáng người, giọng nói, khuôn mặt đều như một đứa bé, có điều trên mặt đầy nếp nhăn chẳng chịt như gân lá khô!

Trái lại, Thất Thất Đầu rất tò mò khi thấy chàng.

- Chính người đã giải quyết đám Trương Thập Nhất à?

Lãnh Huyết gật đầu.

- Chính người một mình đã bại mười một người nhà Trương Gia?

Lãnh Huyết im lặng quan sát hãn, ánh mắt chàng như muốn nói “kẻ tiếp theo là người.”

Thất Thất Đầu một lần nữa nhìn chàng từ đầu đến chân.

Hắn nhìn từ cái đầu, khuôn mặt, lại nhìn xuống thanh kiếm không vỏ giắt bên hông. Sau đó hắn chép miệng:

- Đang tiếc, kiếm của người quá sai!

Lãnh Huyết đáp:

- Kiếm không phân tốt xấu, miễn sao giết được kẻ địch là kiếm tốt.

Thất Thất Đầu nhướng bên lông mày chỉ mọc một nửa:

- Hử? Thế tuyệt chiêu của người là gì?

Lãnh Huyết đáp:

- Không có. Miễn sao đánh bại được kẻ địch, đó chính là tuyệt chiêu.

- Người không có.

Khi cười, Thất Thất Đầu để lộ hàm răng đen xì.

- Ta có.

Sau đó hắn nhìn lên trên.

Trên đầu là trời xanh, nhưng bị che khuất.

Bởi vì cây đào kia cành lá sum sê, quả sai lúc liu, e phải đến hàng ngàn quả.

Thất Thất Đầu nói:

- Người có biết trên cây có bao nhiêu quả không?

Lãnh Huyết lắc đầu:

- Một ngàn năm trăm sáu mươi một quả.

Thất Thất Đầu lại lộ ra hàm răng đen sì.

- Người có biết có bao nhiêu quả chín hẳn rồi không?

Lãnh Huyết nhìn hẳn.

Từ lúc Thất Thất Đầu mở miệng huyền thuyên về đào, chàng luôn chú mục nhìn hẳn, không hề nhìn cây.

- Một quả.

Giọng Thất Thất Đầu đầy thoả mãn.

- Chỉ còn một quả thôi.

Sau đó hẳn lại nói:

- Một quả là đủ rồi. Ta chỉ muốn ăn một quả này, số còn lại chẳng liên quan gì đến ta.

Hắn bước tới, dùng hai cánh tay ngăn tũn vụng về ôm lấy thân cây.

Cây không động.

Lá không rung.

Quả sai lúc liu trên cành không rơi xuống.

Chỉ nghe một tiếng “bộp” rất khẽ, một quả đào chín rơi lọt thỏm trong lòng Thất Thất Đầu.

Hắn cười khanh khách.

Y như một đứa trẻ.

Một đĩa tré mặt mày nhả nhúm.

Rồi hã đánh chén quả đào một cách ngon lành, mỗi miếng cắn phát ra tiếng rôm rốp nhịp nhàng.

Lãnh Huyết để ý có hai sự lạ.

Thứ nhất, cây đào sai trĩu quả (phải đến hàng nghìn) chỉ chốc lát đã khô héo như bị hút hết nước.

Thứ hai, mỗi khi Thất Thất Đầu ăn một miếng, trên người như mọc thêm một lạng thịt, lạng thịt mới mọc ra đó vừa rã rời vừa mạnh mẽ, đồng thời các nếp nhăn trên mặt hã cũng nhanh chóng biến mất.

Ăn xong quả đào, Thất Thất Đầu vỗ vỗ tay, ra vẻ vô cùng mãn nguyện nói:

- Chắc hã người đã nghe nói rồi nhỉ? Ta có bảy loại tuyệt kỹ, nhưng ta cần có nguyên khí, mỗi lần ăn một thứ là có thể sử dụng loại tuyệt kỹ đó. Ta không kén ăn, ngay cả sỏi đá ta cũng chén ngon lành không kém.

Đột nhiên hã nhặt một hòn đá lên, cắn một miếng to.

Nhưng ngay lúc hã đang gặm đá, Lãnh Huyết lập tức xuất thủ. Xuất chiêu. Xuất kiếm!

Một kiếm của chàng đâm tới.

Không nhắm vào Thất Thất Đầu.

Mà nhắm vào cây đào.

Kiếm đâm trúng cây đào.

Kiếm rời khỏi tay.

Cây đào run rẩy đổ gục.

Cây đào từ từ đổ xuống ngay chỗ Thất Thất Đầu đang đứng.

Thất Thất Đầu dùng thiên chưởng vạt thủ đẩy thân cây ra, thanh kiếm cắm vào bên hông phải của hắn, ngập lút đến cán!

Thất Thất Đầu kinh ngạc.

- Người...

Thần tình của Lãnh Huyết lúc này giống như một văn sĩ vừa hoàn thành xong tác phẩm mới nhất, ung dung đặt bút xuống. Chàng nhìn thanh kiếm cắm trên thân phải của Thất Thất Đầu.

- Ta không nhẫn nại được đâu. Người có bảy loại tuyệt kỹ, còn ta chỉ có một - xuất kiếm nhanh đến mức khiến người không kịp dùng bất cứ tuyệt kỹ nào.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ác Đấu Ác Đấu Ác

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 2: Một chọi mười một

Chương 13: Ác đấu ác đấu ác

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

- Tuy con đánh thắng Thất Thất Đầu và Trương Thập Nhất, nhưng chưa chắc đã thu phục được “Bạch Phát Kim Dao.”

- Nếu Thế thúc nhận định như vậy, e rằng về sau con không thể gặp người nữa.

- Thất Thất Đầu có bảy loại tuyệt kỹ, còn người này không có cái nào. Trương Thập Nhất có mười một người, còn kẻ này chỉ có một. Nhưng hẳn trẻ tuổi hơn, lợi hại hơn, lại không ai nhìn ra lộ số võ công của hẳn. Tóc hẳn bạc trắng, mặt chi chút mụn, khi gặp phải đối thủ mạnh hơn, hẳn chỉ xông lên một lần đã giải quyết gọn. Không ai biết hẳn dùng loại võ công gì, chiêu thức gì, chỉ biết vũ khí của hẳn là một thanh kim đao rục rờ, vô cùng sắc bén, cứng rắn, khí thế hùng hực, dũng mãnh không gì cản được, đủ sức quật ngã kẻ địch ngay trong lượt đánh đầu tiên.

- Hẳn thích cướp tiêu. Bảo tiêu càng lợi hại, hẳn càng hứng thú muốn cướp. Thay vì nói hẳn để tâm vào việc cướp tiêu, nên nói hẳn coi việc giết

chóc là thú vui thì đúng hơn.

- Nếu con có thể chặn hoặc tránh được đợt xung kích đầu tiên của hãn thì sẽ có cơ hội thắng. Nếu không thể hoặc không có năng lực đó thì thua chắc.

- Bại trong tay hãn chỉ có con đường chết.

- Rất ít người sống sót dưới lưỡi đao của hãn.

- Đừng quên, nhất định phải tránh được đợt tấn công thứ nhất. Nếu một kích không trúng, tự tin của hãn sẽ giảm sút. ngàn vạn lần không được lấy cứng chọi cứng ngay khi mới vào trận.

Lãnh Huyết tìm ra “Bạch Phát Kim Dao” rất dễ dàng.

“Bạch Phát Kim Dao,” đầu tóc bạc phơ, họ Kim tên Dao.

Bộ tóc bạc trắng đó kèm thêm một khuôn mặt đầy mụn.

Hãn còn trẻ tuổi, mang vẻ lạnh lùng khinh khỉnh, cô độc mà kiêu ngạo.

- Bộ khoái toàn một lỗ chết nhất.

Giọng hãn lạnh lùng và ngạo mạn.

- Người nói cái gì?

- Một lỗ ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

- Trong số chúng ta cũng có người tốt.

- Người?

- Ta là một trong số đó.

- Đúng là thùng rỗng kêu to.

- Nếu ta không làm được thì ai làm được?

- Ta thấy chưa chắc.

- Nếu không có chúng ta duy trì trị an, ai ai cũng giống như người, thích làm gì thì làm, thích cướp là cướp, thích giết là giết, chỉ chăm chăm thoả mãn dục vọng của bản thân, thì thiên hạ há chẳng đại loạn?

Lãnh Huyết nói.

- Người có giỏi thì đi đối phó gian thần cầu quan, cướp tiêu đâu phải hành hiệp trượng nghĩa? Hôm nay ta phải bắt người về chịu tội trước pháp luật!

- Pháp luật? Kẻ nào có quyền, kẻ đó nắm luật!

Bạch Phát Kim Dao nổi giận đùng đùng.

- Ta chỉ cướp của lũ quan sai. Quan lương chỉ tổ nuôi béo lũ cầu quan! Triều đình dột nát như vậy, ta cóc thèm coi pháp luật ra gì nữa!

- Quan lương đều là tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng.

Lãnh Huyết ôn tồn nói.

- Hành động của người chỉ làm khổ dân.

- Ta làm sao quản được nhiều chuyện như vậy!

Bạch Phát Kim Dao rút thanh đao vàng sáng rực ra, những đốm mụn trên mặt đỏ phừng phừng.

- Nghe nói người đến bắt ta, vậy ta sẽ chém người thành tám khúc trước rồi nói!

Thanh kim đao mỏng mà sáng lấp lánh.

Còn chưa xuất chiêu nhưng đao phong đã xâm nhập.

Lãnh Huyết bắt đầu thoái lui.

Mái tóc bạc trắng của Bạch Phát Kim Đao tung bay.

Hắn tập trung toàn lực xuất đao.

Lãnh Huyết đang thoái lui.

Bạch Phát Kim Đao hô lớn một tiếng. Tiếng hô này như mang theo nguyên khí, tinh hoa và sinh mệnh của hắn.

Sau đó hắn xuất đao.

Khí thế của một đao này đủ làm thiên địa khóc gào, quỷ thần kinh sợ, thương sinh chấn động, càn khôn rung chuyển.

Bất thành linh, Lãnh Huyết không lùi nữa mà quay đầu tiến lên, xông thẳng vào giữa trận đao quang lưu chuyển dữ dội kia, rút kiếm đâm tới!

- Con làm ta rất kinh ngạc. Ngay từ đầu con đã xuất phát từ chỗ sai lầm.

- Không có sai, làm sao có đúng.

- Kẻ địch của con là Bạch Phát Kim Đao, kẻ nổi danh với đọt công kích đầu tiên sắc bén không gì cản được, nhưng con vẫn trực tiếp đối đầu thay vì né tránh.

- Nếu vừa vào trận đã trốn tránh, dũng khí sẽ mòn đi, như thế trận này chưa chắc đã đánh tiếp được.

- Lần này Bạch Phát Kim Đao gặp phải kình địch rồi.

- Hãn đã gục ngã.

- Con cũng trọng thương.

- Nếu thắng mà không bị thương thì đó không phải chiến thắng thực sự, chẳng qua chưa gặp phải đối thủ chân chính mà thôi.

- Con có biết Bạch Phát Kim Dao nói gì về con không? Hãn nói hãn không ngờ con dám liều mạng xông vào giữa thế đao hung hiểm như vậy, chắc chắn là một người máu lạnh như băng.

- Có những khi không liều mạng thì không thể sống sót, không mạo hiểm e sẽ mất mạng.

- Thắng lợi nào cũng cần trả một cái giá tương xứng. Tư tưởng thận trọng giữ mình tuy có thể giúp ta toàn mạng sống sót nhưng lại không thể làm nên đại sự. Nếu con đủ mạnh để nghênh tiếp bất cứ công kích nào, chứng tỏ con cũng đủ mạnh để tấn công kẻ địch. Điều con khiến ta kinh ngạc hơn cả là một chuyện khác.

- Ý của sư phụ là...

- Để lại kẻ sống. Trong cả ba trận đấu cam go, con đều chừa lại đường sống cho đối phương, đồng nghĩa với việc bắt sống phạm nhân. Trước kia ta cứ cho rằng sát tính của con quá nặng, nhưng dưới tình thế cấp bách như vậy mà con vẫn lưu lại tính mạng cho kẻ địch, làm được điều này thật không dễ dàng gì.

- Con sẽ không giết người trừ khi vạn bất đắc dĩ. Nhưng trong tình huống hoặc hãn chết, hoặc con chết, mà người có tội là hãn, khi đó con sẽ giết hãn.

Lãnh Huyết đang mang thương tích trên người, nhưng biểu cảm của chàng như thể vết thương đó là phần thưởng.

- Thế thúc, người nói xem liệu con có khả năng làm một bộ khoái tốt không?

- Ta thấy con giống sát thủ hơn bộ khoái.

Gia Cát tiên sinh nói.

- Hai việc này vốn không thể tồn tại song song.

- Vì sao không thể? Đối mặt với địch nhân xảo trá thâm độc, nếu lúc nào cũng chăm chăm chiếu theo luật pháp chỉ e không khống chế được hẳn, trái lại còn vướng tay vướng chân mình.

Lãnh Huyết thẳng thắn bày tỏ, không chút cố kị.

- Con muốn làm một sát thủ trừ bạo, cũng muốn làm một bộ khoái chấp pháp.

- Một bộ khoái tốt không thể chỉ dựa vào võ công cao cường.

Gia Cát tiên sinh nói.

- Ít nhất con vẫn phải trải qua một khảo nghiệm.

- Khảo nghiệm như thế nào ạ?

Lời nói của Gia Cát tiên sinh khiến ánh mắt Lãnh Huyết sáng bừng lên.

- Một nhiệm vụ.

- Bắt người?

Gia Cát tiên sinh gật đầu.

- Có điều mục tiêu lần này là một kẻ đại gian đại ác, không dễ bắt, cũng không dễ giết, nói thật lòng, ngay cả ta nếu muốn đối phó hẳn cũng phải e dè ném chuột sợ bể đồ, không tiện ra tay. Con thấy thế nào?

- Kẻ càng khó bắt lại càng thú vị.

Lãnh Huyết nói.

- Để sinh tồn nơi rừng rậm đất hoang, con học được rằng nếu người ta nhường con một thốn, con nhường họ mười trượng! Nếu đối phương hung ác, con sẽ hung ác hơn. Con sẵn sàng cho mượn vai, nâng đỡ đối phương bay cao, không thành vấn đề. Nhưng nếu hẳn lên cao rồi còn đạp lên đầu con, con sẽ ném chết hẳn! Ai dẫm chân con, con cắt đuôi hẳn! Con trời sinh sợ người tốt, thích trừng trị kẻ ác. Nếu đối phương ác với con, con sẽ lấy ác đấu ác, con muốn đánh những trận ác đấu lấy ác đấu ác.

- Thế thúc...

Chàng hương về phía Gia Cát tiên sinh, giọng nói tràn đầy nhiệt huyết.

- Xin nói cho con biết kẻ đó là ai!

Gia Cát tiên sinh chấp tay sau lưng, cau mày, đi tới đi lui một hồi lâu rồi mới trả lời, tựa như vừa hạ quyết tâm lớn, ra một quyết định trọng đại.

- Người này đáng sợ hơn gấp nhiều lần so với những kẻ con từng đối phó. Hẳn có quyền cao chức trọng, công lực cao cường, thế lực mạnh mẽ, chống lưng rất vững. Không chỉ con mà ba sư huynh con, Truy Mệnh, Thiết Thủ, Vô Tình, cũng từng trực diện đối đầu với đám quan lại bao che và có quan hệ mật thiết với hẳn, kinh qua vài trận đấu sinh tử kiên cường, trường kì, tuyệt không khuất phục.

- Hẳn là ai ạ?

- Kinh Bối Đại tướng quân.

- Kinh Bối Đại tướng quân ý vào sự ủng hộ của bè đảng Thái Kinh trên triều nên hoành hành bạo ngược, không coi pháp luật ra gì, hành hung, thăm sát vô số, dùng bạo lực để đạt mục đích. Hãn hồi lộ cha con Tể tướng Thái Kinh, giành được tín nhiệm, hãn càng được thể lẫn tới, tàn sát dân chúng, củng cố quyền lực, làm chó săn cho bè đảng Thái Kinh, giết hại trung lương. Chuyện hãn cấu kết với gian thần tiếp diễn đã lâu, cho nên thanh thế ngày một mạnh lên, bách tính càng ngày càng khó sống.

- Thế thúc ở cạnh thiên tử, vì sao không tự mình xử trí, trừng trị những kẻ có tội như Thái Kinh, Kinh Bối Đại tướng quân?

- Chẳng ích gì. Đường kim thiên tử u mê hồ đồ, không hiểu chuyện triều chính, quyền lực rơi vào tay phe Tể tướng, rồi tinh rồi mù cả. Mưu đồ của Thái Kinh quá lớn, lại giỏi che giấu. Quần thần cấu kết làm chuyện xấu, nhưng hãn lại giỏi nịnh bợ lấy lòng, dương dương tự đắc về việc đi đánh chiếm đất đai. Từ triều thần đến dân thường không ai nằm ngoài vuốt nhọn của chúng, lại thêm đám người Đồng Quán, Chu Mẫn mượn cơ phái binh, lợi dụng thời cơ để vơ vét của cải, dẫn lối cho đạo tặc hoành hành khắp nơi, dân chúng không có ngày nào yên ổn. Ta đã dâng sớ từ quan mấy lần, nhưng lại không nỡ nhìn thiên hạ đại loạn, tiểu nhân lộng hành, cho nên lại một lần nữa ra mặt mong góp chút sức lực.

- Hoàng đế đúng là tên hôn quân hèn yếu, vì sao vẫn để hãn sống...

- Tình thế hiện nay nội bộ thì bất hoà, bên ngoài giặc lại nhòm ngó, ngai vàng khó yên ổn. Hôn quân ngu ngốc, dốt nát lại dễ bị qua mặt, nhưng vẫn có chút năng lực chủ tướng đối với cha con Thái Kinh, vạn nhất thiên tử không còn, nhà họ Thái chắc chắn sẽ cấu kết trên dưới, trong ngoài đều gian ác, đòi lập thiên tử mới, như vậy càng khó khống chế hơn. Vì thế ta chỉ còn cách gắng sức không để ảnh hưởng đến đại cục, quyết đấu trong tối với bè lũ Thái đảng gian nịnh. Nhưng bè lũ tay chân chó săn của Thái Kinh

đã giúp hắn thu dọn cục diện sạch sẽ, không ít trung thần nghĩa sĩ trúng độc thủ của chúng. Phe ta thấy bọn chúng tham ô của cải, tự tung tự tác, liền cùng hai vị học sĩ dâng sớ lên hoàng thượng, phản đối việc chi xài hoang phí, làm bách tính Giang Nam không được yên ổn. Chúng ta cũng không ngại làm châu chấu đá xe, tố cáo tội trạng của bốn tướng: Hàn Trung Ngạn ăn chơi trác táng, Tăng Bồ tham lam nhận hối lộ, Triệu Đĩnh Chi ngu dốt, Thái Kinh lộng quyền.

- Kết quả ra sao ạ?

- Chúng ta lo lắng nếu chỉ cùng kí tên dâng tấu ở kinh sư e sẽ khuấy động dư luận, không được để xảy ra tin đồn truyền đến tai thiên tử, khiến cho bản tấu lọt vào tay tế tướng, lại khó được thiên hạ tâm phục khẩu phục, cho nên đã liên hợp lực lượng bốn phương, các thành trấn, các phủ lớn, hai vị học sĩ, quan lại và dân địa phương cùng kí tên dâng tấu, yêu cầu nhanh chóng chinh đốn triều cương. Đây là kế đồng thanh hô ứng từ bốn phía. Ai nấy đều không màng đến an nguy của bản thân, chỉ một lòng lo nghĩ cho thiên hạ, sĩ khí bừng bừng, nhiệt huyết sôi sục, lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ. Vốn dĩ chúng ta muốn mượn lòng dân, nhưng chân tay của bè đảng Thái Kinh đã đến tận nơi, sát hại vị học sĩ dâng tấu, vu khống họ là phản nghịch, âm mưu tập hợp dân chúng nhằm tạo phản, khép vào tội lớn, ngoài sáng thì công khai phái binh trấn áp, trong tối thì sai bọn lục lâm thảo khấu giết người diệt khẩu, trong số đó, kẻ mạnh nhất, đáng giết hơn cả chính là Kinh Bồ Đại tướng quân.

Nghe đến đây, Lãnh Huyết đã nắm được cốt lõi, không thể ngồi yên nhẫn nhịn được nữa, tức thì đứng bật dậy giơ kiếm đồng dục nói:

- Xin hãy giao việc này cho con!

- Con đi cũng được, nhưng Kinh Bồ Đại tướng quân có rất nhiều hảo thủ dưới trướng. Nghe đâu hắn đã thu phục được cao thủ của mười lăm môn phái là Hải, Phong, Thác, Tung, Phác, Kinh, Ngoạ, Phục, Nữu, Miên,

Đình, Phùng, Tiềm, Tâm, Bộc Phái, ngoài ra còn có bốn cao thủ tâm phúc ngầm bảo hộ hãn trong tối, có kim chủ nâng đỡ, chống lưng cho hãn.

- Bất kể hãn có nhiều bang nhiều phái đến đâu, con sẽ cho hãn nếm mùi thảm bại.

- Có chí khí. Tuy dưới trướng hãn cao thủ như mây, nhưng hãn đã tàn sát không ít hảo thủ, bộ hạ, huynh đệ từng cùng hãn đánh đông dẹp bắc. Cho nên rất nhiều người ngầm bất mãn với hãn, chẳng qua vì sợ thế lực của hãn nên không thể không cúi đầu nghe lệnh.

- Đây là hãn tự chuốc lấy thất bại.

- Có điều đến giờ hãn vẫn chưa ngã ngựa, mà con vẫn chưa thắng. Con phải thận trọng, đừng để rơi vào tay hãn. Thân phận con rất đặc biệt, lỡ chẳng may xảy ra chuyện, ngay cả ta cũng không cứu được con. Ta giao cho con một khối “Bình Loạn Quyết,” đây là tín vật cho tiên đế ban tặng, cộng thêm Thượng Phương Bảo Kiếm, có khả năng hiệu lệnh bốn bề, trừ gian diệt bạo, quan lại các nơi sẽ hiệp trợ, đến lúc then chốt còn có thể tiền trạm hậu tẩu. Khối bảo ngọc này trong thiên hạ chỉ có năm miếng, con hãy dùng vào việc tốt. Nếu dùng bậy, ta buộc phải chém con, cho dù con đang ở nơi xa ngàn dặm đi chăng nữa!

Lãnh Huyết khẳng khái đáp.

- Vâng ạ! Lãnh Huyết xin nhớ kỹ lời dạy của Thế thúc.

Gia Cát tiên sinh khẽ mỉm cười, chấp tay sau lưng, cau mày, sau đó nói tiếp, lòng đầy tâm sự.

- Ta phái con đi chuyến này cũng là muốn chứng thực một chuyện, đồng thời giải quyết vướng mắc bao năm nay trong lòng ta. Đối với những chuyện thị phi, việc tốt xấu của Kinh Bối Đại tướng quân, con nhất định phải quan sát dân tình, tra xét, lắng nghe từ nhiều phía, nắm được chứng cứ

hăng động thủ. Ta không muốn con gây ra bất cứ chuyện gì dẫn đến cả đời hối hận, cũng không mong con vì quá để tâm đến lời nói của ta mà làm ra chuyện không nên làm, ta hi vọng con hiểu điều này, cũng hi vọng con có thể làm sáng tỏ sự tình.

- Ý của Thế thúc là...

- Đến lúc đó tự khắc con sẽ hiểu. Đây là một nhiệm vụ khó, nếu muốn hoàn thành, cần có cả dũng cả mưu mới được. Con sắp phải đấu một trận với kẻ đại gian đại ác nhất dưới gầm trời. Một người cho dù lương thiện, bản lĩnh cao đến đâu đi chăng nữa, nếu không biết vận dụng mưu lược, kỹ xảo, không biết mềm dẻo linh hoạt, không biết tiến lùi đúng lúc thì không thể thắng được. Nếu không nắm chắc, con có thể không đi chuyến này cũng được.

- Con không sợ.

Lãnh Huyết như nghe thấy dòng máu cuồn cuộn chảy trong thân thể mình, khiến cho chàng quên hẳn vết thương trên người, thậm chí cơn đau làm đầu óc chàng tỉnh táo hơn.

- Con có gan. Con có quyết tâm. Con được Thế thúc ủng hộ. Con sẽ dùng thiện đãi thiện, lấy ác đấu ác.

Ngữ khí của Lãnh Huyết thể hiện ý chí dù có chết cũng không hối, dù gian nan đến đâu cũng không quay đầu.

- Con đủ tàn nhẫn! Thế thúc nhất định hiểu, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

- Đối đầu với loại hỗn thế ma vương này...

Gia Cát tiên sinh khẽ vuốt râu cười. Cậu thiếu niên trước mặt khiến ông nhớ lại bản thân mình thời trẻ, hào sảng, nghĩa hiệp, hiếu thắng.

- Con có trị nổi hãn không?

- Xin người an tâm. Con sẽ cố gắng hết sức, bắt kẻ ác đền tội, giúp người tốt được đền đáp. Điểm này con có thể tận lực hoàn thành, bởi vì...

Lãnh Huyết vỗ nhẹ vào thanh kiếm giắt bên hông, tựa như vỗ vai một huynh đệ lâu năm:

- ...Con có kiếm.

Tay chấp sau lưng, Gia Cát tiên sinh cười:

- Con có một cái tật, đó là...

Ông khẽ chớp mắt, tựa như hạ bút viết xuống một dòng chú thích cho một đoạn lịch sử.

Máu quá nóng bỏng, quá nhiệt huyết.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mỹ Lệ Là Nàng

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 3: Một người gây chuyện, tám người gánh vác

Chương 14: Mỹ lệ là nàng

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Dưới ánh mặt trời nóng như thiêu đốt, Lãnh Huyết đang gặm bánh bao bên đường.

Mặt trời ban trưa nóng đến nỗi con chó của một nhà nông ngồi thè lưỡi. Có khi vì thè lưỡi quá dài, nó sợ cái lưỡi lăm lăm loang lỗ bị rơi ra mất nên “tắc” một cái, cuộn lưỡi trở về khe hở lồi lõm giữa hai hàm răng.

Lãnh Huyết lớn lên ở nơi hoang dã nên đặc biệt hứng thú với chim muông, dã thú.

Vì thế chàng không chú ý đến một nữ tử.

Nữ tử đó rất xinh đẹp.

Giữa một tốp nông phụ đang cấy lúa, nàng ta đặc biệt xinh đẹp, thậm chí cho dù đứng ở chốn kinh thành hoa lệ nơi trăm hoa đua nhau khoe sắc, nàng ta vẫn toả ra một vẻ đẹp không lẫn vào đâu được.

Bên cánh đồng có một hồ cá, đường đi chằng chịt, khung cảnh rất đẹp.

Nữ tử đột nhiên ném bó mạ trên tay xuống, sau đó lấy lưới câu nhỏ vốn dùng để cấy mạ, rạch một đường lên cổ tay phải chỗ yếu nước, máu tức thì tuôn ra, chảy một mạch xuống bùn, khi chúng bạn xung quanh nhận ra ý đồ của nàng, kinh hãi thét lên, thì nàng ta đã gục ngã, chỉ còn lại những tiếng ú ớ khe khẽ và bong bóng nổi dày đặc trong vũng bùn.

Giữa thanh thiên bạch nhật lại xảy ra chuyện quỷ dị như vậy.

Lãnh Huyết một thân đắm mồ hôi, cảm giác kinh hoàng.

Càng đến gần địa bàn của Kinh Bố Đại tướng quân, càng gặp nhiều chuyện lạ!

Lãnh Huyết chú ý tới một điểm: máu của mỹ phụ kia từng đường từng đường trôi nổi, dường như chưa chịu dung hoà làm một với nước trong ruộng.

Khi nông phụ được vớt lên, hình dạng biến đổi hoàn toàn.

Cắt cổ tay, cổ ý trầm mình, đây rõ ràng là muốn tìm chết.

Rốt cuộc điều gì khiến nàng ta hạ quyết tâm lớn như vậy?

Những người có mặt ở hiện trường đang tìm cách cứu sống nàng ta, chợt phát hiện ra người chết đang mang thai.

Ai nấy thần sắc bối rối hết như gặp phải ma, đụng phải quỷ.

Nhờ thính giác nhạy bén hơn người, Lãnh Huyết nghe được những lời xì xào:

- ...Sao mà A Ngọc lại to gan thế cơ chứ? Cô ấy...(đoạn sau nói quá nhỏ, không nghe rõ)

- ...Ai da, tào nghiệt, đúng là tào nghiệt mà!

- ...Là ai gây ra...cô ấy bị nhìn trúng rồi...đứa bé này cũng thật tội nghiệp...

Không bao lâu sau, một nông phu lực lưỡng cao lớn tất tả chạy tới, quỳ xuống trước thi thể người phụ nữ, khóc rống lên như chó tru, nghe phảng phất trong tiếng khóc còn ẩn chứa nhiều oan tình không khóc ra được.

Lãnh Huyết bất giác tiến lên phía trước, cất tiếng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không ai đáp lại.

Mọi người đánh giá chàng bằng cặp mắt nghi ngờ.

Lãnh Huyết không biết họ đang nhìn mình, chàng hỏi lại:

- Vì sao người phụ nữ này lại tự vẫn?

Người xung quanh nhìn chàng với ánh mắt thù địch.

Ngay cả tiếng khóc cũng im bật.

Dường như ở nơi này, khóc lóc là tội không thể tha thứ, cho dù muốn tưởng nhớ người xấu số cũng không được để ai biết.

Lãnh Huyết lại hỏi:

- Ta là bộ đầu, ta muốn biết...

Chàng không nói thân phận còn đỡ, vừa nói khỏi miệng, ai nấy ba chân bốn cẳng chạy mất tiêu.

Có người chân thì chạy, mặt trắng bệch như người chết, như đại họa giáng xuống đầu.

Có người tương đối to gan, vừa cuống cuồng chạy vừa phun nước bọt, dường như đang mắng mỏ tổ tông nhà ai.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lãnh Huyết bối rối chặn một người lại, hỏi thẳng anh ta:

- Máy người đã làm gì?

- Không có.

Người nông dân này mặt đen mũi tròn, kinh hãi tột độ, tay không ngừng run rẩy, lắc đầu lia lịa.

- Tôi chẳng làm gì hết.

Lãnh Huyết thấy ông ta sợ hãi, cũng không nỡ dọa nạt, chỉ hỏi:

- Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

- Không có, không có gì cả.

- Chắc chắn đã xảy ra chuyện bất thường.

- Chuyện gì? Không có, không có mà.

- Thế người vừa nãy thì sao?

Lãnh Huyết nghe ra điểm đáng ngờ.

- Hay là ở đây có người nào đó không bình thường?

- Người...

Nông dân lắp bắp:

- Người...

- Mau nói đi!

Lãnh huyết quát lên.

- Đừng sợ, đã có ta ở đây!

- Tôi nói, tôi nói.

Nông dân khố sở nói:

- Chính...chính là cậu...

- Há?

Lãnh huyết ghen lời.

- Nói vớ vẫn gì vậy?

- Còn...còn có...

Nông dân sợ thanh niên trước mặt bất thành linh nổi nóng, vội vã tiếp lời:

- Còn có...một người nữa...

Lãnh huyết:

- Ai?

Nông dân chỉ tay:

- Cô ta.

Lãnh Huyết đột ngột quay đầu, động tác vô cùng gấp gáp, đúng lúc người thấy một mùi hương, đầu mũi lập tức đụng phải mũi của người đứng sau lưng, ngực cũng đụng phải ngực người đó.

Lãnh Huyết giật nảy mình.

Người kia cũng giật mình không kém.

Lãnh Huyết lùi về phía sau một bước dài.

Người kia cũng giật mình lùi lại.

Khi trấn tĩnh nhìn lại, Lãnh Huyết mặt đỏ tai hồng, trống ngực đánh thành thịch liên hồi, bởi lẽ người chàng vừa đụng phải là một nữ tử.

Người kia sau khi định thần lại cũng đỏ mặt tía tai, vẻ giận dữ tràn ngập trên đôi má hồng.

Vì nàng là một nữ tử.

Nàng là một thiếu nữ.

Một thiếu nữ xinh đẹp.

Trong trẻo, xinh xắn, mềm mại, như toả sáng.

Dường như hết thảy những gì đẹp đẽ, tươi sáng trên đời đều gắn kết sâu sắc với nàng, và nàng chính là thiếu nữ bước ra từ ánh hào quang của vầng trăng lộng lẫy, vầng mặt trời mỹ lệ.

Lãnh Huyết không sợ trời, không sợ đất.

Nhưng khi vừa nhìn thấy nữ tử xinh đẹp rạng ngời kia, chàng sợ hết hồn hết vía.

(Chàng tự thấy mình sao mà ngu ngốc, lỗ mãng, mạo phạm đến vậy, tay chân lúng túng dư thừa không biết để đâu cho phải.)

Cho nên chàng chỉ còn cách lùi ra xa.

- Này!

Giọng nàng rất giận dữ.

- Tên dã nhân này, va vào người khác còn không biết đường xin lỗi một tiếng, đúng là vô lễ.

Lãnh Huyết muốn xin lỗi.

Nhưng lời không thoát ra được.

Có một kiểu người lúc nào cũng dễ dàng nói ra những câu như “xin lỗi,” “cảm ơn,” “tôi được nhường thôi,” “quá khen, quá khen,” “đều nhờ có anh,” “may mà có cô...” Lời nói ra tự nhiên như chớp mắt.

Nhưng có một kiểu người tương phản hoàn toàn, muốn họ nói ra mấy câu thông dụng mà sáo rỗng này e còn khó hơn lên trời.

- Ê, này!

Nàng cất tiếng gọi.

Thanh âm ngày một cao, ngày một gấp, nhưng Lãnh Huyết càng nghe càng thấy dễ chịu.

Chàng muốn dừng lại.

Nhưng chàng không biết dừng lại rồi thì sau đó phải làm gì.

Nên làm thế nào bây giờ.

Do vậy chàng đành bước chân lên con đường “ngàn dặm núi non mình ta một cõi, không dây dưa đến ai mà thật ra cũng không ai muốn dây dưa với ta.”

Đi mãi, đi rất rất rất xa, xa lắm rồi, Lãnh Huyết nhìn thấy chim chóc bay sượt qua tán cây rừng, thấy những đám mây không hình thù lững lờ trôi, thấy hoa mọc bên vách núi, một con rết có màu sắc tuyệt đẹp, một con chuồn chuồn đỏ rực bay trong không trung, chàng thấy mọi vật sao mà đẹp đến thế, khiến chàng lại nhớ đến nữ tử kia.

Dường như nàng chính là mỹ lệ.

Mỹ lệ chính là nàng.

Cùng lúc đó, mỹ nhân đang đi khắp nơi tra hỏi một vài người trong làng:

- Mấy ngày nay có người nào khả nghi lảng vảng quanh đây không?

Hỏi mãi nửa ngày, dân làng đành đáp: “Có.”

- Ai?

Mắt nàng sáng lên, tựa như phóng điện.

- Một thanh niên, bên hông đeo thanh kiếm không vỏ.

- Quả nhiên chính là hắn.

Thiếu nữ tự lẩm bẩm với chính mình bằng một khẩu khí hoàn toàn không ăn nhập gì với ngoại hình của nàng.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠI DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thông Minh Như Người.

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 3: Một người gây chuyện, tám người gánh vác

Chương 15: Thông minh như người

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

Nguy Thành - đại bản doanh của Kinh Bối Đại tướng quân đang ngày một gần hơn.

Chàng đã tới Lão Cừ, võ lâm giang hồ truyền rằng, dân ở trấn Lão Cừ ai ai cũng biết võ công, từ đứa trẻ ba tuổi đến cụ ông tám mươi, ít nhiều đều có chút võ nghệ.

Càng tới gần Nguy Thành càng bắt gặp nhiều vụ án quỷ dị, nhiều cảnh đời bi thảm.

Khi đến một trạm dịch thuộc khu huyện thành phụ cận trấn Lão Cừ, chàng trông thấy một đoàn người cả nam cả nữ, thái độ hung hăng ngang ngược, đang lôi xềnh xệch, áp tải hai người đi. Hai người kia khó nhọc lê từng bước, từng bước đi về phía huyện lỵ. Đằng xa còn có vài người đang đứng xem náo nhiệt.

Hai người đó bị búa gỗ nện ngang hai cánh tay, mười ngón tay bị đinh gỗ ghim chặt, quần áo của thương nhân rách tả tơi, lộ hơn nửa thân người,

người phụ nữ thì hạ thân lở loét khó coi, cả máu cả mủ trào ra, hể đi một bước lại rên rỉ thảm thiết, thật không nỡ nhìn. Nữ phạm nhân này tóc tai tán loạn che phủ mặt, trước đó bị đánh đến nổi sứt đầu mẻ trán, trên mặt chỉ chút vết trầy xước, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra nàng ta vốn rất xinh đẹp.

Lãnh Huyết đảo mắt bắt gặp cảnh tượng đó, không thể giương mắt nhìn.

Chàng chặn họ lại hỏi:

- Các người đang làm gì vậy?

Đi đằng trước là một gã mắt lồi môi trề, hăn nhe răng trợn mắt nói:

- Người là cái giống gì?

Lãnh Huyết đáp:

- Ta chỉ là người qua đường.

Gã môi trề vươn tay đẩy chàng ra.

- Cút!

Bị đẩy nhưng Lãnh Huyết không hề động.

Gã môi trề cảm thấy vừa nãy dường như hăn vừa đẩy trúng một vách đá.

Khi hăn chớp mắt nhìn kỹ lại, Lãnh Huyết vẫn đang đứng đó.

Trong lòng hăn thốt ra một tiếng: Tà môn! Có điều động tác của hăn cũng trở nên thận trọng.

- Không thấy ta là công sai à!

Hắn hét vào mặt Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết đã chú ý đến y phục của hắn từ sớm, chàng lập tức nói:

- Việc chi phải đối xử với phạm nhân như vậy?

Quan sai kia cười nhạt:

- Ta chỉ phụng mệnh hành sự.

Một phụ nữ mặt đỏ đứng cạnh hắn chọt xen vào:

- Hai kẻ này ấy à, một đôi gian phu dâm phụ! Tên kia còn là chồng tôi đó! Sao, cậu không phục à? Đi đến chỗ Đại tướng quân với huyện thái gia mà cáo trạng!

Chị ta liền thoảng đến nỗi gần như nước mắt văng tùm lum lên mặt Lãnh Huyết. Một gã có đôi tai chuột chọt nói:

- Ta cũng là người của nha môn. Người còn lăm chuyện, đại gia bắt luôn cả người bây giờ!

Lãnh Huyết tránh về bên trái một bước.

Đại đội nhân mã nghênh ngang đi qua, chốc chốc lại truyền tới tiếng cười dâm dăng của những kẻ áp tải, lúc thì đập, lúc thì sờ mó lên người phạm nhân, xen lẫn tiếng kêu ai oán.

Lúc đầu Lãnh Huyết chỉ định đi qua đây.

Mục tiêu của chàng là Kinh Bó Đại tướng quân.

Người chàng cần tìm là Đại tướng quân.

Nhưng chuyện xảy ra trước mắt khiến chàng không đành lòng.

Chàng bèn đi thăm dò dân chúng ở Ngụy Thành.

Hương trấn này không nhỏ, rất đông dân cư.

Nhưng không ai dám hé môi.

Họ càng không dám nói, Lãnh Huyết càng thấy kỳ lạ.

(Phạm pháp bị quan sai bắt, chuyện này có gì phải giấu giếm?)

Bệnh cứng đầu phát tác, chàng quyết tâm hỏi cho ra nhẽ đầu đuôi.

(Dùng cách nào nhỉ)

Đưa tiền? Chàng không có tiền.

Đánh người? Chàng không nỡ.

(Nên làm gì bây giờ)

Chàng ảo não vô cùng. Đang lúc rầu rĩ, chàng vô thức vung tay đấm một quyền lên tường. “Bình” một tiếng, mặt tường trong vòng ba xích đều bay mất cả, chỉ còn lại một cây đinh!

Người bị hỏi ngơ ngác nhìn đến đờ đẫn.

Trán và cằm của người này hơi bạnh ra, trông như trăng non tháng bảy, gã lắp bắp nói:

- Cái...cái này..là...là cậu...cậu làm ra...?

Lãnh Huyết nhất thời chưa tỉnh hẳn, vô thức trả lời:

- Phải. Có gì khó đâu?

Nói rồi chàng vung quyền đánh lên tảng đá.

Đá không nứt.

Cũng không vỡ vụn.

Nhưng trên mặt đá hiện rõ vết lõm do khớp tay hằn lên.

- Tôi...tôi...tôi nói...nói...

Người kia như bị trúng tà, vừa hoàn hồn lại, lập tức nói ra manh mối quan trọng:

- Sao...cậu không...đi hỏi...hỏi... “Ngũ...Ngũ...Ngũ Nhân Bang” ở...Lão...Lão Miếu!

Lãnh Huyết chợt hiểu ra.

Thực lực.

Thực lực chính là vũ khí lợi hại nhất khiến người ta phục tùng.

Chàng giơ nắm đấm lên nhìn, dường như tay chàng đang ngứa, rất ngứa, chàng lạnh lùng hỏi:

- Ngũ Nhân Bang?

- Phải phải phải...Gia Luật Ngân Xung...Nhân Ba Vương...A Lý...Nùng Chi Ất...Nhị Chuyển Tử...Bọn họ..năm người....

Lãnh Huyết khẳng định gã này mắc tật nói lắp.

Chàng cũng không nỡ dọa hấn thêm.

Vì thế chàng cau mày hỏi:

- Lão Miếu?

- Ở...ở...thành Tây, ngã ba Trường An rẽ trái...qua một rừng trúc...là đến...Lão Miếu...miếu...miếu...

(Được, đi Lão Miếu một chuyến xem thế nào!)

Lão Miếu, đúng là vật sao tên vậy, đây là một ngôi miếu cũ kỹ, đại khái thờ Long Thần, bức tượng thần đã tả tơi, xuống cấp thảm không thể tả, nhưng bức tượng rồng bị hư hại đặt trên điện thờ hãy còn sừng sững uy nghi.

Miếu vừa rách vừa nát, nhưng từ những dấu vết bong tróc, đồ vỡ vẫn ẩn hiện phong thái huy hoàng của một thời còn hương khói nghi ngút.

Trên bậc thềm đá phủ đầy rêu xanh ở trước miếu có ba người.

Trên phiến đá chằng chịt mạng nhện trong miếu có hai người nữa.

Ngoại hình của năm người này hoàn toàn khác nhau.

Con người ta vốn có mắt, mũi, tai, tứ chi, đại thể nói chung không sai biệt nhiều.

Nhưng năm người này toả ra ấn tượng khác hẳn.

Người thì cực cao, người lại cực lùn, có người rất béo, có người trông như que củi, một người hai chân dài ngắn khác nhau.

Người thì hai mắt trũng sâu, lông mày cao vút, có người mồm đầy răng vàng, da đen thui như than, có người bình chân như vại, không khác gì cái hòm sắt kín mít, có người khuôn mặt mang tướng thông minh, người râu ria xồm xoàm vàng khè, một người khác có cặp mắt chó, nhìn toàn thể trông giống một nùi giẻ rách hơn giống người.

Năm người này cứ như đến từ năm bộ lạc hoàn toàn trái ngược trên đời.

Cả năm đều xấu xí, nhất là sau khi Lãnh Huyết vừa gặp nữ tử mỹ lệ kia, vẻ xấu xí của năm người này càng thêm đau mắt.

Nhưng nếu năm người đứng cạnh nhau lại sinh ra một cảm giác rất tương xứng, rất hoà hợp.

Vì họ có một điểm chung.

Chính là thần tình (biểu cảm, vẻ mặt).

Họ đều có dáng vẻ lông bông, không nghề nghiệp, không việc làm, thích gì làm nấy.

Bất cứ ai liếc mắt là nhận ra đôi chút trẻ con và tham vọng ẩn hiện trên trán họ.

Nhưng thần tình kia rõ ràng đang nói:

Năm kẻ lừa dối.

Lãnh Huyết trước giờ luôn rất cẩn cù, chăm chỉ.

Sáng chàng luyện công, tối cũng luyện công.

Chàng cho rằng thành công đến từ thiên phú và nỗ lực.

Lúc này chàng vẫn chưa biết vận may cũng quan trọng đến nhường nào.

Nhưng chàng không ghét bỏ người lừa dối.

Trái lại, chàng cho rằng họ rất có phúc khí.

Một người siêng năng không thể lừa dối nổi, nhưng một kẻ lừa dối bẩm sinh nếu trải qua chút biến động, chút kích thích nhỏ, nói không chừng có ngày sẽ chăm chỉ lên.

Từ trước tới giờ chàng rất ngưỡng mộ những người lười.

Bản thân chàng không tài nào lười được như thế.

Đang định bước lại gần, chàng chợt nghe thấy trong số họ, một người giống thỏ, dựng tai lên rồi buông một câu:

- Cầu Thoái Tử (chân chó) đến rồi!

Sau đó người thì ngáp, người thì ngủ gà ngủ gật, người phun nước miếng, người đi tiểu tiện, người đánh rắm.

Cầu Thoái Tử!

(Cầu Thoái Tử là ai?)

(Chẳng lẽ đang nói mình?)

Lãnh Huyết vội nhìn xuống chân.

Rõ ràng là một đôi chân người mà.

- Chào các vị!

Không ai chú ý đến chàng.

- Chào buổi sớm.

Ai đó thấp giọng thì thầm:

- Bây giờ còn sớm à?

Lãnh Huyết biết giờ này vẫn còn sớm, nhưng không nói ra được.

Mục đích của chàng là tìm câu trả lời.

Có người đáp lời là có thể hỏi.

- Xin hỏi...

Chưa dứt câu, người có tướng thông minh dùng sức nhổ toẹt một bãi đờm xuống đất.

- Ta vừa nhìn là biết người là Cầu Thoái Tử! Có gì hay mà hỏi! Chỗ này bị các người moi sạch sẽ, người tốt chết yếu dưới tay các người, khuê nữ bị các người chà đạp, còn muốn gì nữa!

Lãnh Huyết không lường trước sẽ bị mắng xối xả vào mặt như vậy, chàng thần ra một lúc, còn chưa kịp lên tiếng, người gầy gò có cặp mắt chó chột bước tới gần, ngửi tới ngửi lui quanh người chàng rồi khẳng định chắc nịch:

- Ta ngửi ra rồi, người nhất định là Cầu Thoái Tử!

Mày kiếm của Lãnh Huyết khê nhượng lên.

Người lùn có mắt sâu mày cao chột lên tiếng:

- Giận rồi à? Đến đây, thử một trận xem, tốt nhất đừng qua, chúng ta không sợ!

Hắn nói chuyện mà như làm câu đối, cứ hai chữ lại dừng, từng âm từng âm quyện vào nhau trôi đi, nhưng ngữ điệu như hát, như đùa cợt, vô cùng cổ quái.

Lãnh Huyết nén cơn giận:

- Cầu Thoái Tử là gì?

Mắt chó quay sang nhìn chàng một hồi, nhìn từ trên xuống dưới, lại tỉ mỉ đánh giá lần nữa, rồi chép miệng:

- Người không biết thật hay giả vờ không biết?

Người có tướng thông minh chợt chen vào:

- Tất nhiên hẳn đang giả vờ, không tin người hỏi hẳn mà xem!

Mắt chó tiến lại gần, người người y sam của Lãnh Huyết, xem chừng hẳn còn muốn dí mũi người thanh kiếm đeo bên hông chàng, sau đó hẳn lùi lại một bước:

- Người là công sai?

Lãnh Huyết thẳng thắn đáp không kiêng kị:

- Phải!

- Thế mà người còn không thừa nhận người là Cầu Thoái Tử!

Lãnh Huyết chợt hiểu ra.

- Thì ra quan sai chính là Cầu Thoái Tử!

Chàng vội nói:

- Ta cũng sắp thành quan sai, nhưng còn phải phá được một vụ án đã, bây giờ vẫn chưa chính thức.

Mắt chó lại hỏi:

- Người không biết thật hay giả vờ không biết?

- Có gì thật với giả vờ ở đây?

Lãnh Huyết hỏi lại.

- Các vị hện quan sai lắm phải không? Vì sao gọi họ là Cầu Thoái Tử?

- Nổi giáo cho giặc, trợ Trụ làm ác, tàn sát dân chúng, theo đuổi ham muốn riêng, bày vẽ ra đủ thứ thuế má các kiểu, lừa gạt người tốt, luôn cúi trước kẻ ác, tác oai tác quái...

Gã mặt đen răng vàng bi phần tuôn ra một tràng.

- Loại người đó không phải đồ chân chó thì là gì?

Người có tướng thông minh đáp lời hăn:

- Gọi là tay sai, ưng khuyển, nô tài, chó săn, rùa đen ngu ngốc!

Đúng lúc này, người có dáng vẻ ôn trọng, bình tĩnh chột lên tiếng.

Hăn vừa mở miệng, bốn người còn lại lập tức im bật.

Trông hăn như một cái màn thầu bằng sắt.

Giọng nói của hăn như tiếng vàng sắt va chạm, từng lời vang rền rất có lực.

- Có phải người đến đây để phá án?

- Phải.

- Là án gì?

Nhất thời Lãnh Huyết không biết có nên nói thật không.

Họ là bạn hay thù?

Chàng đang có nhiệm vụ trên người, nên tiết lộ hay không?

Chàng vốn đến đây để hỏi thăm tin tức, rốt cuộc bây giờ lại bị người ta thăm vấn.

Người có tướng thông minh lại lâm bẫm:

- Lại đi kiếm vài cái tên, đào ra tí lợi lộc dâng lên Đại tướng quân chứ gì.

Hán tử trầm ổn như sắt kia trừng mắt với hắn.

Tướng thông minh vội vàng thè lưỡi, không dám nói tiếp nữa.

- Đại tướng quân?

Lãnh Huyết hơi chần động:

- Các người có tin tức của Đại tướng quân?

Cả năm người đồng thời nheo mắt lại.

Người mắt sâu mày cao nói:

- Phải không nhỉ? Toàn một lũ chó săn, chẳng có ai tốt lành gì!

Người mặt đen răng vàng lộ đầy địch ý:

- Lại đến nương nhờ Đại tướng quân chứ gì?

- “Nương nhờ”?

Lãnh Huyết cười khẩy.

- Đại tướng quân mà các người nói có phải Kinh Bối Đại tướng quân?

Thiệt hán tử chột thở dài:

Hắn vừa thở ra, ngay cả Lãnh Huyết cũng cảm thấy nhịp thở của mình gấp gấp hơn một chút.

Thiết hán tử cân trọng, nặng nề, mạnh mẽ, chân thành hỏi:

- Người là gì với Đại tướng quân?

Lãnh Huyết thấy từng người chầm chậm đứng thẳng lên, thần sắc họ vốn đang thờ ơ chợt dần dần trở nên nghiêm trọng, cảnh giác, một cỗ hào khí cuộn lên, thấy như vậy, trong tích tắc, mọi âu lo sợ hãi đều tan biến cả, cho dù Kinh Bối Đại tướng quân đang đứng trước mặt, chàng cũng không ngại nói thẳng:

- Ta là gì ư? Nói cho các người biết, ta là người tới bắt hãn về quy án!

- Thật không?

Gã mặt đen răng vàng lập tức thay đổi thái độ.

- Người nói thật chứ?

Cầu Nhân hán tử có bộ mặt giống chó, lúc này thần sắc cũng ngoan ngoãn hẳn lên.

- Người? Chỉ dựa vào người?

Gã mặt sâu mày cao nghi ngờ:

- Người có đủ sức làm đối thủ của hãn không?

Sau đó ba người nhao nhao hỏi thiết hán tử:

- Lời hãn nói là thật chứ?

Thiết hán tử trầm ổn ngẫm nghĩ một hồi lâu, cũng chăm chú quan sát Lãnh Huyết một hồi lâu, lại chau cặp lông mày trờ trọi một hồi lâu, sau đó mới trầm giọng nói:

- Ta cho rằng hãn nói thật.

- Thật hả? Ta đã bảo mà, ta vừa nhìn là biết ngay hãn không giống người xấu, các người lại không chịu tin ta!

Tướng thông minh mau mồm liền thoảng.

- Ê, người từ đâu đến? Tên họ là gì? Đến Lão Miếu làm gì? Người làm thế nào biết được đại danh đỉnh đỉnh của Ngũ Nhân Bang chúng ta?

Lãnh Huyết cố nén cười, hỏi lại:

- Thông minh như người, còn cần hỏi ta sao?

Bốn chữ “thông minh như người” lập tức xoá tan địch ý của gã có tướng thông minh, hãn cảm thấy uy phong bừng bừng, vui đến mức lâng lâng như bay qua đỉnh núi Thái Sơn.

THIẾU NIÊN TỬ ĐẠİ DANH BỘ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tàn Nhẫn Như Thế

Phần I: Thiếu niên Lãnh Huyết

Tập 3: Một người gây chuyện, tám người gánh vác

Chương 16: Tàn nhẫn như thế

Người dịch: Robin Lee

Nguồn: tangthuvien.vn

“Quả nhiên, quả nhiên!” Hán tử có tướng thông minh reo lên, “Quả nhiên hẳn là người tốt! Ngũ Nhân Bang chúng ta danh tiếng bay xa, quý thần đều biết đến! Hẳn chẳng qua chỉ là người, tất nhiên tên tuổi chúng ta như sấm vọng bên tai, hẳn ngưỡng mộ nên mới tìm đến!”

Thiệt Hán tử thận trọng hỏi cặn kẽ: “Người muốn bắt Đại tướng quân?”

Lãnh Huyết đồng dục đáp: “Nếu quả thực ông ta có tội, để ta tìm ra chứng cứ, ta lập tức bắt giữ.”

Người có mày cao mắt sâu lên tiếng: “Người có thân phận gì? Chỉ dựa vào một công sai nhỏ bé, có đối phó nổi Đại tướng quân?”

Lãnh Huyết thò tay định lấy ra khối ngọc “Bình loạn quyết,” lúc này mới phát hiện ra nó đã không cánh mà bay!

Lãnh Huyết giật mình kinh hãi, vô cùng hoang mang.

Cầu nhân hán tử trái lại rất ung dung, thong thả lấy ra một vật giơ lên, dùng hai ngón tay cầm khối ngọc phủ vải đỏ, đưa qua lại, lấy mũi người lên người xuống, lật xem mặt sau, xoay tới xoay lui mãi một lúc: “Người tìm cái này hả?”

Lãnh Huyết nổi giận: “Trả đây!”

Cầu nhân hán tử: “Thứ này đang ở trên tay ta, ai nói nó là của người?”

Lãnh Huyết: “Người lại dùng thủ đoạn trộm cắp hạ lưu này, bỉ ổi!”

Cầu nhân và Râu vàng tức thì có chút kích động: “Bỉ ổi cái gì? Ta có thể lấy đi vật trên người người mà người không hay biết, đây chính là bản lĩnh của ta, thất bại của người! Hạ lưu thì đã làm sao? Ta quang minh chính đại dùng phương pháp hạ lưu, hành sự quang minh lỗi lạc, rạng rỡ tổ tông, có gì không tốt?”

Lãnh Huyết chợt nhớ lại trước đây Thanh Sấu Thượng Nhân từng nói, trên giang hồ có một môn phái gọi là “Tam Hạ Lạm” của nhà họ Hà, chuyên dùng thủ đoạn ti tiện, lừa lọc dối trá, ăn trộm ăn cắp rồi tiêu thụ đồ gian. Về mặt này, đám người đó rất tinh thông. Người trong môn phái này tuy công phu của họ quá thô tục, không được xem trọng, nhưng cách làm người lại rất chính phái, không nên coi thường họ vì họ chỉ giỏi mấy chiêu vặt.

Lãnh Huyết thở dài: “Người có phải người của “Tam Hạ Lạm” nhà họ Hà?”

Cầu nhân nhăn mũi: “Ta tên A Lý, từ Tây Nam lưu lạc đến đây, không liên quan đến Hà gia, người tưởng thế à?”

Lãnh Huyết bình thản đáp: “Người có thể giữa thanh thiên bạch nhật lấy đồ trên người ta mà ta không hề hay biết, về điểm này ta thua, tuyệt không oán thán nửa câu.”

Lúc này Cầu nhân mới cười đắc ý: “Tiểu tử, coi như người hiểu chuyện, biết sợ đại gia ta đây!”

Lãnh Huyết lắc đầu: “Ta bái phục ngón nghề của người, nhưng ta không sợ người. Khối ngọc này rất quan trọng với ta, xin hãy trả lại.”

Thiệt hán tử lên tiếng: “Có phải khi này người muốn nói, dựa vào khối ngọc này có thể bắt giữ Đại tướng quân?”

Lãnh Huyết: “Không sai.”

Hán tử mày cao mắt sâu: “Ta lại chẳng thấy nó đặc biệt chỗ nào.”

Lãnh Huyết: “Đây là Bình loạn quyết, báu vật ngự phong, có thể tiền trăm hậu tấu, đích thân trừ gian diệt bạo.”

Lời vừa nói ra, ai nấy đều “a” lên một tiếng, xúm lại xem khối ngọc Cầu nhân tử đang dung đưa trên tay. Mấy cái miệng nhao nhao lên: “Thật không ngờ nó lại hữu dụng như vậy!”

Lãnh Huyết bực mình: “Trả đây!”

Cầu nhân tử lại sinh lòng tò mò với khối ngọc: “Vội cái gì? Đợi lát trà không được sao?”

Lãnh Huyết: “Người có thể tùy tiện lấy đồ của ta, nhưng ta cũng có thể giành lại.”

Những lời này làm năm người kia cười ồ lên.

Cầu nhân tử tên A Lý cười như một chú chó dùng chân sau gãi rận: “Ôi giời ơi! Người dám đọ tài ‘chôm chia’ với người của Ngũ Nhân Bang, thật là khiến ta đại khai nhãn giới.”

Hắn chưa dứt câu, kiếm quang chợt loé.

Kiểm quang xẹt qua hán tử mày cao mắt sâu, lại đến hán tử da đen răng vàng, sượt qua hán tử có tướng thông minh, vượt qua Thiết hán tử, cuối cùng mũi kiếm dừng trước yết hầu A Lý.

A Lý đứng ngây ra như bị điểm huyết đạo.

Hàn ý từ mũi kiếm khiến cho lông tơ chỗ cổ họng hần dựng đứng cả lên.

Sau đó Lãnh Huyết vươn tay.

Cánh tay không cầm kiếm.

Chàng lấy lại Bình loạn quyết từ tay A Lý.

“Xoẹt” một tiếng, không còn thấy bóng kiếm đâu nữa.

Kiểm đã trở lại bên hông Lãnh Huyết.

Thanh kiếm đó vẫn trông như một thanh thép rỉ, khiến người không dám tin chính nó vừa toả ra ánh sáng khiến người ta kinh tâm động phách.

A Lý sờ sờ cổ, đang định nói gì đó để cứu vãn chút thể diện, bỗng dưng mặt mày xây xẩm, trời đất quay cuồng. May sao hán tử mặt đen răng vàng kịp thời đỡ hần, Cầu nhân tử khoa trương “a” lên một tiếng.

Hán tử có tướng thông minh: “Hần xiù rồi.”

Thiết hán tử quay sang Lãnh Huyết: “Xin hỏi quý tính đại danh?”

Lãnh Huyết: “Ta họ Lãnh.”

Thiết hán tử: “Muốn bắt Đại tướng quân, người nên đi Ngụy Thành mới phải, đến trấn Lão Cừ làm gì?”

“Phải rồi,” Hán tử mặt đen răng vàng nói, “Người đến Lão Miếu tìm chúng ta làm gì?”

“Ta có chuyện muốn thỉnh giáo các vị.”

“Chuyện gì?”

“Khi này trước dịch trạm, có gặp một nam một nữ bị giải ra khỏi thành, phần lớn thân thể loã lồ, thương tích đầy mình, đây rốt cuộc là chuyện gì? Lẽ nào quan lại địa phương có thể tùy tiện lạm dụng tư hình?”

Năm người nhìn nhau, Thiết hán tử nói: “Người hỏi trúng chuyện tốt của Đại tướng quân rồi.”

Hán tử tướng thông minh: “Người hỏi đúng người rồi đấy.”

Lúc này A Lý cũng vừa tỉnh lại, Thiết hán tử mời Lãnh Huyết vào trong miếu, giới thiệu từng người trong số họ.

Cầu nhân hán tử tên A Lý, lấy họ Hà theo mẹ.

Người có tướng thông minh tên Nhị Chuyển Tử.

Mắt sâu mày cao là Nùng Chỉ Ất.

Mặt đen răng vàng là Đăn Ba Vượng.

Thiết hán tử tên Gia Luật Ngân Xung.

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Lãnh Huyết thân mật nói, “Tên của mọi người nghe hơi lạ.”

Đăn Ba Vượng giải thích: “Chúng ta đến từ những nơi khác nhau, từ Dao tộc, Hồi Cương, Đại Liêu, Nữ Chân, Kinh Sư, có người đến đây từ khi còn quần ta, có người gia đình đã sống ở đây một đời, có người mới đến

được vài năm, nhưng quan điểm, suy nghĩ giống nhau, đều không xu dính túi, cho nên cùng cư ngụ ở đây, thành hảo bằng hữu.”

Nhị Chuyển Tử hỏi bốn người còn lại: “Có nên nói cho hẳn biết chuyện của Dung tẩu và Kê thúc không?”

Nùng Chi Ất không ý kiến.

Đã Ba Vượng và A Lý đều nói: “Cũng nên nói thôi.”

Gia Luật Ngân Xung: “Nói đi.”

“Ta thấy hẳn không phải người xấu. Ta còn muốn công bố cho thiên hạ biết hết những chuyện ‘tốt đẹp’ của Đại tướng quân kia!” Nhị Chuyển Tử nói với Lãnh Huyết: “Nói cho người biết, nữ tử trẻ tuổi đó tên Dung tẩu, hán tử là Kê thúc. Hẳn buôn gà, cũng lớn tuổi rồi, hẳn coi Dung tẩu như con gái. Ngày trước khi Kê thúc đổ bệnh, Dung tẩu từng chăm sóc cho hẳn. Dung tẩu sống ngay sát vách nhà Kê thúc. Dung tẩu còn trẻ, có tư sắc, tính nết cũng tốt, song thân đã qua đời, không nơi nương tựa. Có lần cô nương đó đến trấn Lão Cừ bán cỏ lai, ai ngờ lại gặp phải đại họa thế này, thật là muốn chửi đồng!”

Nhị Chuyển Tử bỗng chửi um lên, tức đến nỗi không nói tiếp được nữa. Lãnh Huyết chưa hiểu giữa Dung tẩu và Kê thúc này có chuyện gì không đứng đắn.

Nùng Chi Ất thay Nhị Chuyển Tử nói tiếp: “Là thế này, Dung tẩu lên trấn Lão Cừ, không may đụng phải Kinh Bồ Đại tướng quân, bị hẳn nhìn trúng, muốn cô nương đó thành thị thiếp thứ ba mươi bảy của hẳn. Dung tẩu nói thế nào cũng không chịu. Đại tướng quân tìm đến hai người, một là Phù Lão Cận, công sai trong huyện, và Hoắc Thiểm bà, kẻ chuyên dặt mối tìm gái cho hẳn, sai chúng đi dỗ dành Dung tẩu, nhưng Dung tẩu không màng phú quý, thề chết không chịu. Cô ấy nói: ‘Ta quyết không gả cho ai hết!’ Phù Lão Cận nói hết nước hết cái, sớm đã nổi cáu, còn Hoắc Thiểm

bà cười nhạt: ‘Ta không tin người là hạng tam trình cửu liệt gì!’ Dung tẩu rất tức giận, đúng lúc Kê thúc tới tìm cô ấy, thấy vậy liền đuổi bọn Phù Lão Cận đi.

Lãnh Huyết chợt hỏi: “Phù Lão Cận có phải kẻ có miệng giống cá trê?”

“Phải.” Đăn Ba Vượng và A Lý cùng đáp, “Người từng gặp hẳn rồi à?”

Nhị Chuyển Tử đã bình tĩnh lại, tiếp tục câu chuyện: “Không lâu sau, Dung tẩu ngã bệnh. Kê thúc có lòng tốt tới nấu cháo sắc thuốc giúp cô ấy. Ai ngờ Phù Lão Cận và Hoắc Thiểm bà nhất tề xông vào, trói gô Kê thúc lại, đánh đập ông ấy một trận, Hoắc Thiểm bà còn tìm đến vài gã hán tử, bảo chúng chửi bới nhục mạ Dung tẩu, dùng móng tay cào mặt cô ấy, vừa nói: ‘Ta xem người tam trình cửu liệt đến đâu! Người đã dám cả gan từ chối rượu mời của Đại tướng quân thì chờ lãnh đủ đi!’ Phù Lão Cận nói: ‘Bắt gian phải bắt tại trận!’ Thế rồi đám người không đáng gọi là người đó như sài lang hổ báo xông tới xé quần áo của Kê thúc và Dung tẩu.”

Nói đến đây, Nhị Chuyển Tử lại tức nghẹn họng. Nùng Chỉ Ất đành thay hẳn nói tiếp: “Dung tẩu liều chết chống trả, bị nứt ba xương sườn, chảy máu đằm đằm, vẫn quyết không để bị bọn người kia tụt váy. Hoắc Thiểm bà lòng dạ rắn rết, ả hất nồi cháo nóng trên bếp xuống hạ thân Dung tẩu, nhân lúc Dung tẩu đau đớn lăn lộn la hét trên đất, ả sai mấy tên cầm thú kia xé váy Dung tẩu. Lúc này hai chân Dung tẩu đã đầy vết phỏng rộp, da thịt bầy nhầy, Hoắc Thiểm bà lại còn đổ thuốc nóng vào vùng kín...” Kể đến đây, ngay cả Nùng Chỉ Ất cũng không nói tiếp được nữa.

Nhị Chuyển Tử giọng đầy bi phẫn: “Kê thúc liều chết vùng vẫy, muốn cứu Dung tẩu, rốt cuộc ông ấy cũng bị đánh như tử, đổ cháo nóng vào vùng kín, khiến ông ấy câm lạng không nói được. Hai người họ bị hành hạ suốt mấy ngày, hôm nay mới giải đến Ngụy Thành lĩnh án.”

Câu chuyện kết thúc, ai nấy đều trầm hẳn xuống.

Lãnh Huyết nghe thấy máu trong huyết quản sục sôi.

Chàng hạ quyết tâm bắt Đại tướng quân phải chịu trừng phạt.

Chàng phẫn nộ nói: “Nguy Thành không phải ít người, diện tích cũng không nhỏ, chẳng lẽ không có ai đứng ra cứu họ?”

Cả năm người đồng loạt cúi gằm mặt xuống.

Lãnh Huyết nghiêng rằng: “Bọn người đó tàn nhẫn như thế, Nguy Thành lớn như vậy mà không ai lên tiếng?”

Qua một lúc lâu, Nùng Chi Ất run run cất giọng: “Người có biết, kẻ nào đắc tội với Kinh Bối Đại tướng quân, đều không có kết cục tốt?”

Trong mắt Lãnh Huyết phẫn nộ bùng bùng: “Ta không tin hẳn có thể một tay che trời! Án này nếu trình lên, lẽ nào huyện nha lại không thể tra xét rõ ràng?”

“Lão đệ,” Gia Luật Ngân Xung hắng giọng, bình tĩnh nói: “Cái này cậu không biết rồi. Mấy chuyện thương thiên hại lý, xem mạng người như cỏ rác, ở đây chỉ e tháng nào cũng xảy ra mười bảy, mười tám vụ. Đương nhiên vùng này không thiếu kẻ nịnh bợ người có chức có quyền, cấu kết với chúng. Ở đây còn đỡ, ngày trước ở thôn Tảo Dương và trấn Đoàn Hồ, chỉ vì có người dám đứng lên chống lại hẳn, hẳn liền tấu lên hoàng thượng, nói là có bạo dân tạo phản, triều đình tức thì phái người hỗ trợ hẳn đồ sát toàn thôn, máu chảy thành sông, bị cướp bóc sạch sành sanh. Hẳn quyền cao thế lớn, cậu làm gì được hẳn? Mọi người ở đây ai nấy đều phải nuốt cục tức vào bụng, nhẫn nhịn cho qua ngày, cũng chẳng còn cách nào khác. Hôm đó bọn chúng hành hạ Kê thúc và Dung tấu đến chết đi sống lại, khi chúng ta biết được thì họ đã bị nhốt vào nhà lao huyện nha Nguy Thành, lẽ

nào chúng ta còn dám đi làm chuyện cướp ngục không thành? Đó là tội lớn tày đình!”

“Chuyện này do một tiểu huynh đệ có mặt ở hiện trường kể lại, vốn dĩ hẳn định nổi giáo cho giặc.” Nùng Chi Ất bổ sung, “Lúc đó hẳn chứng kiến sự việc, trong lòng rất khó chịu, nhưng hẳn thì làm được gì? Hẳn cho rằng nói ra sẽ dễ chịu hơn một chút. Chúng ta nghe hẳn trút giận, nhưng làm được gì đây? Chuyện này đâu phải lần đầu tiên?”

A Lý đang gãi ngứa, động tác không khác gì một chú chó: “Hạng người như chúng ta đây có thể làm nên cơm cháo gì? Có gì cho chúng ta làm? Chẳng thà tụ lại một chỗ với nhau, giết thời gian, cũng đủ phúc khí rồi.”

Lãnh Huyết gằn từng tiếng: “Những gì các vị nói đều là sự thật?”

“Có gì mà thật với giả!” Nhị Chuyển Tử khịt mũi, “Kinh Bồ Đại tướng quân làm ra nhiều chuyện tốt như thế, giấy mà gói được lửa? Còn lâu! Ở đây ngay cả phụ nữ, trẻ con cũng biết, hẳn ý vào quyền thế, không biết nhục nhã, tác oai tác quái, man rợ tàn bạo như thế, người nói có gì thật với giả ở đây!”

Lãnh Huyết đột ngột đứng dậy: “Được lắm! Ta sẽ tìm hẳn, tra rõ chứng cứ!”

Gia Luật Ngân Xung: “Ta khuyên cậu không nên đi thì hơn!”

A Lý cũng nói: “Phải phải phải, ta cũng nghĩ như thế!”

Đã Ba Vượng: “Người không được đi.”

Lãnh Huyết: “Vì sao?”

Gia Luật Ngân Xung: “Khoảng cách giữa ta và địch quá xa, thực lực chênh lệch quá lớn, thế lực của bè đảng Kinh Bối Đại tướng quân đã thao túng triều dã, cậu không làm gì được hẳn đâu.”

A Lý: “Phải phải phải, người còn trẻ người non dạ, chớ nên bông bột!”

Đã Ba Vượng: “Rất nhiều người đã chọc vào hẳn, đều không có kết cục tốt. Ta không muốn người thành người tiếp theo.”

Nùng Chi Ất nói về nước đôi: “Người cho rằng ‘Ngũ Nhân Bang’ chúng ta không muốn vì dân trừ bạo chắc? Nhưng chúng ta không làm những chuyện không biết tự lượng sức, lấy trứng chọi đá.”

Nhị Chuyển Tử: “Thôi bỏ đi, Lãnh huynh, người trên giang hồ, thân bất do kỷ!”

Lãnh Huyết đáp: “Đa tạ các vị.”

Chàng rất ít khi nói lời cảm tạ, nhưng hôm nay đã nói ra, lời nói ra thật khó khăn, có phần không rành mạch, giống như bị mắc nghẹn.

“Người hiểu được là tốt.”

“Cố làm anh hùng chỉ vô ích. Loại như chúng ta thì làm được gì? Ai dè!”

“Thôi bỏ đi, chàng trai trẻ, quen rồi sẽ khá hơn.”

“Ngày trước chúng ta cũng bông bột y như người.”

“Kẻ ác rồi sẽ bị trời phạt, sẽ gặp báo ứng. Chúng ta phải biết quý trọng bản thân, ngoan ngoãn ngồi nhìn thôi.”

Đột nhiên Lãnh Huyết lên tiếng, trong ngữ khí ẩn chứa một sự trầm ổn, bình tĩnh, tự tin, đau đớn một cách phi thường, chàng nhấn mạnh từng

chữ từng chữ: “Đợi trời phạt hần? Thiên đạo vô thân, hảo nhân vô lực. Đợi ngày hần gặp báo ứng? Cho dù báo ứng có thật trên đời, liệu chúng ta có đợi được ngày đó? Đợi đến ngày đó, hần còn tiếp tục hại thêm bao nhiêu người? Kẻ giết người phống hoả thì vàng bạc đầy người, kẻ sửa cầu mở đường thì chết không còn mảnh xương khô. Đợi trời phạt, không bằng chúng ta tự mình làm! Các vị nhịn hần, mặc kệ hần, để cho hần tác oai tác quái, hần mới dám vô pháp vô thiên như thế! Chính vì không ai lên tiếng, không ai hành động, cho nên hần làm gì cũng trót lọt! Trời chỉ giúp người biết tự giúp mình, kỳ thực lão thành thiên bậ rộn lắm, chúng ta không dựa vào trời phạt, mà dựa vào chính mình, để cho trời cao thấy rõ, để xem ông trời sẽ giúp ai! Kẻ bại hoại mất nhân tính như thế, ta liệu mình không làm bộ khoái, nguyện hi sinh tấm thân này, cho dù không giết được hần cũng phải làm hần ăn không ngon, ngủ không yên!”

Chàng nói hết ruột gan mình bằng một lòng tin sắt đá đến mức dường như có thể lấy mạng người, sau đó chàng nói: “Nếu muốn làm thì hãy theo ta!”

Đúng lúc đó, từ ngoài miếu bỗng nhiên vọng vào một giọng nói trong trẻo mà kích động của nam nhân:

“Không, ta không tin, Đại tướng quân không phải loại người như thế!”

Vừa nghe thấy chữ đầu tiên, Lãnh Huyết lập tức phi thân lao ra ngoài miếu.

Giọng nói kia vọng vào từ bên ngoài, nhưng không ngờ, vừa lúc một thân hình nữ giới mảnh khảnh cũng đang xông vào.

Lãnh Huyết vội dừng lại.

Người kia cũng muốn khựng lại.

Nhưng vừa chạm mặt nhau, cả hai không hẹn mà cùng “a” lên một tiếng, mặt mày choáng váng, nhất thời không thu thế lại được, tuy chưa chính diện tông sầm vào nhau, nhưng hai chóp mũi đối diện, ngực chạm ngực, thế là hai bên lại “á” một tiếng, mỗi người tự lùi về sau bảy, tám bước.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 0: Giới Thiệu](#)

[Chương 1: Kinh Bối Đại Tướng Quân](#)

[Chương 2: Vách Núi Cử Động](#)

[Chương 3: Đại Lộ Hoàng Kim Bi Thảm](#)

[Chương 4: Người Bị Đánh Nát Bét](#)

[Chương 5: Đại Đạo Hoàng Kim Bi Thảm](#)

[Chương 6: Ta Chính Là Loại Người Giết Hại Bằng Hữu](#)

[Chương 7: Ta Họ Lãnh](#)

[Chương 8: Một Cái Cây, Một Đám Mây, Một Dòng Sông Lớn](#)

[Chương 9: Kiếm Chủ Phù Trần](#)

[Chương 10: Đạo Trưởng Khởi Lạc.](#)

[Chương 11: Bẻ Gãy.](#)

[Chương 12: Mười Một Câu Âm Thi.](#)

[Chương 13: Ác Đấu Ác Đấu Ác](#)

[Chương 14: Mỹ Lệ Là Nàng](#)

[Chương 15: Thông Minh Như Người.](#)

[Chương 16: Tàn Nhẫn Như Thế](#)